

Giới thiệu Nữ Hoàng Quần Chúng

Truyện Nữ Hoàng Quần Chúng của tác giả Ci Ci là một câu chuyện thuộc thể loại truyện tình cảm teen xuyên không về [nữ hoàng ai cập].

Gặp tai nạn vào đêm sinh nhật 20 tuổi. Xuyên không về Ai Cập, làm nữ hoàng..Có nhan sắc, có địa vị, có luôn chồng. Nhưng không có tiền bạc... Quyết chí thoát nghèo!!!! Trở thành Nữ hoàng giàu có, quyền lực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quần Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trong đêm, những tên lưu manh rượt đuổi một người thanh niên gầy gò, nhỏ nhắn. Tên thanh niên chạy nhanh qua những khúc ngoặt, nhanh nhảo núp vào góc khuất trong hẻm.

Mấy tên lưu manh chạy đến thì mất dấu

“con mẹ nó, để cho nó thoát rồi” tên cầm đầu tức giận vừa giận vừa đá vào hòn đá ngay dưới chân.

“tụi bây tìm cho ra nó. Không thì đừng về gặp tao nữa”

“Dạ”. mấy tên đàn em nhanh chóng tản ra đi tìm.

Đến một lúc sau, vẫn không tìm được chúng mới kéo nhau về.

Tên nhóc lén nhìn tình hình, khi thấy không còn ai nữa. Liền chạy về một cái nhà kho bỏ hoang.

Một vài tên nhóc đang đứng đó đợi, tuổi khoảng chừng 10-12 tuổi. Thấy người chúng đợi xuất hiện, cả bọn nhao lên.

“Chị” tên nhóc đứng gần cửa la lên đầu tiên.

Nhanh chóng chạy lại xung quanh đối tượng, hỏi han đủ thứ

“Chị, có bị sao không?”

“Bọn chúng có làm gì chị không?”

“bọn chúng có đuổi theo chị không?”

...

Tên nhóc ngồi trong trung tâm “câu lạc bộ hỏi han” gỡ nón xuống, để lộ mái tóc dài ngang eo được buộc đuôi gà phía sau.

Nhẹ nhàng xoa đầu mấy đứa nhỏ rồi cười nói

“chị mà ra tay làm sao bọn chúng bắt được”

Rồi móc ra một sấp tiền dày cộm gồm nhiều tờ 1000, 2000, 5000. Một sấp 10000, 20000 và vài tờ 50000, 100000.

Đưa cho tụi nhóc “mấy đứa lấy lại tiền của bản thân đi, rồi về nhà. Người nhà đợi đó. Mai một đùng đi bán mấy con đường có tụi nó nữa không lại bị chúng cướp mất tiền”

“Dạ”

“Cám ơn chị”

“Chị em về” cả đám chia tiền ra, rồi vui vẻ chào “ân nhân” ra về.

Còn một mình, người anh hùng của những đứa nhỏ nằm phịch xuống đất. Thở dài “Haizzz..”

Ngoài cửa, một bóng người tiến vào cùng tiếng nói quen thuộc “Tiểu Nhu, bà lại đi làm anh hùng giúp mấy đứa nhóc hả?”

Tiểu Nhu nghe vậy, biết ngay là Trần Bò Viên nên chả thèm ngồi dậy. Chỉ quay đầu về hướng người đi tới.

“Ừ, tội nhỏ lại bị đám đầu gấu cầu đá giết tiền bán”

“thấy còn toàn thân là biết lấy lại được rồi, sau còn ở đây thờ dài nữa?”

“Tao không biết giúp tội nhỏ được lần này, rồi được thêm mấy lần nữa. Tội nó cứ gặp mấy tên côn đồ chó má đó”

Tiểu Nhu hậm hực nghiêng răng chửi.

Trần Bò Viên búng trán nó “mày là con gái đó, còn tên Nhu. Nói chuyện vậy đó hả? Mày mà nhu mì con mẹ gì, khổ cho cái tên của mày”

Tiểu Nhu liếc xéo, hứ “chắc mày nói chuyện có hiền thực hơn tao”

“Thôi dẹp mày đi, lo được tới đâu hay tới đó. Chuyện mai để mai lo, giờ đi ăn. Nay tao khao vì hành động anh hùng của mày”

“Ăn gì?”

“Bò Viên” Trần Bò Viên cười tươi

“Mày mê thằng con ông bán bò viên hả? Ăn món khác là chết đó. Mẹ, có món ăn hoài. Tao ngán tới rách rồi đó” Tiểu Nhu làm bộ dạng ón ngược.

Trần Bò Viên đi ra cửa, nói vọng vào” không ăn thì nhịn”

“Ăn chứ đồ chùa mà” Tiểu Nhu nhanh chân chạy theo, bay vèo khoác vai con bạn thân, nịnh bợ “vợ a~~~~”

...

Ra quán bò viên, ngồi uống nước mía.

Ngắm trời đêm, hai đứa ngồi nói chuyện trên trời dưới đất đủ thứ chuyện. Rồi đâu đó thấy những cặp tình nhân, những gia đình dắt nhau đi chơi đêm của không khí se lạnh thành phố.

Bỗng, Tiểu Nhu thấy khóe mắt cay cay. Cúi gằm mặt xuống ly nước mía trên tay.

Trần Bò Viên nhắc ghế ngồi sát lại, vòng tay qua ôm con bạn thân vào lòng.

Loading...

“mày lại nhìn người ta rồi tui. Mày coi con vợ này chết rồi à”

Tiểu Nhu vẫn im lặng, Trần tiếp “nào mày về thăm nhà? Mà cũng sắp giáng sinh rồi. 24 sinh nhật mày phải không?”

Tiểu Nhu sau bình tâm lại, ngồi dậy giọng nghènghẹn

“ừ, cũng chuẩn bị. Mà mày thể hiện tình yêu công khai vậy. Người ta nhìn kia”

Thật vậy, hai đứa con gái ôm nhau giữa bàn dân thiên hạ, không muốn bị chú ý cũng khó.

Trần cười te “kệ họ. Chồng tao, tao ôm”

Tiểu Nhu gọn người “mẹ, không lẽ giờ đi ỉa chứ. Nói chuyện mắc ỉa dễ sợ”

“Con mẹ mày, dẹp đi. Đéo yêu thương chồng vợ gì nữa. Ly dị đi” Trần bò viên làm bộ giận, xô Tiểu Nhu ra.

“Ly dị thì ly dị. Mà về ngủ đêm nay đi rồi ly dị” Tiểu Nhu cũng làm mặt giận.

Xong hai con ngồi cười, người qua đường nhìn hai đứa rồi đi nhanh qua....

Ngày 22, trên chuyến xe về quê. Đứng trước cửa nhà, Tiểu Nhu hít một hơi sâu, bước vào. Đeo lên người bộ mặt vui vẻ, nhà vẫn vậy.

Vẫn khung cảnh quen thuộc, cha dựng thì nhậu nhệc. Mẹ thì ngồi trên võng chửi rủa um sùm. Bên ngoài nhà nhà đều chuẩn bị đón giáng sinh, duy chỉ ngôi nhà này vẫn giữ được nét “mộc mạc” ngày thường.

Thằng em nhỏ, thì đi chơi với bạn không về nhà. Tiểu Nhu cúi chào mẹ, cha dựng “Ba, mẹ con mới về”.

Mẹ “ừ” một tiếng, còn cha dựng chẳng thèm nhìn tới, chỉ cầm chai rượu chầm vào ly.

Tiểu Nhu cất đồ đạc vào phòng rồi bắt đầu công việc dọn dẹp nhà cửa, lau chùi, com nước.

Đến chiều, cả nhà chẳng ai nói ai câu nào, nhưng đỡ được cái là vẫn có “lời ca” của cha dựng, vừa nhậu vừa ngâm nga, nghe cũng được. Rồi còn có tiếng mẹ chửi đồm vào. Nghe cũng như rap, vui tay. Chứ không thì nhà chẳng có âm thanh đón giáng sinh..

Đến cuối ngày, vẫn như mọi tháng. Tiểu Nhu đưa mẹ vào phòng, lén gửi mẹ tiền sinh hoạt phí. Mẹ ôm, rồi cầm tay “ôi, con của tôi. Thương cho con tôi.” rồi cầm tiền đi ra ngoài.

Tiểu Nhu chỉ cười chua xót, “con” “thương” nghe mà thuận tai quá.

Kêu bằng mẹ nhưng chẳng phải mẹ ruột. Tiểu Nhu là trẻ mồ côi, được cha mẹ nhận nuôi.

Ban đầu mới về gia đình hạnh phúc lắm vì cha mẹ nuôi không có con. Nên Tiểu Nhu cũng được cưng chiều tuy gia đình chỉ đủ ăn đủ mặc nhưng đó là niềm hạnh phúc mà Tiểu Nhu mong ước có được. Cả cái tên Trần Tiểu Nhu cũng được cha đặt cho vì mong con gái nhu mì, ngoan ngoãn, cả cái họ của cha nữa- Trần.

Vậy là nó có gia đình, có tên, có cha mẹ. Nó vui lắm. Nhưng niềm vui chỉ vụn vụn 9 năm. Mọi thứ thay đổi khi cha bị tai nạn lao động qua đời.

Hai mẹ con ôm nhau khóc, buồn bã qua ngày. Rồi vì miếng cơm manh áo, mẹ tái giá với cha dựng, đưa con trai bây giờ là con riêng của dựng. Nghĩ là bước thêm bước nữa có người bầu bạn, an ủi và chăm lo cho hai mẹ con.

Nào ngờ, dựng là sâu rọu. Xuất ngày bê tha, làm nhiều xài nhiều, rồi cả nhà lâm vào nghèo khổ. Đứa em trai chán nản, nên nó cứ nói là quậy, đi chơi với đám bạn. Chứ thật ra nó đi làm thêm để gia đình có tiền. Nhưng chẳng ai biết, trừ Tiểu Nhu vì một lần lén đi theo sau nó mà phát hiện.

Rồi từng ngày, mẹ thay đổi từ người mẹ hiền từ giờ thành người xuất ngày chửi rủa.

Thứ duy nhất Tiểu Nhu còn giữ lại cho riêng mình là cái họ, họ của cha- họ Trần. Nó giúp Tiểu Nhu nhớ lại hồi ức đẹp, nhớ gia đình hạnh phúc và nhớ cả người cha.

Tiểu Nhu buom trái, tự mình đi làm để kiếm tiền đi học cũng đã gần 5 năm. Dù 20 tuổi mà vẫn mới học năm nhất đại học, vì không đủ tiền đóng học phí nên phải bảo lưu năm học.

Cuộc đời, chẳng gì là dễ dàng cả.

Nhưng được cái Tiểu Nhu vẫn vui vẻ, cười nói. Đối với mọi người, Tiểu Nhu là sự năng động, tăng động, nhiệt huyết và chẳng bao giờ buồn. Tiểu Nhu chẳng muốn ai thấy mình yếu đuối, trừ con bạn thân Trần Bò Viên.

...

Mọi chuyện cứ như vậy diễn ra, gia đình vẫn “bình yên” theo đúng dòng chảy của nó.

Đến rồi ngày định mệnh, nó diễn ra.

Chiều 24, Tiểu Nhu chào gia đình đi về thành phố. Tiểu Nhu đi mà chẳng ai nói gì hay thậm chí nhấn nhủ “đi đường bình an nghe” chứ nói gì đến chúc “sinh nhật vui vẻ”... Tiểu Nhu xách ba lô lên ra bến xe, ngồi trên xe nhìn trời ngã vàng, dòng người kéo nhau đi chơi giáng sinh từ sớm.

Chẳng ai nhớ sinh nhật nó, hồi nhỏ nó mong ngày này bao nhiêu vì vừa có quà giáng sinh vừa có quà sinh nhật, được ăn bánh kem, được cha mẹ ôm vào lòng, cả nhà quây quần bên nhau.

Bây giờ nó chán ghét ngày này nhất năm, mong đừng có ngày giáng sinh, để nó hy vọng một ai đó nhớ, một ai chúc nó, quan tâm nó. Để rồi thất vọng nhiều hơn, đau lòng nhiều hơn.

Cứ suy nghĩ, cứ buồn tủi để rồi nó khóc, nước mắt cứ chảy ướt cả khăn choàng cổ. Lúc này điện thoại trong túi rung lên, báo có tin nhắn của [oppa] “chúc quý khách thuê bao 09XX... sinh nhật vui vẻ và giáng sinh an lành. Tổng đài 180XX..”.

Nó nhìn điện thoại, ngo ngác, tổng đài. Nó cười, sinh nhật để rồi tổng đài là nhớ, rồi nhìn dòng chữ chúc sinh nhật một lần nữa mới bỏ vào ba lô, lúc bỏ điện thoại vào, tay nó chạm vào vật mềm mềm.

Tiểu Nhu lấy vật ấy ra, là một đôi bao tay. Màu xám, tuy là loại đơn giản bán đầy chợ nhưng rất dày. Kèm mảnh giấy “mang vào cho ấm”.

Tiểu Nhu mang đôi bao tay vào, ấm, ấm lắm, ấm luôn cả tim. Thì ra mẹ vẫn không quên sinh nhật nó, vẫn tặng quà cho nó. Tiểu Nhu khóc nức nở hơn, nước mắt ướt xả khuôn mặt, đôi mắt đỏ hoe, nó cứ khóc mãi, không dừng được...

Ngoài trời, người người hưởng không khí gia đình, xum họp giáng sinh. Trong chuyến xe, Tiểu Nhu cũng ấm áp đón giáng sinh.

Tới thành phố, cất đồ đạc vào nhà trọ. Tiểu Nhu cùng Trần Bò Viên đi làm thêm. Hai đứa vui vẻ nói chuyện cười đùa.

Đến chập 10h tối, hôm nay giáng sinh nên khách đông. Hai đứa dọn dẹp quán xong thì chào ông chủ, hai đứa ra về.

Đi đến ngã tư, khi qua lộ. Một chiếc xe tải, tài xế ngủ gật chạy thẳng về hướng Tiểu Nhu và Trần Bò Viên...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quần Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đi đến ngã tư, khi qua lộ. Một chiếc xe tải tài xế ngủ gật chạy thẳng về hướng Tiểu Nhu và Trần Bò Viên...

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chẳng ai kịp hô lên, Tiểu Nhu và Trần Bò Viên chỉ kịp thấy ánh sáng đèn pha rọi thẳng vào mình, ngồi cảm giác cơ thể bay lên, đập mạnh xuống đất.

”Rầm..”

Đau, đau quá, cả thở cũng khó khăn.

Mắt không thể mở ra được. Cả thân thể không nghe theo điều khiển của bản thân nữa...

”Báo cảnh sát...”

”Gọi cấp cứu đi...”

”Nạn nhân bên này....”

”Nhanh lên...”

...

Những âm thanh đứt quãng, những giọng nói không quen là những âm thanh cuối cùng mà Tiểu Nhu nhận thức được trước khi ngất đi ...

...

Đau quá, nhứt đầu qua. Mình đã chết chưa? Mình đang ở đâu đây?

Trước mắt Tiểu Nhu là khoảng không trắng xóa, mênh mông. Không thấy điểm dừng. Tiểu Nhu nhìn xung quanh, lớn tiếng hỏi “có ai không?”

Xung quanh bỗng có ánh sáng vàng bao trùm, xuất hiện từ hư không một vị nữ thần xinh đẹp, nở nụ cười với Tiểu Nhu “chào con”

”Bà là thiên thần?” Tiểu Nhu ngơ ngác

”Ta là nữ thần ISIS, nữ thần của tình mẹ, phép thuật và lòng vị tha”

”Vậy tại sao con lại gặp người ở đây? Đây là đâu?”

”Số mệnh con ở thế giới này đã tận. Nhưng con được đấng tối cao lựa chọn để tiếp tục một số mệnh khác, ở một thế giới khác”

”Số mệnh khác? Thế giới khác? Là sao?”

”Con sẽ là nữ hoàng ai cập - Asisu và sẽ sống với số mệnh một nữ hoàng, con gái của thần linh. Và được sự bảo hộ của ta” nữ thần hiện từ bảo.

”Vậy còn con ở thế giới này, gia đình con, còn có bạn con nữa Trần. Nó sao rồi?”

”Con sẽ chết với tên Tiểu Nhu và sống với tên Asisu. Còn bạn con sẽ có một số mệnh khác chờ đợi phía trước. Nhưng hai người sẽ gặp nhau thôi”

”Vậy gia đình con thì sao? Họ sẽ ra sao? Sống thế nào?”

”Ta sẽ giúp con an bài một số phận tốt cho cuộc sống sau này của họ. Vậy nên con hãy yên tâm đi hoàn thành số mệnh khác của mình đi” nói rồi nữ thần cũng biến mất.

Lúc này có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, mái tóc đen xõa dài, đi gần lại Tiểu Nhu

” cô là Tiểu Nhu. Người sẽ tiếp tục số mệnh của ta?”

Tiểu Nhu nghe thấy tên mình mới hoàn hồn lại, công nhận cô gái này đẹp quá “ đúng vậy, cô là...”

”Ta là Asisu” Asisu mỉm cười nhẹ

”Ừc...” Tiểu Nhu nuốt nước bọt. “Cô đừng có cười như vậy. Đẹp quá. Làm ta chịu không nổi”

”Phụt” Asisu cười. Đã lâu nàng chẳng còn cười nữa. Hôm nay được nhìn nên nàng lại được cười. Nàng thích cô gái thẳng tính này rồi

”Nói vậy cô là con gái nữ thần. Cô có thể cho ta thấy gia đình ta không? Bạn ta nữa” Tiểu Nhu nhìn Asisu với ánh mắt mong đợi

”Được. Cô nhìn xuống đây” nói đoạn Asisu lấy tay vén tầng sương mỏng, để lộ khoảng không. Tiểu Nhu nhìn vào, nàng thấy gia đình mình, mẹ mình, dường như và cả đứa em trai nữa. Họ đang ngồi cạnh giường của mình. Một Tiểu Nhu nằm trên giường mặt lạnh toát, chẳng còn giọt máu. Trên thân thể đeo đầy các thiết bị y tế như ống oxy, kẹp tim,.. mẹ ôm cô mà khóc, dường như ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, đứa em thì nhìn chân chân vào chiếc máy đo điện tim, nhìn từng nhịp từng nhịp càng chậm dần chậm dần đến khi chỉ còn là một vạch ngang....

Thì ra mọi người vẫn yêu quý cô như vậy. Vẫn rơi nước mắt vì cô...

Thì ra nhìn bản thân mình chết từ từ, người thân mình nhìn mình ra đi mà khóc thương tâm như vậy lại đau lòng đến vậy, nhói quá, nghẹn ở cổ họng, cảm giác thật khó thở.... “Cô có gia đình khóc. Còn hạnh phúc quá”Asisu bỗng lên tiếng, giọng chua xót

”Cô....” Tiểu Nhu bất ngờ bởi câu nói của Asisu

”Cô nhìn đây..” nói rồi hình ảnh biến đổi thành khung cảnh Ai Cập cổ đại. Mọi thứ như một cuốn phim, Asisu lớn lên như thế nào, được dạy dỗ ra sao, phụ vương mẫu hậu thương yêu như thế nào, Menfusu tài giỏi như thế nào trong lòng của Asisu.. rồi đến việc Carol xuất hiện, và kết hôn cùng Menfusu ra sao... Asisu được gả sang Babylon như thế nào.. mọi thứ diễn ra như đang xem một cuốn phim buồn... Tiểu Nhu thấy lòng thất lại, không ngờ làm một nữ hoàng mà Asisu lại có cuộc đời bi thảm như vậy... Tiểu Nhu muốn lên tiếng an ủi, nhưng Asisu giành nói trước

”Ta mệt mỏi rồi. Không muốn nắm nữa. Ta buông xuôi. Nhưng còn thần dân của ta, con dân Ai Cập và cả đất nước này... ta thật hổ thẹn vì chưa làm gì cho họ. Ta đã khấn cầu thần linh, và mẹ Iris đã đáp ứng ta. Cô là người được chọn để giúp ta hoàn thành những việc còn dang dở. Ta biết, đặt mọi gánh nặng của ta lên vai cô là điều rất không đúng. Nhưng thay vì cô chết đi và chẳng làm gì được cho gia đình mình thì cô hãy chấp nhận số mệnh mới này. Để cô được sống một lần nữa, gia đình cô có sự an bài tốt hơn và ta cũng an tâm ra đi. Ta mong cô hãy chấp nhận việc này” Asisu nói mà khóe mắt đã tuôn lệ thành hàng

”Ta cũng chỉ biết theo số phận. Mà đây đã là sắp xếp tốt nhất rồi. Thay vì chết đi thì ta còn được sống” Tiểu Nhu chấp nhận một phần vì thấy điều mà Asisu nói đúng và cũng một phần thương cho số phận của cô nữ hoàng này...

”Còn bạn của ta? Lúc này nữ thần nói ta sẽ gặp lại nó, là sao?”

”Cô gái đó là phụ tá của nữ thần sắp xếp theo cô. Hai người sẽ được gặp nhau, nhưng thời gian thì ta cũng không biết. Nhưng sẽ gặp thôi. Số mệnh đã được sắp xếp như vậy” Asisu mỉm cười

”Đến lúc ta phải đi rồi. Bây giờ, cô chính là nữ hoàng Ai Cập Asisu và cô sẽ là con của nữ thần Isis được sự chở che của các vị thần... “ nói rồi Asisu biến mất. Không gian xung quanh cũng tối lại...

...

Một tiếng nói vọng vẳng bên tai “lệnh bà...”

(Từ lúc này mỗi sẽ đổi tên kêu Tiểu Nhu thành Asisu cho nó khớp truyện nha)

Asisu nhẹ mở mắt ra, cơn đau đầu ập tới...

Ari đưa chén thuốc đến trước Asisu “ nữ hoàng, người đã ngắt xui hai hôm nay rồi... người làm nô tì lo muốn chết. May mà người đã tỉnh. Tạ ơn thần linh”

Uống cạn chén thuốc, đáng ỏi là đáng hên là ở hiện đại nàng có từng uống thuốc cổ truyền nên mới có thể uống nổi chén thuốc ấy...

Nhìn thoáng qua cô cung nữ đang ngồi cạnh giường chăm lo cho mình, nàng biết là Ari nhờ phần kí ức của Asisu đã xem lúc trước. Nàng xua tay “ta không sao, chỉ mệt mỏi chút. Người đừng quá lo lắng. Mà giờ ta mệt rồi, ta muốn nghỉ ngơi. Người lui đi”

”Dạ, nữ hoàng” Ari dẫn theo hai cung nữ khác lui khỏi phòng.

Còn mình Asisu trong phòng, nàng sắp xếp lại mọi thứ trong đầu...

Nào nào, giờ mình là nữ hoàng, có mẹ là nữ thần Isis, còn cả lời hứa với Asisu giúp bảo vệ thần dân và đất nước của cô ta. Còn phải kiếm con bạn trời

đánh trong biển người mệnh mông nữa...haizz. Thôi chuyện ngày mai cứ để mai tính. Hôm nay sống hai kiếp người rồi...

(Mồ lạy, tinh thần trách nhiệm cao quá trời hà)

Sáng hôm sau, Asisu dậy từ sớm, là do thói quen ở kiếp trước, thức dậy đi giao báo, giao sữa buổi sáng. Nên các cung nữ chưa vào hầu hạ, nàng đã tự mình thức dậy, dọn dẹp giường chăn của bản thân. Sau đó đi lại trước gương...

”Á....a....a...” tiếng hét vang cả cung điện

Ari và hai cung nữ chạy vào.. “lệnh bà”, “nữ hoàng”...

Xô cửa xông vào, trước mắt họ là khung cảnh quá dị. Nữ hoàng của họ đang ngồi bệch xuống đất. Để gương dưới sàn, mắt nhìn chăm chăm vào gương, hai tay ôm mặt của mình ngồi cười khúc khích...

Ari bước lên hỏi han “nữ hoàng, người làm sao vậy?”

”Không không, không có gì. Chỉ là gương mặt này.. gương mặt này đẹp quá đi ~” Asisu cười khúc khích như trẻ con được kẹo...

Mọi người ngẩn ra, chẳng hiểu chuyện gì với nữ hoàng của họ. Riêng Asisu thì vui như mở hội trong bụng “haha, lời rồi. Quá lời rồi. Sống được lần nữa được làm nữ hoàng còn được tặng kèm cái mặt đẹp như siêu sao này. À mà không, còn đẹp hơn siêu sao á chứ!!!! Cha mẹ ơi, con mà đi thi hoa hậu không chừng giựt luôn hoa hậu hoàn vũ ấy chứ... hahaha.. ôi, cái mặt, ôi cái má, ôi cái mũi, ôi cái miệng, ôi đôi mắt... chẹp, đẹp quá...”

Và cứ thế, từ lúc thức dậy tới giờ, Asisu dù được Ari dẫn đi tắm, đi thay quần áo hay ăn sáng nàng vẫn cầm theo chiếc gương cười toe toét. Làm cho mấy cung nữ khó hiểu nhưng cũng công nhận nữ hoàng của họ cười lên đẹp thật...

Và cả ngày hôm đó, có một hiện tượng như sau: các binh lính canh trong cung điện nữ hoàng đều lần lượt ôm mũi đầy máu chảy ra giềng nước để rửa mặt. Nguyên nhân không ai khác là do Asisu cứ gặp ai cũng chào họ rồi cười với họ... Ari thì khó hiểu với nữ hoàng nhà mình. Còn chúng cũng nữ, binh lính thì đỏ mặt, ngại ngùng có người còn thấy nữ hoàng là chạy trốn.

...

Asisu rất vui vẻ với ngày đầu tiên nàng sống ở thế giới này. Nàng vui vẻ cho đến khi kêu Ari đem văn kiện tài sản và tình hình thuế, làm ăn buôn bán ở hạ Ai Cập cho nàng xem.

Asisu buông quyển văn thư xuống bàn, ngã lưng ra sau ghế, than câu “mẹ nó, tưởng làm nữ hoàng giàu lắm chứ. Ai dè, nghèo rớt. Kiểu này muốn nuôi bản thân cũng khó chứ nói gì nuôi trai bao, gì mà bảo vệ đất nước, dân chúng... con mẹ nó. Ca khó mà”

Ari nghi hoặc “nữ hoàng, sao người nói lời thô tục như vậy? Còn cái gì mà trai bao?”

”Khụ, không có. Ta nói vu vơ. Bỏ đi.. mà còn vụ ngôn hành, cử chỉ của ta người đừng quan trọng. Để ta thoải mái đi” Asisu cười khan, lấp lúp cho qua chuyện...

Ngay lúc này, ngoài cung truyền đến lệnh truyền “hoàng đế giá đáo..”

Asisu nhanh chóng lệnh Ari thu dọn mấy văn kiện trên bàn. Không thể để Ragashu thấy được.. nhưng nàng không quên rửa thềm “mẹ bà, chưa có mảnh tình đất vai, mà hưởng dịch vụ sống lại, giờ còn được nhận hàng khuyến mãi 'chồng' nữa chứ... lỗ vốn, lỗ vốn a....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ngay lúc này, ngoài cung truyền đến lệnh truyền “hoàng đế giá đáo..”

Asisu nhanh chóng lệnh Ari thu dọn mấy văn kiện trên bàn. Không thể để Ragashu thấy được.. nhưng nàng không quên rửa thềm “mẹ bà, chưa có mảnh tình đất vai, mà hưởng dịch vụ sống lại, giờ còn được nhận hàng khuyến mãi 'chồng' nữa chứ... lỗ vốn, lỗ vốn a....”

Từ bên ngoài, một người nam nhân khoảng chừng hai mươi sáu, uy nghiêm phong độ, khuôn mặt yêu mị nhưng đầy vẻ nam hiểm và lãnh khốc khoát chiếc bào trắng đang đi vào cửa. Không ai khác chính là vua Babylon

”Tham kiến bệ hạ..” tất cả nô tì và binh lính đều cung kính chào hoàng đế.

”Tất cả các người lui” Ragashu ngồi xuống ghế liền khoát tay ra lệnh mọi người lui

Nói rồi quay sang đưa mắt về ghế bên cạnh, ý bảo Asisu ngồi xuống. Asisu tuy khó hiểu nhưng vẫn nghe theo.

”Nàng đã khỏe chưa? Nghe thái y nói nàng do mệt mỏi quá độ nên đã hôn mê”

À. Thì ra là hỏi thăm sức khỏe, coi bộ tên chồng này cũng được. Asisu thăm nghĩ, xong nhẹ nhàng trả lời

”Ta không sao, cảm ơn bệ hạ...”

Chưa để cho Asisu kịp cảm kích hết câu thì Ragashu nói tiếp

”Nàng suy nghĩ kĩ chưa? Chấp nhận hay không?”

Suy nghĩ gì? Chấp nhận gì? Anh hai à, em mới sống ở đây có ngày hôm nay thôi, anh hứa hẹn cái gì với Asisu làm sao em biết chứ? Còn chấp nhận hay không chấp nhận...

Thấy Asisu không trả lời, Ragashu nghĩ có lẽ nàng vẫn đang đắn đo nên chưa chấp nhận yêu cầu của hắn. Nên hắn tiếp

”Nàng yên tâm, ngoài những điều ta đã nói trước. Nếu nàng còn muốn thêm yêu cầu nào thì cứ nói, ta sẽ đáp ứng”

Đột, biết con mẹ gì mà yêu với chả cầu. Haizz, trong trường hợp vậy, giả ngốc là tốt nhất

”Bệ hạ, thứ lỗi cho ta. Vì mệt mỏi quá độ nên giờ thân thể ta không được minh mẫn cho lắm. Liệu bệ hạ có thể nhắc lại lời đề nghị của ngài với ta?”

Asisu làm bộ choáng váng, còn nhăn mày, mím môi như thể đã rất mệt mỏi dù cố suy nghĩ vẫn không nhớ ra được.

”Không sao, để ta nói lại lần nữa” Ragashu cũng chẳng để tâm nhiều

”Vi lợi ích của hai bên. Nên ta và nàng sẽ đóng giả làm vợ chồng. Ta thì có thể củng cố thực lực và phát triển đất nước, con nàng có thể trả thù Menfulsu và Carol. Đồng thời hạ Ai Cập của nàng sẽ được bảo hộ bởi Babylon”

Oh, đề nghị đó nghe được đó. Quá hợp ý ta. Haha, khỏi phải làm vợ thật với hắn, còn được liên minh với Babylon. Đề nghị tốt như vậy sau lúc trước Asisu còn chần chừ không chấp nhận vậy ta? Chắc có lẽ do nàng ấy còn yêu thương Menfulsu cùng Ai Cập nhiều lắm nên không muốn tổn hại đến họ...

Asisu chẳng lí do gì mà không chấp nhận

”Được, ta đồng ý. Nhưng nói rõ vài điều trước. Thứ nhất, ta và bệ hạ chỉ đóng giả, nên không có việc ta và bệ hạ chung phòng, vì thế dành một cung riêng cho ta. Thứ hai, việc hạ Ai Cập được bảo hộ bởi Babylon nhưng mọi quyết định, quyền lợi cũng như chính trị thì vẫn thuộc về ta. Thứ ba, việc trả thù Menfulsu và Carol thì không cần. Người muốn làm gì thì tùy, ta không ý kiến. Và đặc biệt, ta phải được tự do và có quyền riêng của mình, bệ hạ không được xen vào và ta cũng sẽ như vậy. Được chứ?”

”Điều thứ nhất, ta không ý kiến nhưng sẽ có một số hoạt động cần sự xuất hiện của hoàng đế và hoàng hậu thì bắt buộc phải tham gia và cần tỏ ra yêu thương nhau. Chắc không vấn đề gì chứ”

”Ta đồng ý”

”Điều thứ hai, Babylon bảo hộ thì phải có lợi ích chứ? Nàng nghĩ ta làm không công à?”

”Vậy, chia lợi ích đi. Lợi ích của hạ Ai Cập sẽ chia 9-1. Ta chín, bệ hạ một. Còn lợi ích từ Babylon chia 8-2, ta hai bệ hạ tám. Được chứ?”

”Vi sao ta chỉ tám mà không chín?”

”Bệ hạ có điều không hiểu? Thứ nhất, ta là phụ nữ việc lấy chồng rất thiết thòi nên cần một cái gì đấy để bù đắp vào. Thứ hai, ta đã bị Menfulsu ruồng bỏ, đi qua Babylon làm hoàng hậu với tổn thương tinh thần và tâm hồn sâu sắc, cũng cần phải được nhận bù đắp. Thứ ba, ta là người đẹp, bao nhiêu người tranh giành, bệ hạ lấy được ta cũng phải chịu thiệt chút mới xứng chứ... và thứ tốt nhất để bù đắp ở đây không gì tốt hơn là ta được chia hai phần” Asisu nói bằng giọng bị thương

Không ngờ cô gái này lại lấy việc bản thân bị ép gả và bị ruồng bỏ ra làm lí do. Không phải đó là nỗi đau không nên chạm tới hay sao? Tuy nghi vấn nhưng Ragashu vẫn chấp nhận

”Lí do thấy cũng được đó. Ta chấp nhận”

Ragashu thất thú vị, hắn vì củng cố quyền lực nên cưới Asisu. Còn nàng ta, chứ tưởng vì hận Menfulsu nên mới liên minh với hắn. Không ngờ, chỉ vài ngày sau hôn lễ, nàng ta lấy lí do thất tình để kiếm tiền... nhưng chả sau, hai phần cũng chẳng là bao với danh tiếng mà hắn cần để mở rộng đất nước...

”Móc...” Asisu bất ngờ nói làm Ragashu không hiểu.

”Móc?”

”Ừ” Asisu vừa nói vừa lấy ngón út của mình móc với ngón út của Ragashu

”Đứa nào nói láo làm cháu đứa kia” nàng nói thêm

Ragashu không ngờ còn có luật kiểu này....

Ngón út, chính là ngón của định mệnh. Hai con người không biết lúc móc ngón tay với nhau cũng chính là lúc họ đã gắn định mệnh hai người với nhau...

...

Sau khi Ragashu ra về. Asisu bắt đầu xem tiếp các văn kiện tới chiều tà. Cuối cùng thì cũng nắm được cơ bản tình hình ở hạ Ai Cập, bây giờ quá nghèo và kinh tế lẫn quân sự đều thua xa thượng Ai Cập.

”Mê trai hại người... đúng là mê trai hại người “ Asisu tắc lưỡi tiếc nuối cho sự si tình của Asisu với Menfulsu mà bỏ bê đất nước của mình...

Kế hoạch thì Asisu đã có, nhưng muốn thực hiện thì cần có tiền. Mà tiền từ chỗ Ragashu thì quá ít, mà nàng cũng không nên chỉ chờ tiền từ hắn, như vậy quá thụ động. Trước hết nàng phải tìm cách kiếm thêm thu nhập..

Ở cổ đại, một nữ hoàng như nàng thì có thể làm gì ra tiền? Ở hiện đại, những kiến thức của nàng có cái nào dùng được không?

”Á... có rồi... hahaha.... “ trong căn phòng hoàng cung truyền đi tiếng cười quái dị, càng cười càng hăng say, càng cười càng quái dị, càng vang xa...

...

Sáng hôm sau, Asisu sau khi hoàn thành các công việc cá nhân, liền dẫn dò Ari đi làm một số chuyện. Còn bản thân thì được các cung nữ sửa soạn cho buổi thiết triều hôm nay. Hôm qua Ragashu nói sẽ trong buổi thiết triều hôm nay sẽ ban lệnh lập Asisu làm hoàng hậu và ban cung điện cũng như các đặc quyền và hạ Ai Cập sẽ được bảo hộ bởi Babylon.

...

Trong chính điện, tất cả bá quan đã đều có mặt đầy đủ. Ragashu cũng vừa yên vị trên ngai vàng và ra hiệu mời Asisu lên điện.

Từ bên ngoài, một nhan sắc tuyệt trần, khuôn mặt hoàn mỹ của tạo hóa, được trang điểm kĩ lưỡng và sắc sảo. Thân hình cân đối khoát cùng bộ váy dài màu đen ôm sát cơ thể, cùng một chiếc áo choàng mỏng chấm đất. Mái tóc đen dài xõa tự nhiên, trên đầu đội vương miện hình rắn uy quyền.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng Asisu, mọi người đều kinh diễm với nhan sắc của nàng. Thật tốt khi hoàng đế của họ cưới được một nữ hoàng xinh đẹp như vậy..

Buổi thiết triều diễn ra suông sẻ, Ragashu công bố những điều đã thỏa thuận với Asisu và cũng chọn ngày lập Asisu làm hoàng hậu.

...

Sau buổi thiết triều, Asisu về cung của mình. Điều đầu tiên là bay đi tắm và thay bộ đồ này ra.

”Bà nó, nấy lão quan già đó, làm như chưa thấy con người à? Nhìn cái gì nhìn hoài, làm ta phải làm mặt lạnh, cơ mặt bị đơ hết rồi. Có biết ta trang điểm đậm nặng lắm không? Có thể da ta sẽ bị chảy xệ như chó mặt xệ cũng không chừng... huhuhu.. phải đổi cách trang điểm của mấy chị cung nữ mới được. Còn bộ đồ này nữa, cái gì mà ôm sát với dài thòng lọng, đi xém té mấy lần.. còn bà vương miện nữa, làm bằng vàng chi không biết, đổi ra tiền có phải hơn không? đội trên đầu có nặng thì gây cổ, nhẹ thì té cắm đầu, đội quần với thiên hạ... mai một nên cái tổ lại quần áo trang sức, chứ đả này ta sống không thọ...” vừa nhìn đồng quần áo và mớ trang sức trong tủ, Asisu thở dài..

Sau khi chọn được bộ quần áo đơn giản nhất trong tủ thì Asisu kêu Ari đem thứ nàng dặn dò lúc sáng đi theo đến thần điện.

...

Bên trong thần điện, cũng may lúc chuẩn bị cưới, vì Asisu là tư tế nên Ragashu có cho xây thần điện nữ thần Isis ở đây, nếu không thì kế hoạch của nàng khó mà thực hiện..

Sau khi dọn những thứ Asisu dặn dò lên trước bàn tế, Ari lui ra ngoài canh gác. Một mình Asisu ở lại, nàng bắt đầu công việc của mình

”Mẹ Isis oi ~... mẹ Isis” Asisu vừa nâng mâm trái cây lên trước bức tượng nữ thần, vừa gọi.

”Mẹ ơi, coi con đem gì đến cho mẹ nè”

”Con biết mẹ có đây mà, mẹ nói con được mẹ bảo hộ. Giờ con đang cần mẹ giúp, mẹ hiện ra đi mà....”

”Nếu mẹ không có ở đây thì con đợi cũng được...”

” mẹ hiền từ, mẹ thân yêu ơi...”

”Nếu mẹ không có ở đây, thì chị Asisu cũng được”

”Chị Asisu, có đó không? Chị trả lời em đi”

Asisu quyết không bỏ cuộc. Cuối cùng nữ thần Isis cũng xuất hiện...

”Con gọi ta có chuyện gì?” nữ thần hiền từ hỏi

”Mẹ a... con khô quá mẹ ơi... hức hức” Asisu chỉ đợi có nhiều đó, bao nhiêu nước mắt òa ra liên tục...

”Mẹ có biết, tình hình ở hạ Ai Cập hiện rất khó khăn”

”Con lại thân yếu thế cô. Không ai nương tựa...”

”Bao nhiêu vấn đề cần giải quyết... “

Asisu kể lê liên tục, bùng ra khuôn mặt đau khổ như tự trách bản thân vô dụng không làm nên chuyện...

”Vậy con cần ta giúp gì?” nữ thần dường như hiểu ý Asisu ngày hôm nay đến đây

”Cũng không có gì, con chỉ muốn mượn danh tiếng của mẹ xài đỡ thôi” Asisu mắt sáng lên

”Mượn danh tiếng?”

”Dạ, con sẽ cho mọi người dân ở Babylon đều biết đến mẹ, nữ thần Isis”

”Tùy con, đừng làm việc xấu là được” nữ thần vui vẻ chấp thuận.

”Mẹ, giúp người giúp cho trót. Hôm nay con có dâng lên mẹ chút đồ để coi như là thành ý. Tuy nó nhỏ nhưng tấm lòng con lớn. Khi nào hạ Ai Cập giàu mạnh con sẽ cúng lễ vật lớn hơn. Nên mẹ cho con chị Asisu giúp con một vài chuyện nhỏ nha mẹ” Asisu cò kè

”Ừm” nữ thần thuận tình...

Asisu vui sướng nhảy cẫng lên. “Yeah”

...

Hai ngày tiếp theo, trên khắp các con phố lớn nhỏ của kinh thành Babylon đều lan truyền tin “Thần điện vừa mới xây thờ nữ thần Isis, nữ thần của Ai Cập. Thiên lắm, còn có nữ hoàng Ai Cập cũng là hoàng hậu mới cưới của Babylon chính là tư tế ở thần điện ấy. Nữ hoàng là con gái nữ thần nên nói gì đúng nấy...”

Thế là mọi người kéo nhau lũ lượt đem lễ vật đến dâng lên nữ thần Isis.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thế là mọi người kéo nhau lũ lượt đem lễ vật đến dâng lên nữ thần Isis.

Trong thần điện, mọi người dân đem đồ vật dâng lên nữ thần, sẽ được hai cung nữ phụ trách chịu trách nhiệm cúng lễ vật phát cho một thẻ gỗ, trên đó có ghi số thứ tự..

Mọi người đã dâng lễ và cầu nguyện xong, đều không ra về mà đứng tập trung bên hông thần điện. Trong lúc chờ đợi, những người lần đầu đến cúng nữ thần, không khỏi tò mò về việc được nhận thẻ gỗ và đứng tụ tập ở đây. Có một người lên tiếng hỏi

”Anh bạn, cho tôi hỏi. Sao chúng ta lạy tụ tập ở đây vậy?”

Có người đã có kinh nghiệm đi trước bèn giải thích cho tân binh mới vào

”Ông anh có lẽ là lần đầu đến cúng nữ thần Isis ở thần điện này nên chưa biết”

Người mới gặt đầu

”Mỗi người đến cúng bái nữ thần đều sẽ nhận được một thẻ gỗ có ghi số thứ tự. Một lát sẽ có nghi thức cúng chọn ra số thứ tự được nữ thần chọn lựa. Ai có số thứ tự giống thì sẽ được vào thần điện nhận ban phước của nữ thần”

”Chẳng hay là ban phước như thế nào?”

”Sẽ được đoán trước vận mệnh và giúp giải quyết những khó khăn mà người hỏi”

”Oh.. “

Ngay lúc này trên lầu cao của thần điện, Asisu cầm theo một bọc vải đen nhỏ. Bắt đầu nghi thức chọn lựa của nữ thần..

[Sự việc quay về hai hôm trước, sau khi từ thần điện trở về. Asisu gọi Ari vào phòng. Căn dặn

”Người cho người làm cho ta đồ vật như trong hình vẽ này.. đồng thời lan truyền ra bên ngoài nữ thần Isis hiển linh, nói sẽ ban phước cho người được chọn trong buổi dâng lễ...nhớ, càng lan tin xa càng tốt, càng nhanh càng tốt”

Chập tối, Ari vào thông báo lại cho Asisu

”Bẩm lệnh bà, đồ người căn dặn đã làm xong. Còn về tin tức thì hiện nay đa số người dân kinh thành đều đã hay tin”

”Làm tốt lắm. Người lui đi”

Asisu thật bất ngờ với hiệu suất làm việc của Ari, không ngờ chỉ trong ngày mà đã xong mọi việc. Đúng là miệng truyền miệng tốc độ không thua ánh sáng mà, mạng thông tin internet ở hiện đại cũng chẳng bì kịp... còn đồ dặn làm, để coi..

Chu choa, không ngờ làm tốt như vậy. Nhẹ, mỏng, in hoa văn đẹp quá, mà có một vấn đề duy nhất là tại sao lại làm bằng vàng.. Con bà nó, bộ chê bà đây chưa đủ mặc hả? Bao nhiêu nguyên liệu khác không được, đề ra làm vàng mới chịu... trời ơi, vàng đó, vàng thiệt đó. Cái bộ bài này, làm bằng vàng đó..

Ôi, tim ta đau!!!!

Ôi, tim ta đau!!!

Ôi, tim ta đau!!!

(chuyện quan trọng, nhấn mạnh ba lần)

Thế là, đêm đó Asisu đi ngủ trong tâm trạng đau lòng, ôm theo trái tim vỡ vụn mà leo lên giường...]

Trở về hiện tại, Asisu đang thực hiện nghi thức “lựa chọn ban phước” đầy tôn kính, thần bí, kì lạ. Đó là với những người dân bên dưới.

Còn thực tế thì, ngại quá, Asisu đang kêu lỏ to...

Asisu móc trong bọc vải nhỏ ra được một con số, thế là

” số gì đây, số gì đây.... lảng lảng mà nghe tôi nói con gì ra, mà ra con mấy.. con mấy gì ra...”

...

Mọi người dân ở phía dưới, hồi hộp chờ đợi nghi thức lựa chọn mà đối với họ đầy thiêng liêng với những câu thần chú thật kì lạ. Và cuối cùng, đã chọn ra được 3 người may mắn ngày hôm nay...

3 người vui mừng cầm theo thẻ gỗ của mình vào căn phòng bên cạnh thần điện. Căn phòng được đốt trầm hương, làm cho khói bay nhẹ nhẹ, cùng một hương hoa sen tinh tế. Các chậu hoa sen được đặt hai bên đường vào, tăng thêm văn thanh tao và tinh tế cho căn phòng. Ngoài ra, còn được treo những dải lụa mỏng trắng, gió thổi làm chúng bay nhẹ càng giúp cho căn phòng tạo được hiệu ứng linh thiên và huyền bí.

Asisu ngồi trên chiếc bàn đặt giữa phòng, trên mặt che một tấm vải mỏng, trang phục màu đen càng làm nàng nổi bật giữa căn phòng.

Asisu đưa mắt nhìn ba người sắp đi đến, lòng thầm kêu khổ.. đi lẹ lẹ dùm con đi mấy cha mấy má, muốn làm cho huyền bí như trong phim chi để giờ khói bay cay mắt quá, cái khăn che mặt nữa, khó thở chết mẹ.. em lại, đi nhanh đi, năn nỉ luôn đó trời..

Cuối cùng thì cũng tới, người thứ nhất được cung nữ mời vào bàn ngồi đối diện với Asisu.

”Người muốn hỏi gì. Ta sẽ trả lời người ba câu hỏi”

Người thứ nhất, suy nghĩ kĩ rồi lên tiếng hỏi Asisu

”Nữ thần cho con hỏi về sự nghiệp...”

Sau khi hỏi xong, người nọ thấy Asisu đưa những tấm vàng mỏng, phía trên in hoa văn hình nữ thần Isis...

”Chọn một lá đi”

Sau đó, Asisu trải bài và bói cho người nọ.. cứ tiếp tục như vậy. Sau khi coi hết ba người thì nàng cũng trở về cung..

Ba người được chỉ dẫn bởi nữ thần, đi ra ngoài điện thần. Những người không được chọn vẫn còn tụ tập để chờ hỏi thăm họ được ban phước như thế nào...

”Sao rồi, nữ thần ban phước như thế nào?”

”Nữ thần cho tôi xem những thẻ vàng phép thuật. Rồi trả lời ba câu hỏi của tôi”

”Thẻ vàng phép thuật?”

”Nữ thần nói sao?”

”Nữ thần nói đúng lắm, còn chỉ dẫn tôi con đường làm ăn sau này nữa..”

”Nữ thần nói đúng lắm. Hôm nay thật may mắn khi được chọn. Thôi, tôi về chuẩn bị theo lời nữ thần đây”

...

Cứ như vậy, trong vòng một tuần danh tiếng nữ thần Isis ban phước tại thần điện đã trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi tại kinh thành. Người người, nhà nhà đều kéo nhau đến dâng lễ vật cho nữ thần..

Còn về phía Asisu thì nàng đang vui mừng như điên, không ngờ việc đi làm thêm tại quán cafe có dịch vụ xem bói bài tarot, vì thân với chị xem bài nên được dạy miễn phí thế là nàng đã có khả năng xem bài tarot cũng khá khá... kì này áp dụng quá sức thành công.. vui quá xá!!!

Bây giờ danh tiếng đã có, mình nên tiến hành bước tiếp theo.

[Sự thật Asisu xem bói bài cũng được, nhưng tới mức phán đoán trúng đó thì còn xa lắm. Nên thực ra nếu gặp câu hỏi khó thì Asisu sẽ cầu cứu chị Asisu như đã xin với nữ thần.

Nếu người được chọn là thương buôn hay quý tộc giàu có thì nàng sẽ cho lời chỉ dẫn một trăm như một

”Sắp tới đây, sẽ có một cơ hội làm ăn cực kì tốt. Đối tác là phụ nữ, mặc đồ đen. Nếu có thể hợp tác, thì tiền đồ không sao biết hết được. Đây là cơ hội mà nữ thần ban phước cho người...”

Tất cả đều để chuẩn bị cho bước tiếp theo...]

Tẩm cung của hoàng đế...

Ragashu sau khi thiết triều và xử lí toàn bộ văn kiện của hôm nay, công việc hôm nay không nhiều lắm. Ragashu thông thả về tẩm cung của mình, đâu biết rằng đang có một “vị khách” đang chờ hân ở trong phòng

Asisu chỉ dặn dò một mình vào phòng chờ Ragashu, còn mọi người đều lui ra ngoài...

Ngồi đợi Ragashu từ sáng sớm đến bây giờ.. nàng đã tạo mọi thú vui tao nhã để giúp bản thân giải khuây trong lúc chờ đợi như

Trò thứ nhất: điểm gạch lót sàn..

Tổng kết: hai ngàn tám trăm ba mươi bảy viên. Những chỗ có đồ vật che khuất không đếm được nên bỏ qua

Trò thứ hai: tính chu vi phòng

Tổng kết: ngang bảy mươi năm bước chân. Dài một trăm tám mươi tư bước chân. Cao không đi được nên không biết

Trò thứ ba: ngồi lắng nghe thiên nhiên

Tổng kết: con chim đã hót được khoảng mười một lần, chán quá không ngồi nghe nữa nên không đếm tiếp

Trò thứ tư: điểm kiến

Đang khảo sát: vì vẫn đang đếm, con số hiện tại là hai ngàn ba trăm mười một con

Hai ngàn ba trăm mười hai con

Hai ngàn ba trăm mười ba con...

...

Nghỉ, không đếm nữa. Làm gì giờ này chưa về nữa, con bà nó, bà đây chờ đến nỗi cổ dài có thể thắt nơ bướm rồi đó... tên kia, mày nghĩ mày là vua rồi muốn làm gì làm à.... thẳng kia... bà mệt rồi, bà về.

Bà nói thật đó, bà về à...mày còn chưa về...

Thật đó, bà về thật đó...

Mẹ, về. Bà mà còn đợi bà là con heo.

Thôi, lâu lâu làm heo một chút đôi không khí chủng tộc, môi trường sống cũng được.

Về đi trời ơi.... bà làm heo rồi nè, còn là một con heo có cổ thắt nơ bướm nữa đó...

Đúng lúc này, Ragashu cũng đẩy cửa đi vào.

Mẹ nó, bà làm heo mày mới về. Asisu chứ thậm, tức cả bụng.

Ragashu vào phòng, ngồi xuống. Nó ti bụng thức ăn trưa vào đặt lên bàn rồi lui ra. Trong phòng chỉ còn hai người..

Asisu ngồi xuống cạnh bên Ragashu, mặt cười thân thiện

”Bê hạ...”

Ragashu nói trước

”Dùng com trước, có gì nói sau”

Nói xong, chuyên tâm ăn.

Asisu bóc hòa, con bà nó, bà đây đợi mày mòn mỏi vậy mà ăn com. Được, ăn com thì ăn, bà đây cũng chưa ăn...

Asisu cầm đũa lên, gấp khí thế. Ừm, ngon đó. Không hổ là vua, ăn ngon như vậy. Tính ra thức ăn của Asisu cũng không thua bên này nhiều, chỉ là Asisu vì tiết kiệm tiền nên đã cải tổ lại toàn bộ việc tiêu xài tiền bạc của cung nàng và việc thức ăn thua thiệt hơn là hệ quả không thể tránh khỏi. Và quan trọng hơn, ăn chùa luôn luôn vớ khẩu vị hơn...

Uh, đúng là đồ thơm nhang vẫn ăn ngon nhất. Asisu gấp nhiều hơn vài đũa, ăn cũng nhanh và nhiều hơn. Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Ragashu ngồi bên cạnh..

Ragashu khi về nghe binh lính báo Asisu đã đợi hần từ sớm, nghĩ bây giờ cũng đến giờ ăn com nên lệnh cho người dọn thức ăn lên, để cho người nào đó ăn com. Nên Ragashu không để cho Asisu nói mà trực tiếp lệnh ăn com. Nàng ấy ăn thật, ngoan đấy nhưng ánh nhìn thì thật bất hợp tác.

Không ngờ nàng ấy lại ăn như vậy, ăn khí thế, không câu nệ, không thèm nhìn sang hần hay mời hần ăn ngon miệng coi như phép tắc. Thậm chí còn cầm chén chạy vòng qua chiếc bàn để múc canh và gấp liền mấy miếng bỏ vào miệng, ngậm cả họng rồi nói gì đấy

”On on, a ích, a ích”

(Đừng chú ý đến em, em chỉ hiện lên vietsub cho chị ấy thôi:

”Ngon ngon, ta thích, ta thích”)

Tóm lại, cả buổi ăn, Ragashu ăn chẳng nhiều, vì mãi bất ngờ với những hành động “thục nữ” của Asisu. Còn Asisu thì ăn bữa hoành tráng, bụng căng tròn..

Kết thúc bữa ăn và mở đầu cho cuộc đối thoại chính thức là tiếng “Ợ” đầy khiếm nhã của Asisu.

Ragashu cơ mặt giật giật.. cô gái này có thật là nữ hoàng, à mà không phải nói là có thật là con gái không mới đúng

Asisu mặc kệ ánh mắt dò xét của Ragashu, nàng móc cuộn văn kiện để trước mặt Ragashu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân* Chúng được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Asisu mặc kệ ánh mắt dò xét của Ragashu, nâng móc cuộn văn kiện để trước mặt Ragashu

”Đây là cái gì?” Ragashu nhìn cuộn văn kiện trên bàn, thắc mắc hỏi

”Mời bệ hạ xem” Asisu làm động tác mời, thấy Ragashu đọc cuộn văn kiện thì nàng lên tiếng giải thích

”Đây là một dự án mà ta muốn làm. Nhưng hiện đang thiếu nguồn vốn và hậu phương bảo hộ...”

”Nên nàng muốn nhờ ta bảo hộ và cấp tiền” Ragashu nhướn mày

”Chuẩn cơm mẹ nấu a, bệ hạ thiệt không hổ danh là vua một nước, anh minh thần võ, mắt nhìn thấu vạn vật.” Asisu khen lấy lòng Ragashu. Đồng thời nàng chuẩn bị công tác tiếp thị sản phẩm..

”Ta muốn vay tiền từ bệ hạ, nhưng suy đi nghĩ lại thì kế hoạch này của ta là gà đẻ trứng vàng. Mà tình nghĩa giữa chúng ta thì sâu đậm, cộng thêm ta trước giờ đều sùng bái bệ hạ, luôn đem lòng kính ngưỡng người nên thiếc nghĩ là vẫn nên rủ bệ hạ hùng vốn đồng chủ sở hữu...”

[em là tiếng lòng nhỏ bé trong con người chị Asisu, em xin bày tỏ một số sự thật đằng sau câu nói của chị Asisu như sau:

Chị Asisu chém gió, nịnh bảt chấp, vô tổ chức, vô kỉ luật và có lẽ từ “sĩ diện” cao quý ấy chắc tạo hóa lúc ban phát vì số lượng có hạn nên một số người không có điều đó, và may mắn thay.... Asisu là một trong số đó.

Điều trọng tâm từ đầu Asisu không muốn vay tiền từ Ragashu. Vì thứ nhất, việc 'mua dây buộc mình' Asisu không làm, nếu vay tiền từ Ragashu thì hẳn sẽ là chủ nợ của Asisu, vậy Asisu bị dưới kèo. Làm ơn đi, Asisu không có khủng. Thứ hai, nếu cùng hùng hạp với Ragashu thì tài sản này sẽ được bảo hộ bởi hoàng đế, đồ đũa nào dám sinh sự hay cản trở. Còn vì Ragashu sẽ đồng làm chủ nếu không muốn mất tiền thì sẽ phải cung vốn và giúp cho Asisu...]

”hùng hạp?” Ragashu vừa nghe Asisu tiếp thị vừa xem bản văn kiện vừa bàn luận cùng Asisu

”Vâng, nếu bệ hạ hùng hạp thì việc dễ lại càng thêm dễ. Bệ hạ sẽ là đồng chủ sở hữu với ta. Đồng thời, nếu dự án thành công thì đất nước này càng giàu, càng phát triển”

”Vì sao cái công việc của nàng lại ảnh hưởng đến đất nước”

”Bệ hạ có điều chưa tường. Nhìn qua thì bản kế hoạch làm ăn của ta chỉ trong phạm vi kiếm tiền, nhưng bệ hạ người có lẽ chưa suy nghĩ đến cái lợi hại trong này... nếu công việc này thuận lợi: Thứ nhất sẽ có tiền, có tiền thì bệ hạ sẽ tăng quốc khố, tăng quốc khố thì đất nước giàu. Thứ hai, có tiền sẽ đầu tư quân sự, y tế, quốc phòng... thì đất nước mạnh. Thứ ba, công việc sẽ thu hút các thương lái thương buôn từ các nước, đẩy mạnh giao lưu văn hóa, kinh tế, đất nước sẽ nổi tiếng, các nước nhỏ sẽ quy thuận trước Babylon hùng mạnh, ngoài ra đời sống nhân dân còn được cải thiện... vậy không phải dễ càng thêm dễ, có lợi mọi mặt sao?”

Asisu tự rót cho mình chén nước, uống ừng ực.

Ragashu vẫn đang xem xét những điều Asisu vừa nói. Asisu sau khi uống nước thông giọng lại nói tiếp

”Bệ hạ anh minh thần võ, trí tuệ sánh ngang trời đất, việc tốt như vậy ngài không nên bỏ lỡ... nên bệ hạ đồng ý đi, mua dự án này góp phần ích nước lợi nhà”

Asisu chờ đợi thái độ của Ragashu, vẫn chưa thấy hắn gật đầu nên nàng lên gân cổ, chuẩn bị tiếp tục tiếp thị.. thì Ragashu lên tiếng

”Nếu ta chấp nhận thì lợi ích sẽ chia như thế nào?”

Asisu thấy hỏi đến vấn đề chia lợi ích thì thấy có hy vọng, mắt sáng lên, giọng hào sảng

”Chia 7-3. Ta bảy, bệ hạ ba”

”Thật tiếc, ta không thể...” Ragashu làm bộ dạng lắc đầu tiếc nuối

Asisu hạ giá “6-4. Ta sáu bệ hạ bốn.được chứ”

”Mời nàng về, ta không...” Ragashu làm động tác mời

Asisu đau lòng đưa ra giá “5-5. Chia đều.. thiếc nghĩ giá này hoàng đế sẽ ưng ý rồi chứ?”

”Một giá. 6-4, ta sáu nàng bốn” Ragashu mỉm cười chờ câu trả lời từ Asisu

Mẹ nó, ép giá. Quá đáng mà, dám ép già bà như vậy... Asisu chuyển sang hướng năn nỉ, van xin...

”Ngài cũng biết ta là phận nữ nhi...”

”Lí do cũ thì khỏi đi. Ta đã nhường nàng trong cuộc giao dịch trước rồi” Ragashu cắt ngang lời Asisu

Được lắm, không cho bà năn nỉ thì bà có cách khác.

”Nếu đã vậy, thì hợp tác vui vẻ. Mong hoàng đế sớm chuyển tiền qua cung của ta...”

Nói xong, Asisu cũng cáo từ, lui về cung của mình.

Trong hôm đó, khoảng xế chiều thì tiền được đem qua cung cho Asisu như đã hẹn. Asisu nhìn mấy rương tiền trước mặt, hai mắt đã sáng như hai bóng đèn pha. Nàng thề, nàng đã cố kiềm chế rồi nhưng hình như nước dãi có nhiều chút đỉnh... đêm đó, Asisu cười trong mơ, còn nói sản

”Tiền a... tiền là của ta... tất cả là của ta... há há há...”

Sáng hôm sau, Asisu thức từ rất sớm. Nàng thay y phục, và chỉ cho mình Ari đi cùng ...

Đứng trước tượng nữ thần Isis, Asisu cầm hai chiếc giày của mình, chắp tay trước ngực..

”Mẹ Isis tại thượng, thương tình cho con. Hôm nay ngày lành tháng tốt, thuận làm ăn, tốt bàn việc, con đây xin đi xuất môn làm ăn bàn bạc thuận buồm xuôi gió, mọi chuyện thuận lợi, không gặp trở ngại... nay con đường đột đến đây, không kịp đem lễ vật đến dâng mẹ. Mong mẹ tha lỗi, thiếc nghĩ con cũng đang nghèo khó, làm cảnh túng thiếu... vậy mong lễ vật được ghi nợ, sau con xin trả đủ. Nhân đây, con mong mẹ cho con xin keo, vì không có chuẩn bị trước nên con dùng tạm 'vật tượng trưng' này. Mong mẹ chấp thuận...”

Khấn thành khẩn, sau đó Asisu xin được “mở- sắp“...

Asisu mừng trong lòng, mới xin cái đầu đã được... nhân lúc đang tốt xin tới luôn

Asisu tiếp

” Con có để trên bàn dâng mẹ một ít tiền, hôm nay con đến còn việc nữa, là mong mượn tiền lộc mẹ làm vốn làm ăn...lãi suất 2%, con hứa trả đủ vốn lẫn lời... mẹ ghi nợ dùm con nha. Nếu mẹ im lặng có nghĩa là đồng ý, vậy con trẻ xin đội ơn mẹ.. “

Asisu cầm tiền, mang giày, chỉnh trang y phục đồng thời trùm khăn che mặt lại... cùng Ari đi ra ngoài thành...

[hiện tại, phía trên thượng giới.

Máy báo tin nhắn nhấp nháy báo có tin nhắn mới

Bên cạnh, trên giường nữ thần Isis đang say giấc nồng...]

Công việc của Asisu hôm nay gồm bốn phần:

Một- đi kiểm các thương gia bàn bạc lời kéo hợp tác

Hai- đi khảo sát giá cả

Ba- đi kiểm mặt bằng

Bốn- đi chơi, ăn vặt...

Mọi chuyện đều thuận lợi nếu lướt bỏ một số cảnh quay nhỏ nhỏ như sau

[cảnh lời kéo hợp tác lần 1:

Đạo diễn: “action”

” quý cô này thiệt là không nói không thề tin được là cô đã tứ tuần rồi nha, ta cứ nghĩ cùng lắm cô bằng tuổi hoặc hơn ta một vài tuổi thôi đó... bí quyết dưỡng dung của cô thật là thần kì đó..”

Asisu đang tấm tắc khen một phụ nữ đã tứ tuần, mập mạp, mặt đầy nếp nhăn chen chút sắp ép không thấy hai mắt chỉ còn hai ngạch ngang.

Cảnh lời kéo hợp tác lần 2:

Đạo diễn: “action”

“Vị huynh đài này, tướng mạo anh tuấn, nhân tài xuất chúng. Vừa nhìn là thấy có vận tài lộc, đường làm ăn rộng mở... cơ hội hợp tác này thật sự là trời giáng cho huynh”

...

Cảnh khảo sát giá lần 1

Đạo diễn: “action”

Asisu đang ngồi chính giữa một đám phụ nữ, kể chuyện hăng say, còn các chị thì khóc lóc thảm thiết...

“Huhuhu, muối muối à, không ngờ cuộc đời muối lại thương tâm như vậy”

“Ta thật đau thay cho muối”

“Ôi, ta ... huhuhu”

Nói đoạn cả hội quay sang phía quây bán nhao nhao chất vấn

“Lão già kia, vị cô nương này mệnh khổ như vậy mà ông không giảm giá sao?”

“Đúng vậy, tướng công, chàng giúp đỡ tiểu cô nương này đi...”

Ông chủ nhìn mấy người vợ của mình khó xử

“Nhưng ta đã giảm hết mức rồi .. không thể...”

Chưa kịp nói xong, cả đám vợ của ông ta lao lên như ông võ tở

“Tôi không biết, nếu ông không giảm cho vị cô nương này, thì ông đừng vào phòng tôi.”

“Bà...”

“Tôi cũng vậy”

“Bà ba...”

“Em cũng vậy”

“Em cũng vậy”

“Em cũng vậy”

“Tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu lục... các nàng. các nàng...”

Cuối cùng ông chủ đành nuốt lệ, mặt đen như gan heo rằng từng chữ

“Ta ... giảm...”

Asisu không ngờ công sức đứng ép giá cả buổi chỉ giảm được một chút, vậy mà bịa chuyện tình lâm li bi đát đau lòng, chết đi sống lại như phim truyền hình tình cảm hàn quốc nào là sinh ra mất người thân, chồng bị bệnh nan y, phải một thân kiếm tiền.. làm cho mấy bà vợ ông chủ thương cảm với cuộc đời đau thương của nàng... thế là giảm nữa giá tiền... cách này được, mai một kẻ thêm vài bộ phim lâm li khóc than hơn nữa biết đâu được cho không....hahaha

...]

Đang trên đường thực hiện công việc cuối cùng, Asisu vui vẻ tham quan chợ buôn, ăn mừng chiến thắng hôm nay... thì phía trước có tiếng ồn. Asisu tò mò, đi theo đám đông lại gần chỗ phát ra tiếng ồn. Thì thấy một thanh niên nằm bất tỉnh trên đất. Mọi người đứng quanh xem nhưng chả ai lại gần hỏi thăm người bị nạn, đơn giản vì hắn ăn mặc rách rưới, nói đúng hơn là một tên nô lệ..

Asisu đành kéo váy, ngồi xuống, lay người dưới đất dậy

“Này, này, còn sống không vậy?”

Asisu thấy thân hân lạnh toát, liền lấy tay đưa lên mũi, thất thần

”Chết ... chết...”

Asisu là người hiện đại, sống ở nơi hòa bình, mạng người được tôn trọng. Mà giờ đây có người chết giữa chợ nhưng mọi người vẫn xem như chuyện bình thường... phải chăng vì hắn là nô lệ nên mạng sống bị xem thường

”Haizz, lại thêm nô lệ không đóng tiền nên bị đánh chết nữa rồi... tội thật”

”Thôi, cũng tội đấy. Nhưng biết làm sao được, về thôi mọi người. Lát có lính đi qua sẽ khiêng đi”

”Ừ, đi thôi”

Bao nhiêu lời ra tiếng vào của mọi người xung quanh để rồi kéo nhau đi. Asisu thấy thật không hiểu nổi việc phân biệt giai cấp này. Mạng sống của nô lệ bộ không phải là mạng người sao?

Dù tức giận, nhưng vì đang giấu thân phận cũng như bản thân mình không có quyền gì nên Asisu đành dặn Ari đi kêu xe lại đem xác người xấu số ấy đi chôn cất đằng hoàng..

Lúc Asisu đang đứng đợi Ari kêu người tới. Không hề chú ý đến ngón tay của người nô lệ mới chết khẽ động..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Lúc Asisu đang đứng đợi Ari kêu người tới. Không hề chú ý đến ngón tay của người nô lệ mới chết khẽ động..

Ari đã dẫn hai người và một cỗ xe đẩy về phía Asisu. Hai người trung niên được Ari thuê cùng vác tên nô lệ để lên chiếc xe đẩy

”Hai người đem hắn đi chôn cất đằng hoàng. Đây là tiền công của hai người”

Ari đưa tiền rồi phân phó, phía bên này Asisu đứng cạnh chiếc xe đẩy, bỗng mí mắt tên nô lệ khẽ rung, mắt mở từ từ, quay qua phía Asisu, khẽ nói

”Bánh bèo?...”

Nói đoạn, ngất xỉu..

Asisu trợn mắt không tin vào tai mình nữa, có nghe lầm không? Bánh bèo? Âm thanh tuy không lớn nhưng đủ để Asisu nghe rõ, hắn gọi Asisu là bánh bèo. Không lẽ... không lẽ.... hắn....

Asisu liền lập tức áp tai lên ngực hắn. Phù, tim đập lại rồi, hắn chưa chết... nhanh lên, phải cứu hắn, không chừa hắn là...

”Hắn chưa chết. Ari, mau đem hắn về cứu chữa” Asisu quay sang nói với Ari.

Thế là đưa hắn về phía cổng sau của cung điện, đưa hắn vào cung của mình. Asisu gọi thái y đến chữa trị

...

Sau khi được chăm sóc, đến tối tên nô lệ cũng đã tỉnh, đầu óc đã tỉnh táo phần nào, hắn nhìn và đánh giá xung quanh. Đang suy nghĩ, Asisu đẩy cửa đi vào thấy hắn đã tỉnh

”Thái y nói ngươi cần tỉnh dưỡng sẽ mau khỏe, còn lại cơ thể đều không có gì đáng ngại” Asisu đặt chén thuốc vào tay của tên nô lệ và nói

Đợi hắn uống xong, Asisu nhận lấy chén thuốc

”Cho ta hỏi, ta đang ở đâu vậy?” tên nô lệ lên tiếng hỏi

”Ngươi đang trong cung điện của ta”

” chẳng hay đây là nước nào?”

”Babylon”

([slow motion cận mặt]

...

[Thời

Gian

Trôi]

...)

”What the f.u.c.k????”

tên nô lệ hét lên, mắt trợn ngược như không tin vào những điều mình nghe.

Hắn? Hắn ở Babylon? Không thể nào, lúc mới tỉnh dậy hắn đã thấy khung cảnh này kì lạ, thêm nữ nhân này mặc đồ như cổ trang nữa, bây giờ nghe thêm là ở Babylon... không lẽ, chuyện xuyên không trên tiểu thuyết đã xảy ra với hắn? Cái này còn hy hữu hơn trúng số nữa....

(quay slow motion cận mặt hai diễn viên...

...

[Thời

Gian

Trôi]

...)

Cùng lúc với tên nô lệ hét lên, bên đây Asisu cũng không tin vào điều mình vừa nghe... tên đó mới nói gì? F.u.c.k? Chính xác là f.u.c.k.... nàng không nghe lầm chứ?

”Ê ê” Asisu quơ quơ tay trước mặt tên nô lệ, để gây sự tập trung với hắn. Khi thấy hắn có phản ứng Asisu dè dặt hỏi

” chẳng hay người biết điện thoại di động? Máy bay? Internet? “

(máy quay slow motion 360 độ...

...

[Thời

Gian

Trôi]

...)

giờ tới phiên tên nô lệ kinh ngạc...

[Khoan!

Em nhỏ có ý kiến. Xin ban biên tập hậu đài cắt bỏ phân đoạn slow mosion, cho quá trình được đẩy nhanh... em xin cảm ơn!

Tiếp tục, diễn]

”Người...” tên nô lệ chỉ vào Asisu

”Ta giống người” Asisu trả lời đơn giản, nhưng cả hai đều đã hiểu rõ thân phận của nhau. Asisu nói tiếp

”Người nghỉ ngơi đi. Mai có gì nói chuyện sau. Ta không làm phiền” nói rồi, Asisu đem theo chén thuốc đi ra ngoài...

....

Sáng hôm sau, Asisu vào phòng của tên nô lệ, để cho nô tì bày thức ăn sáng ra bàn rồi dặn dò mọi người lui ra....

Tên nô lệ đã tắm rửa, thay quần áo do Asisu kêu người đem cho hắn. Lúc này diện mạo đã được thấy rõ, không còn vẻ dơ bẩn rách rưới hôm qua mà thay vào đó là một nam nhân mắt sáng, mũi thanh tú, môi mỏng, cùng làn da hồng hào, tuổi khoảng chừng hai mươi ba...

Asisu đánh giá tên nô lệ

”Chắc, chắc... đúng là người đẹp vì lụa nha... nhìn khác hẳn”

”Ta đây đẹp sẵn rồi” tên nô lệ khinh mũi, tự tin nói..

” lại đây ăn sáng, rồi ta với người nói chuyện” Asisu ngoắc tên nô lệ, không quan tâm đến việc tự ki của hắn.

Tuy tính làm giá thêm chút nữa nhưng hắn thật sự đã đói lắm rồi nên ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn. Cả hai vừa ăn vừa nói chuyện, coi như cũng làm quen sơ

”Chúng ta coi như 'đồng bệnh tương lân', để ta giới thiệu trước. Ta là Asisu, hiện là nữ hoàng hạ Ai Cập và là hoàng hậu Babylon. Ta bị tai nạn giao thông và xuyên qua cũng được một thời gian rồi. Còn người?”

”Ta là Khôi Nguyên, cứ gọi ta là Max”

” người nhiều tuổi. Ta hai mươi”

”24. Mà nói trước, ta không có hứng thú với bánh bèo, nên muốn quyền rũ ta thì bỏ ý định đi là vừa” Max nói xong, còn nháy mắt với Asisu

”Câu con mẹ dẫn nhà người. Bà đây không có hứng thú ăn thịt đồng loại..”

Đúng như Asisu nghĩ, từ lúc nghe câu 'bánh bèo' của hắn là nàng đã nghi rồi, cái từ ấy... thật là... chỉ có một khả năng, quả nhiên không sai! Trời ơi, trai đẹp đã hiếm, chúng nó còn..... haizzz

”Mà sao xuyên qua đây” bỏ qua tiếc thương, Asisu tiếp tục hỏi

”Chế là chế có lí do cao thâm lắm đó. Nói ra sợ cung hết hồn thôi” Max làm bộ dạng thần bí

” gì mà cao thâm?”

”Chế coi GV*, bị chảy máu cam quá nhiều nên ngất xỉu. Lúc tỉnh dậy thì đã gặp cung..”

(GV: Gay Video.... ai hủ thì rành lắm, giống mị)

”Phụt...”

Asisu phun hóp canh vừa mới uống,mí mắt giật giật, không thể tin được

”Lí do cao quá hế... thật khâm phục chế...”

”Chế cũng tự khâm phục mình” Max còn cường điệu đứng lên, vẩy tay kiểu chuẩn hoa hậu..

”Chế thấy người khỏe chưa?” Asisu quan tâm, đồng thời kéo Max ra khỏi cái 'khâm phục' bản thân đang dâng trào... để mặc hắn không biết còn đắm chìm đến bao giờ.

”Ta chỉ suy nhược thôi. Ăn uống tịnh dưỡng vài ngày là khỏe, ngoài ra cơ thể không có gì đáng lo”

”Vậy mai em cho thái y đến bốc thuốc bồi bổ và khám cho chế...”

”Khỏi...” Max nuốt xuống miếng thịt rồi nói tiếp

”Không cần phiền đến mấy tên thái y đó. Chế giỏi hơn mấy tên thái y của cung nhiều”

Asisu nghi hoặc “chế là bác sĩ?”

”Chế không chỉ là bác sĩ mà là bác sĩ thiên tài” Max không thêm khiêm tốn.

” Chế có ảo tưởng sức mạnh quá không?” Asisu không tránh khỏi nghi ngờ với năng lực của Max.

”Rồi cung sẽ biết....” Max kết thúc bữa ăn ngon lành

Asisu cũng đã dùng xong, vì trên bàn chẳng còn thức ăn nào nên không muốn kết thúc bữa ăn cũng không được...

Hai người này đều nhất quyết tuân theo tôn chỉ “không lãng phí” một cách triệt để nhất... đến chén đĩa cũng sạch bóng, góp phần cho công việc lau chùi

cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Như vậy càng tiết kiệm thời gian, nước, và công sức rửa chén... thật là một mũi tên trúng hai đích...

Vì Max mới xuyên qua, mà cơ thể hắn xuyên vào lại là tên nô lệ mồ côi nên tính ra hắn chẳng có nơi nào đi cũng như không có người thân, nên hắn quyết định ở lại bên cạnh Asisu, dù gì cũng là người hiện đại với nhau. Asisu còn cứu hắn, mà nàng lại là hoàng hậu Babylon, ở bên nàng thì khỏi lo chỗ ở, cũng như ăn uống hằng ngày.... thế là Max ở lại cung của Asisu với cương vị cận vệ của Asisu.

Lúc ở hiện đại, Max là bác sĩ nên Asisu chấp thuận cho hắn tự do nghiên cứu y học, sau này thế nào cũng có lúc nàng sẽ dùng tới. Mà y học hiện đại đương nhiên là ăn đứt ở cổ đại rồi...

Cứ vậy, thời gian một tuần lẳng lẳng trôi qua. Hằng ngày Asisu bận rộn với công việc dự án kinh doanh của bản thân, còn từ lúc Max nghiên cứu y học thì cung Asisu vui hơn hẳn.

Bây giờ các binh lính không dám đắc tội với Max, vì tất cả đều có cơ hội chứng kiến sự việc diễn ra cả tuần nay

Nào là, một lần Max đi đến phòng thuốc lấy dược liệu, có tên thái y thấy hắn còn trẻ như vậy lại ngang nhiên được hoàng hậu chọn làm thái y bên cạnh và cận vệ thì nghi ngờ năng lực của hắn nên đã gây khó dễ, nghe đồn đầu hôm sau toàn thân tên thái y xấu số ấy nổi đầy mụn đỏ, ngứa ngáy khắp người. Xin cáo bệnh tịnh dưỡng một tháng...

Nào là có lần đám binh lính thấy hắn trắng trẻo thư sinh nên tính giờ trò “ma cũ ăn hiếp ma mới”, ai dè cả đám tiêu chảy, nóng sốt chân tay bủn rủn...

Bên cạnh mấy việc đó thì trong cung Asisu có một sự kiện nhỏ diễn ra như sau:

Chuyện kể là,

Mấy tên quan vô dụng muốn nịnh bợ Asisu, vì nàng sắp làm hoàng hậu nên kéo nhau đến dâng quà, ra vào nườm nượp, ồn ào cả cung điện...

Asisu thấy bọn quan dâng lễ vật, nhận thì nàng nhận, nhưng nàng chỉ khách sáo cảm ơn, chẳng hứa hẹn gì. Vì ai biết bọn quan kia đều đem đến nói là quà mừng hoàng hậu được tấn phong.

Chúc mừng thì mình nhận, chả ảnh hưởng gì, còn việc đề bạc giúp đỡ thì Asisu nàng không hứa nên không có chuyện gọi là giao dịch hối lộ gì cả.... Sau khi nhận một lượt hết quà. Thấy chẳng còn tên quan nào dâng lễ vật thì Asisu kêu Max đuổi chúng đi.

Nàng không muốn mang tiếng lời kéo thế lực, còn cái đám quan nịnh hót, vô dụng này thì nàng chẳng thèm giúp bọn chúng, chỉ tổ hại nước hại dân, ngoài ra nàng còn viết lại danh sách tên những quan viên đã dâng quà, rồi đưa cho Ragashu. Coi như giúp hắn khoanh vùng bọn chúng để tiện theo dõi, nếu không có ngày bọn này làm hại nước hại dân. Còn phần lễ vật thì nàng vẫn giữ, tặng nàng mà ...

Còn về vấn đề Max “tiến” những tên quan ra về như thế nào. Thì, haizz đáng lòng... vì cả đám quan nhao nhao, ồn ào không chịu về nhất quyết muốn yết kiến Asisu để tạo ấn tượng tốt thêm vài phần nên đã thành công chọc cho Max điên lên... hắn móc mấy viên nhỏ nhỏ trong túi ra chọi vào ly nước để trên bàn cạnh đó

“Uỳnh..”

Tiếng nổ vang trời, chấn động mọi người. Ai nấy đều thất kinh, chưa kịp hoàn hồn thì tất cả đều thấy mắt cay xè, đồng thời một mùi hôi tỏa ra nồng nặc làm cho mọi người đều buồn nôn... Mấy tên quan nhanh chóng bỏ chạy để giữ lại mạng của mình

Còn những nô tì, binh lính đứng trong khu vực ảnh hưởng đều đã nhận biết được uy lực và sự kinh khủng của Max...

Sau sự việc đó, Max đã trở thành nhân vật nguy hiểm hàng đầu không nên đắc tội trong cung Asisu...

Cổ nhân nói đúng: không nên đắc tội phụ nữ, đặc biệt là mấy 'chế' càng không nên. Tránh xa được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu...

Nên nhớ, nên nhớ.

...

Mọi ngày đều êm ả trôi, công việc của Asisu đều tiến hành thuận lợi.

Tuần ba ngày đều đặn nàng đến điện thần bói bài.

Hằng ngày đều cho người dâng lễ vật và dọn dẹp điện thần của mẹ Isis.

Về dự án của nàng thì đang cho xây dựng, tất cả đã bắt đầu đi vào khuôn khổ, chỉ còn chờ ngày hoàn thành...

Số tiền do Ragashu cung cấp đầu tư, nhờ nàng và Max tích cực ép giá nên đã dư ra không ít, số tiền tiết kiệm nhờ cải tổ lại việc tiêu xài trong cung và mấy bộ quần áo cầu kỳ, xa xỉ đồng thời mấy món trang sức quá nặng, quá rườm rà, còn số quà tặng của đám quan lại tặng nữa đều được nàng kêu Ari đem bán rồi đem gửi về hạ Ai Cập cho Nakuto bổ sung ngân sách nhà nước và chỉ cho mấy việc cải tổ đất nước, đồng thời gửi theo một cuộn văn thư về vấn đề cải tổ, tổ chức quân sự, đầu tư y tế....

Coi như bước đầu chinh đồn hạ Ai Cập, đội nàng có thêm tiền thì sẽ chinh trang hạ Ai Cập của nàng xinh đẹp và giàu mạnh hơn thượng Ai Cập..

...

Ngày lễ quan trọng mà cả đất nước Babylon đều chờ đón đã đến.

Cuối cùng ngày đại lễ sắc phong hoàng hậu cũng đã đến, khắp nơi trong hoàng cung đều trang hoàng long lẫy, khắp phố phường đều vui vẻ, người dân kéo nhau đến trước điện thần chờ đến giờ làm lễ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cuối cùng ngày đại lễ sắc phong hoàng hậu cũng đã đến, khắp nơi trong hoàng cung đều trang hoàng long lẫy, khắp phố phường đều vui vẻ, người dân kéo nhau đến trước điện thần chờ đến giờ làm lễ.

Asisu phải dậy từ sớm, làm công tác chuẩn bị cho sự xuất hiện hoành tráng ngày hôm nay...

Trong chính điện, các quan viên đều đã có mặt đầy đủ, đồng loạt đều mong chờ buổi lễ hôm nay.

Ragashu bước vào chính điện, hôm nay Ragashu mặc trang phục truyền thống Babylon màu trắng với các họa tiết cũng như viền bằng tơ vàng, khoác ngoài áo choàng dát vàng...

Ragashu bình thường khí thế bức người, yêu mị, phảng phất sự lãnh khốc, và gian xảo làm người khác khó đoán tâm tư cũng như không dám đến gần. Hôm nay trong ngày lễ lại càng thêm uy quyền, khiến mọi người không hèn mà cùng cúi đầu cung kính...

Ragashu vừa ngồi lên ngai vàng thì Asisu cũng vào đến.

Nhan sắc của Asisu xinh đẹp là điều mọi người đều công nhận, nhưng hôm nay với trang phục hoàng hậu, càng làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng..

Bộ đầm dài tơ vàng óng ánh, đuôi váy dài xõa trên đất, áo choàng ngoài trắng mỏng làm bằng chất liệu tơ tằm vừa mỏng lại vừa mềm thêm họa tiết hoa sen màu vàng tinh xảo càng làm cho Asisu như một nữ thần hạ phàm...

Tóc Asisu được bím một cách cầu kỳ, hòa cùng vương miện thành một thể, không quá chặt cũng không quá lỏng. Khuôn mặt được trang điểm một cách tinh xảo, hơi cầu kỳ, hơi ẩn chứa sự uy quyền nhưng không mất vẻ thanh tao và nhẹ nhàng.

Asisu nhẹ nhàng bước từng bước lại gần Ragashu, trên đường nàng đi, mọi người đều si mê khi nàng đi qua. Cả Ragashu cũng không ngoại lệ, hấn cũng ngẩn ngơ khi ngắm nàng. Asisu xinh đẹp như nữ thần, kiều diễm cũng như mỏng manh như búp bê bằng sứ nhưng không hề yếu mềm, nàng cho mọi người cảm giác không dám bắt kính với mình...

Gây được hiệu ứng như bây giờ không thể không nhắc đến Max. Toàn bộ Asisu hôm nay, từ trang phục cách trang điểm làm tóc, đến tinh dầu hương, trang sức đều do Max lựa chọn và hoàn thành cho Asisu...

Khi Asisu đến bên Ragashu, ngồi ghé bên cạnh. Một nội quan ra đọc chiếu chỉ tấn phong Asisu làm hoàng hậu. Sau đó, Ragashu nắm tay Asisu, cả hai cùng đứng lên để nhận sự chúc mừng từ các quan thần trong điện. Sau đó hai người nắm tay nhau tiến bước đi đến điện thần để làm nghi thức chúc phúc và chào thần dân Babylon...

Đi xuống bậc cầu thang Asisu bị trượt chân mất thân bằng...

"A.."

Mai mà Ragashu đỡ kịp, hấn kéo Asisu vào lòng tránh cho việc nàng té.

Asisu bị Ragashu ôm vào lòng, mùi hương trên tóc Asisu nhẹ nhàng, tinh tế của hoa sen phảng phất ngay trước mũi Ragashu, hấn vô thức hít sâu. Một hương thơm dễ chịu...

Asisu bị ôm vào lòng, mặt áp sát vào lồng ngực của Ragashu, bất giác nàng đỏ mặt, ngượng ngùng. Vội đẩy nhẹ Ragashu, vừa ngập ngừng nói lí nhí

"Cảm ơn.."

Asisu tính bước tiếp, nhưng chân vừa chạm bậc thang tiếp theo thì dưới chân truyền lên cơn đau, nàng đứng không vững. Ragashu phải vịn vai nàng để nàng khỏi ngã.

”Rồi, xong! Thấy ta nói đúng chưa. Mặc ba cái đồ này có ngày té cắm đầu mà... giờ sự thật chứng minh. Con mẹ nó, đau chân quá... không lẽ bị trật chân rồi... ai da...” Asisu thâm kêu khổ trong lòng, giờ nàng đứng còn không vững thì làm sao đi đến thần điện hoàn thành nghi lễ đây...

Lúc nàng còn đang ngơ ngác, Ragashu đã bế phồng nàng lên

”A...” Asisu bất ngờ

”Chân nàng bị trật rồi, để ta đưa nàng đi”

”Nhưng...” ta ngại. Asisu thoáng đỏ mặt

”Ta không muốn dôi lễ tấn phong sang ngày khác, tốn kém tiền của và thời gian lắm”

Không để cho Asisu nói hết, Ragashu đã giành lời. Nếu lúc này Asisu đang cảm động bởi hành động đầy lịch lãm của Ragashu thì giờ nàng thật muốn la làng lên là nàng gãy chân hay gì đấy để không cần tiếp tục đi làm lễ này để cho tên Ragashu tức chết... nhưng vì trốn hết hôm nay cũng chẳng trốn mãi được, mà hấn nói đúng, công nhận cái lễ tấn phong này tốn thời gian và tiền bạc ghê.

Thôi đành vậy. Nàng tiếp tục nghi thức thôi, cơ mà Asisu vẫn thắc mắc

”Nhưng sao nhất định phải bế?”

”Nàng muốn người khác nghi ngờ khả năng đi lại của bản thân? Hay nàng muốn ta công?” Ragashu nhướn mày

Thôi khỏi đi, công cho ta trở thành hoàng hậu nổi tiếng lịch sử hả? Dù gì bế vẫn hơn, dù gì người bế là hấn, mình không cần đi lại, đỡ mỏi chân.... coi như cũng chẳng lỗ

Nói là vậy, nhưng sự việc diễn ra nhanh chóng, dưới sự chứng kiến của tất cả quần thần. Bệ hạ của họ cung chiêu, yêu hoàng hậu như vậy, bế nàng đi làm lễ. Hoàng thượng, hoàng hậu họ thật là ân ái, biểu lộ tình cảm công khai như vậy

Thế là Asisu được Ragashu bế đi đến điện thần làm lễ dưới sự ngưỡng mộ của các cung nữ trong cung... trong mắt mọi người hai người họ thật hạnh phúc, nhưng sự thật lại phũ phàng hơn họ nghĩ

”Ngựa ơi nhanh lên. Nhanh nữa lên” Asisu vỗ lên ngực Ragashu làm điệu thúc ngựa chạy.

”Ta có thể bỏ nàng xuống ngay bây giờ”

Ragashu làm bộ buông tay, Asisu hốt hoảng vội vòng tay ôm choàng cổ Ragashu cứng ngắc chỉ sợ hấn buông tay thật nàng sẽ té rất khó coi

Bị ai đó ôm siết lại, Ragashu không khỏi nâng khóe miệng lên, giọng châm chọc

”Nàng biết điều, thì ôm cho đàng hoàng. Cứ nhún nhit là ta buông tay đó. Nàng cũng biết ta không có giới khoảng ôm heo chạy vòng”

”Ngươi nói ai là heo?” Asisu bậm môi

”Mọi bước đi của ta đều nói lên sức nặng của heo nào đó đang đè lên nó”

”Ngươi mới là heo, cả nhà ngươi là heo...”

”Ta buông...” Ragashu nói lỏng vòng tay đang bế Asisu

”Á... đừng buông, ta là heo... ta là heo”

”Công nhận nàng tự đánh giá bản thân không sai. Ta đồng tình với phép so sánh đó, tuy hơi thiệt thòi cho con heo...”

Ragashu thấy chọc Asisu tâm tình hấn vui hơn

”Đồng tình con mẹ ngươi. Heo cái đầu ngươi. Còn dám nói thiệt thòi con heo.... bà đây có là heo cũng là con heo xinh đẹp cười con bò khốn kiếp nhà ngươi” Asisu âm thầm rửa trong bụng, miệng thì cố gắng nặn ra nụ cười thật dọa người hướng Ragashu.

Ragashu càng vui khi thấy bộ mặt cố hòa ái của Asisu ..

Buổi lễ chúc phúc và tấn phong diễn ra suông sẻ, và cuối cùng cả hai đứng trên thành nhận sự tung hô và chúc phúc từ thần dân Babylon

”Hoàng thượng vạn tuế”

”Hoàng hậu vạn tuế”

”Hoàng thượng vạn tuế”

”Hoàng hậu vạn tuế”

...

Cuối cùng của nghi thức hôm nay là yến tiệc đãi bá quan cùng thần dân kinh thành, cùng chung vui với hoàng cung...

Riêng Ragashu cùng Asisu sau khi đón tiếp và chào hỏi sơ mọi người.

Ragashu bế Asisu về tẩm cung, hẳn có thể gọi người đưa Asisu về nhưng hẳn lại không muốn để Asisu về một mình, hẳn muốn chính hẳn đưa nàng về...

Sau khi vào tẩm cung, cho người hầu lui ra ngoài, khi cửa được đóng lại.

Ragashu đặt Asisu lên giường, hẳn đi về phía tủ gần đó, lôi một số thứ ra, đem lại bên giường. Ngồi xuống, tay nắm chân Asisu để lên đùi mình, thuận tay vén váy Asisu lên.

”Ngươi muốn làm gì?” Asisu hoảng hốt, vội chụp tay Ragashu lại.

”Nàng muốn ta làm gì? Chân heo đã phình to như vậy rồi...” vừa nói Ragashu vừa đụng vào cái chân đã sưng lên của Asisu.

”Ấ...” Asisu nhăn mặt, haiz đau quá...

”Chuẩn bị...” “Ragashu vén tà váy của Asisu lên trên, để lộ mất cả chân đã sưng đỏ

”Trật khớp rồi. Ta giúp nàng bẻ khớp lại” vừa nói xong, tay dùng sức...

Bên ngoài tẩm cung của Ragashu, các cung nữ đều đỏ mặt, chạy nhanh qua. Các binh lính đều đồng loạt không hẹn mà di chuyển ra xa phòng của hoàng đế một thước...

Vì có đoạn vang như thế này....

”A...a... đau, nhẹ thôi...” Asisu la toáng

”Nhẹ thì sao vào được?” Ragashu lên tiếng chán vắn

”A... a... đau...” Asisu lại la

”Đừng căng người, thả lỏng chân ra, thả lỏng...”

”Đau quá... nhẹ thôi...”

”Đừng nhúc nhích...”

”Con mẹ ngươi... đau... vậy mà nói chẳng đau chút nào...a.... ngươi nói ngươi rành việc này lắm mà... a...a...”

Asisu giọng không khỏi lên cao

”Đừng nhúc nhích, nó không khớp rồi nè” Ragashu nhấn mãi vì ai đó cứ la làng, ôm chân nhúc nhích làm hẳn không thể bẻ khớp vào...

...

Haiz, thật là 'người nói vô tình mà người nghe hữu ý' a....

Sáng hôm sau, Ragashu với cánh tay bị cào một đường dài. Asisu thì băng chân, nhưng vì mặc váy dài nên mọi người không thấy lớp băng chỉ thấy nàng đi lại khó khăn, thậm chí nằm trên giường tịnh dưỡng tránh đi lại.... thật là khó mà tránh khỏi liên tưởng nha....

Tin tức hoàng thượng và hoàng hậu yêu nhau, ân ái đã trở thành chủ đề hot nhất hoàng cung hiện nay...

...

Thời gian trôi qua, Asisu hưởng thụ cuộc sống nhàn hạ, làm một nữ hoàng, một hoàng hậu thảnh thơi. Ngày ngày chăm lo dự án của mình, theo dõi tin tức của hạ Ai Cập. Buồn đưa lê với chế Max, rảnh rồi sẽ ra khỏi cung đạo phố, ngắm trai....

Thỉnh thoảng cũng có lấy cơ trình bày tiến độ công việc mà Asisu, Max, còn kéo cả Ari qua cung Ragashu ăn chực cho đỡ tốn tiền cơm gạo...

Nhìn chung thì mọi chuyện thật mỹ mãn, chỉ trừ chế Max lâu lâu ghẹo mấy binh lính trong cung, thử thuốc bậy bạ và Asisu phải đi tham dự vài cái even cần sự xuất hiện của hoàng hậu ra thì vẫn tốt chán....

Nhưng Asisu đâu biết, sau tháng nhẹ nhàng này. Là nàng sẽ có những việc gì cần giải quyết....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nhưng Asisu đâu biết, sau tháng nhẹ nhàng này. Là nàng sẽ có những việc gì cần giải quyết....

...

Hai tháng sau,

Ở sa mạc mênh mông gần biên giới Babylon, có một đoàn người ngựa đang tiến về đất nước Babylon

Tiếng nói đứt khoản truyền trong tiếng gió cát cuộn cuộn của sa mạc

“Bẩm công chúa....”

“Đã đến biên giới Babylon...”

...

Cũng trên sa mạc đó, nhưng cách địa phận Babylon khá xa là một đoàn dài người ngựa khác, phía sau có nhiều kiện hàng.. có lẽ là thương buôn đem hàng hóa đi mua bán trao đổi...

Cả hai đoàn người tuy cách nhau xa, và không biết sự hiện diện của đối phương nhưng đều có chung một mục đích là đều tiến về đất nước Babylon...

...

À, nhìn kỹ thì sẽ nhận ra....

Đoàn người ngựa phía xa là đoàn thương buôn đến từ Trung Quốc, đang trên đường đến Babylon để hợp tác mua bán... Nhưng vì sao họ lại chọn Babylon làm nơi buôn bán thay vì các nước khác? Muốn biết lý do? Chúng ta cùng quay về thời điểm trước đây một tháng sẽ rõ

...

Một tháng trước,

Chính là ngày khai trương dự án của Asisu.

Như thông lệ, đến hẹn lại đến Asisu vẫn mặt dày đi cầu xin mẹ Isis như thông lệ...

“Mẹ Isis, chị Asisu, hai người phù hộ cho con hôm nay khai trương thuận buồm xuôi gió, làm ăn phát đạt, mọi chuyện nằm trong tầm tay,...

...

(Lướt bót 3000 từ)

...

Nếu mà có tên nào dám phá đám, mẹ cứ thẳng tay trừng trị, cho chúng nó tuyệt tử tuyệt tôn, tóc rụng, ghê lở đầy người, uống nước bị sặc, ăn cơm bị nghẹn, đi thì bị chuột rút, ngồi thì bị mụn nhọt,...

...

(Lướt bót 3000 từ)

...

Con mà làm ăn được, thì lợi ích có dư, cung phụng cho mẹ, lễ vật đầy ắp, nợ nần cho trả hết, đảm bảo lãi suất 25% luôn, ngoài ra còn tích lũy điểm thưởng, tặng các quà tặng ưu đãi...

(Lướt bót 3000 từ)

...

#\$&%&+!?\$#%#@... “

...

Thật sự là Asisu càng nói càng hăng máu, càng mơ đến viễn cảnh tươi đẹp sau này...

Mà nàng không hề hay biết phía trên đang có tình huống gì.

Chị Asisu ôm chặt nữ thần Isis

“Mẹ, bình tĩnh đi...”

Nữ thần Isis giờ đây thật sự thì, haiz..

Phải dùng một câu miêu tả thì chỉ có thể nói

Ba chữ: “MẤT HÌNH TƯỢNG”

Năm chữ: “KHÔNG THỂ TƯỞNG TƯỢNG ĐƯỢC”

Nữ thần Isis giờ đây, hai tay áo được xoắn lên trên khuỷu tay, eo thì bị chị Asisu ôm giữ lại, chân thì thay nhau đá liên tục, chỉ hận không thể bay xuống đập cho 'con' Asisu đang tự 'high' một mình ở phía dưới một trận. Nếu mà chị Asisu không nhất quyết ngăn cản thì thật không biết nữ thần Isis đã mạnh động đến thế nào rồi...” “Con buông ta ra, ta phải đập cho nó một trận...”

“Mẹ, đừng mà...”

“Nó thật sự là 'hiếp thần quá đáng' mà... dù gì ta cũng là nữ thần chứ có phải 'trung tâm giải đáp thắc mắc' đâu... con buông ta ra...a...”

Nữ thần Isis vừa nói, vừa cố vùng thoát khỏi chị Asisu.

“Mẹ, em nó không cố ý...” chị Asisu cố gắng khuyên nhủ

“Cố ý khi gì, ta thật sự không biết tên Anubis làm quái gì lại chọn nhỏ này trong bao nhiêu người vậy...”

“Mẹ à, bình tĩnh...”

“Con coi nó kìa. 'Hiếp thần quá đáng' mà. Hôm kia nó đã đến lải nhải gần 3 tiếng đồng hồ rồi... giờ lại đến lải nhải tiếp...”

“Mẹ...”

“Còn tuần trước, nó mất ngủ cũng bỏ đến đây rủ ta nói chuyện là sao?”

“Chuyện đó...”

“Ta còn chưa kể nó còn đến ăn ké đồ cúng của ta nữa...”

“Con...”

“Con đừng can ta nữa, ta sắp chửi bậy rồi...a...a...Ta đây chịu hết nổi rồi, bữa nay ta phải đập cho nó trận mới được...a...a...”

“Mẹ, đừng...”

Chị Asisu cố hết sức giữ nữ thần Isis lại, không cho người mất bình tĩnh...

Lúc này Asisu vẫn thao thao bất tuyệt, không biết mình sắp bị đập.

Cũng may Ari tiến vào, gọi Asisu đi

“Lệnh bà, mọi thứ đã xong. Chúng ta đi thôi.”

“Ta ra ngay” Asisu nói rồi, đứng dậy chạy ra ngoài. Ra đến cửa, vẫn ngoáy lại nói vọng câu

“rảnh con lại đến thăm mẹ...”

May mà Asisu lẹ chân chạy ra ngoài, bên tránh kịp 'ám khí' mới vừa lao đến.

Ám khí đó là do nữ thần Isis chọi chiếc giày đang mang dưới chân của mình...

“Bẹp..” chiếc giày va vào cửa, rớt xuống đất...

Bên này, chị Asisu thờ phào nhẹ nhõm

“Phù...”

Còn nữ thần Isis giận giận muốn ngất xỉu, thân liễu xiêu, miệng găm lên

“Đi chết đi....a....”

...

hôm nay mọi người trong kinh thành đều tề tụ, hiếu kì cũng như bị thu hút bởi loạt quảng cáo tiếp thị mà Asisu tung ra gần nửa tháng nay...

dự án của Asisu bao gồm: một khu nghỉ dưỡng, nhà nghỉ và chăm sóc sắc đẹp. Một quán ăn, kiêm trung tâm giới thiệu việc làm, sản phẩm, siêu thị..

Vì sao Asisu chọn kinh doanh lĩnh vực này? Đơn giản là thời nào thì nhu cầu chỗ ở, ăn uống và buôn bán vẫn diễn ra.

Chỗ ở thì Asisu đã cho người điều tra một lượt, cũng có nhiều nơi kinh doanh nhưng chất lượng thì chưa. Nên chỗ ở của nàng được cho xây dựng như khách sạn hiện đại, tầm nhìn, môi trường, cung cách phục vụ đều tốt hơn những nơi đang có rất nhiều. Mà đã lỡ làm khách sạn thì xây thêm khu nghỉ dưỡng, chăm sóc sắc đẹp là điều cần thiết, thứ nhất tăng độ nổi bật và sang trọng cho khu khách sạn. Thứ hai, việc làm đẹp thì ở cổ đại chưa có ai kinh doanh, thường là ở gia đình tự gọi nô tì làm. Nhưng ở chỗ của Asisu thì sẽ được chăm sóc chuyên nghiệp và còn tư vấn nữa. Đơn giản vì những nô tì trong cung đều là được huấn luyện rất giỏi về khoản này, hơn hẳn các nô tì bên ngoài...

Thứ hai, nàng chọn ăn uống vì lượng khách du lịch cũng như tham quan, buôn bán là con số không hề nhỏ, mà đầu bếp trong cung thì nấu ăn vô cùng ngon nha, mà nàng còn mở quầy thức ăn tự phục vụ dạng buffet để cho mọi tầng lớp đều có thể ăn uống, vừa có điểm mới lạ, vừa có thể giúp người dân nghèo không bị đói. Một công đôi chuyện.

Còn về việc giới thiệu việc làm và buôn bán sản phẩm thì là một vấn đề mới, chưa ai kinh doanh. Thử hỏi, mua đồ bên ngoài vừa sợ chất lượng không tốt, vừa sợ bị lừa gạt... thì buôn bán trong chỗ của Asisu sẽ đảm bảo chất lượng, giá cả được ghi rõ, không sợ bị làm giả sản phẩm cũng như mua đồ cao hơn giá. Mà việc các mặt hàng đều được trưng bày chung chỗ sẽ giúp giảm việc tìm kiếm nơi mua các loại sản phẩm...

Còn thông tin giới thiệu việc làm là khu miễn phí cho mọi người, để giúp mọi người đều có việc làm, không còn đi ăn cướp, giết đồ,...

Và quan trọng hơn là các nguồn nhân lực đều là trong cung có, các nguồn hàng là do thương buôn cung cấp, thật sự là Asisu chỉ 'mượn hoa kính Phật' thôi...

Ngày đầu tiên khai trương, thật sự là khách vô nườm nượp, mọi người đều khá bất ngờ với cách trang trí, cũng như các loại hình phục vụ mà 'Rasu' cung cấp.

À, quên nói. 'Rasu' chính là tên của chuỗi kinh doanh, là do ghép tên của hai nhà đầu tư chính Ragashu và Asisu lại với nhau...

Trong vòng một tuần, việc làm ăn thật sự là 'lên như điều gặp gió'. Các thương buôn liên tục đến liên hệ với người quản lí để xin buôn bán trong 'Rasu',...

Nhờ vào đó, Asisu đã thu về cũng kha khá. Mọi việc vẫn tốt đẹp, Asisu đã có thể cung cấp thêm tiền để chăm lo cho hạ Ai Cập của mình và cũng nhận tin báo mọi việc đang tiến hành thuận lợi từ Nakuto...

Như vậy, nếu mọi chuyện vẫn tốt thì Asisu sẽ phát triển 'Rasu' thêm nữa...

...

Quay trở về hiện tại, đoàn thương buôn Trung Quốc đang trên đường đến Babylon cũng vì muốn thiết lập việc buôn bán lâu dài với đất nước Babylon giàu mạnh... nhưng đoàn người của họ, còn chặng đường dài mới đến tới Babylon.

Thì có một đoàn người đã đến trước họ, mà đoàn người này thật gây bất ngờ cho Asisu mà...

#Chúc mọi người đọc vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thì có một đoàn người đã đến trước họ, mà đoàn người này thật gây bất ngờ cho Asisu mà...

....

Trên biên giới địa phận Babylon, đoàn ngựa vừa dừng lại ở một trấn nhỏ, trời cũng khoảng chiều tà và mọi người đều đã mệt sau cả ngày đi trên sa mạc đầy cát và gió.. mọi người quyết định tối nay nghỉ ở trấn này, mai sẽ tiếp tục lên đường.

Trên chiếc xe ngựa giữa trung tâm hàng người ngựa hai bên, một nô ti tuổi còn nhỏ chỉ khoảng 12-13 tuổi, đáng yêu nhảy xuống đất rồi nhón chân, vén rèm xe lên, giọng đáng yêu nói

“Công chúa, tới chỗ nghỉ rồi, mời người xuống xe”

“Ủm” tiếp lời, một thân hình mảnh mai, xinh đẹp với bộ đồ màu xanh mạ nhạt đơn giản nhưng lại làm tăng nét linh hoạt và thanh thuần của cô gái..

Bước xuống xe, chân vừa chạm đất. Cô gái vươn vai cái thật mạnh..

“A... ngồi xe ngựa cả ngày, xương ta sắp biến dạng luôn rồi...”

Sau khi thấy chủ nhân của mình than vãn xong, cô hầu nhỏ nhẹ nhàng nói

“Công chúa, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi”

“Ủm, đi thôi, Midi” nói rồi kéo cô hầu nhỏ đi vào trong nhà nghỉ mà người hầu mới kiếm được.

Mọi việc đều đã được sắp xếp ổn thỏa, chia phòng ra ngủ, thức ăn, cho đến đêm ngựa đi cho ăn đều đã chu tất. Lúc này, một người đàn ông coi dạng là đứng đầu đám binh lính theo hầu, bước lên chỗ cô gái và cô hầu đang dùng bữa, nói

“Công chúa, thần đã cho người truyền tin cho hoàng thượng, tầm khoảng ba ngày nữa là chúng ta đến kinh thành”

“Ừ, ta biết rồi. Mọi người cũng lui ra nghỉ ngơi, dùng bữa đi. Để một mình Midi hầu ta được rồi” nói rồi khoát tay cho mọi người lui..

Ăn cơm xong, Chriski - chính là công chúa mà mọi người gọi, tắm rửa thay trang phục của nam nhân rồi kéo Midi lên ra ngoài chơi...

..

Trên con phố nhỏ trong trấn, một nam nhân thanh tú, nắm tay kéo một tiểu cô nương xinh xắn, thật là tâm điểm của mọi người.

“Công...” Midi mặt khó xử, toan tính khuyên chủ nhân của mình nên đi về, hoặc ít nhất cũng gọi lính hầu theo bảo vệ

“Gọi ca ca” Chriski đang xem hàng trên một sạp bán, thì chặn lại lời sắp nói của Midi

“Ca...ca, người không nên đi như vậy” Midi bác bỏ phải nghe theo, nàng không muốn thân phận của chủ nhân bại lộ thì sẽ gặp rắc rối hơn

“Có gì đâu, đi chơi chút thôi. Cho bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức. Ta với em đi chơi lát về. Không có gì đâu” Chriski tự tin nói

“Nhưng..” Midi còn tính nói thì Chriski đã đem một bộ y phục màu phấn hồng để lên tay cô, giục lời

“Thích không?”

Midi nhìn bộ đồ, quên mất nghĩa vụ đang khuyên nhủ của mình mà trả lời

“Dạ thích”

“Vậy mua cho em” Chriski nhanh chóng đưa tiền cho bà chủ sạp hàng, rồi kéo Midi qua sạp khác...

Mấy lần liên tục Midi muốn khuyên chủ nhân nhà mình nên về, nhưng cứ bị Chriski giành trước, rồi cuối cùng hai người cũng mua kha khá đồ, thấy cũng đã chơi đủ nên hai chủ tớ cầm đồ đi về hướng nhà nghỉ...Đi ngang con hẻm tối, thấy đám năm đứa lớn đang đánh một cậu nhóc nhỏ tuổi hơn. Chriski nổi máu anh hùng, muốn dạy cho đám nhóc đó hiểu không nên ý đồ ăn hiếp ít, hướng hồ chí cậu bé này còn nhỏ như vậy...

“Nè nè... mấy đứa. Dừng tay lại”

Chriski chạy vào can, đem cậu bé đang bị đánh tới tấp kia bảo vệ sau lưng. Sấn giọng nói

“Có gì từ từ nói...”

Chưa để Chriski nói hết, một tên đã văng tục

“Mẹ kiếp, khôn hồn thì biến. Không ông đây đánh luôn cả mày”

“Á ồ. Gấu dữ”

Chriski làm dáng vẻ kinh ngạc, đang tính giỡn thêm chút thì Midi cầm đồng hồ chạy lại bên cạnh

“Ca. Cần thận”

nói rồi lấy mấy cái túi đồ vừa mua thuận tay bay lên đập một tên côn đồ tới tấp. Tên côn đồ đang không chú ý, thì bị một đồng vật lớn nhỏ phang thẳng vô đầu, làm hắn sút té ngựa...

Mấy tên còn lại nhanh chóng phản ứng lại, vung tay tính đánh Midi. Nhưng Chriski đã nhanh hơn bước, kéo tay Midi về sau lưng mình bảo vệ.

“Mẹ nó, dám đánh ông đây” tên bị đánh vừa ổn định đầu óc lại

“coi bộ tụi mày không biết sợ rồi. Tụi bây, đánh hai tên đó, còn đưa con gái bắt về hưởng sau” tên cầm đầu ra lệnh. Nhìn trong ánh mắt, thật sự là hắn đề ý Midi rồi, ai biết cô bé này tuy còn nhỏ nhưng lại đáng yêu xinh đẹp như vậy...

Chriski thấy tình thế như vậy, thì đành đánh thôi, miệng còn lầm nhảm

“Tính giỡn thêm chút, mà... haiz”

Chriski xoay người đã đâm cho một tên ngã xuống đất ôn bụng, cả đám bắt ngờ nhưng nhanh chóng hiểu rõ tên con trai mặt mũi xinh đẹp này không phải dạng thư sinh rồi, cả đám cùng vây lại, toan đánh hội đồng.

Chriski vừa đánh, vừa né. Bọn côn đồ thì bị đánh trúng liên tục, con về nằng thì chưa từng bị chạm vào tay áo chứ nói đến đánh trúng nằng...

Đám côn đồ điên tiết lên, chửi rủa um sùm

“Mẹ kiếp”

“Má nó...”

...

Chriski thật sự bức mình, vừa đập một cước làm cho một tên ngã dài trên đất vừa chửi

“Con mẹ chúng bây, đành trong im lặng không được à. Phải chửi mới được hả? Mẹ nó, chửi văng tục tao đây cũng biết. Muốn chửi? tao chửi cho nghe. Con bà nó, đánh thì nín cái mồm lại, tao đây nhứt lổ tai.”

Nói xong, thì Chriski cũng dần cho cả đám xong. Chúng nó người thì ngất xỉu, người thì ôm bụng, còn lại là ôm hạ bộ đau thấu tâm can.... thật sự, Chriski đánh toàn vào bụng, mặt và hạ bộ không. Mấy nơi đó bị đánh mới thấm..

Thấy mọi chuyện đã xong, Chriski đi về phía cậu bé, người cậu bé chỉ bầm vài chỗ và khoe miệng bị rách nhẹ, ngoài ra không có gì đáng ngại. Xem xét một lượt, nằng mới bảo cậu bé đi đi, cẩn thận đám côn đồ.

Cậu bé luôn miệng cảm ơn, rồi chạy nhanh đi.

Chriski cùng Midi nhặt đồ rồi về nhà nghỉ, Suốt đường về, Midi luôn khen ngợi và ngưỡng mộ chủ nhân của mình

“Công chúa, không ngờ người lại biết võ. Không những vậy còn lợi hại như vậy...” Midi thật sự đã coi Chriski như thần tượng của mình.

Cũng may, lúc về mọi người chưa ai phát hiện ra Chriski và Midi lên đi chơi. Sáng hôm sau, Chriski gọi mọi người vào phòng cùng ăn sáng và kêu Midi phân phát đồ hôm qua lên đi mua. Thật sự Chriski đi chủ yếu là chơi tham quan, vì mấy ngày nay đều đi trên sa mạc, buồn sắp chết rồi.. nên nằng tranh thủ đi chơi cho thoải mái gân cốt, còn mua sắm thì toàn mua cho mọi người. Trên đường đi mọi người đều hầu hạ và bảo vệ nằng, tặng chút lễ vật cũng chẳng là gì...

Nào là quần áo cho mấy vị nô tì, cung nữ theo hầu

Một vài đặc sản ở nơi đây cho mọi người về nhà dùng

Còn có son phấn cho mấy chị cung nữ, cũng như mấy binh lính có vợ ở nhà

Ngoài ra còn nhiều thứ linh tinh, nhỏ nhắn, xinh xắn mà Chriski thấy đáng yêu là mua, cho mọi người cùng nhau lựa chọn để đem về tặng cho gia đình mình.

Mọi người đều vui vẻ nhận quà của nàng. Họ cùng nhau ríu rít cảm ơn công chúa, tự nhủ lòng công chúa là người tốt, họ phải hết lòng hầu hạ và bảo hộ nàng đến kinh thành bình an...

Sau nghỉ ăn sáng xong xuôi, cả đoàn người cùng nhau lên đường tiếp tục tiến về kinh thành.

Lộ trình hôm nay đi qua dãy núi hiểm trở, thì sẽ vào đến khu vực đồng bằng, đi khoảng thêm hai ngày đường là sẽ đến kinh thành...

Nhưng lại có biến cố xảy ra, đúng thật là ra đường quên coi hoàng lịch mà.

Đoàn người của Chriski đã đi hơn phân nửa đoạn núi hiểm trở...

Mọi người đang dừng lại nghỉ ngơi, một số binh lính đi săn một ít thú rừng nhỏ về nướng ăn.

Mọi người sau khi ăn uống xong, đang dự tính nghỉ ngơi chút rồi dọn trại tiếp tục lộ trình...

Nhưng bỗng trưởng binh lính nói, đồng thời giương gương về phía trước, cẩn thận quan sát

“Có người đến...”

Tất cả binh lính nghe vậy, đồng loạt xóc lại đội hình, tinh thần tăng cao, cùng đứng bao vòng các phụ nữ, nô tì, và công chúa lại. Bảo vệ mọi người chu toàn...

Lúc này, thật sự có đoàn ngựa đã chạy đến, dừng trước mặt đoàn người Chriski. Một tên thô lỗ, cao to, hai bên đám người rỏ ra để tên đó đi lên. Chắc có lẽ hẳn là trùm đám này rồi

Hắn thẳm đánh giá đám người Chriski.

Trưởng binh lính đề phòng cao độ, đồng thời lên tiếng hỏi trước

“Các ngươi là ai?”

Tên trùm cười ha ha, nhếch môi nham hiểm

“Bọn ta đơn giản là muốn cướp.”

“Cướp? Bằng các ngươi? Đừng vọng ngôn”

Lời này của trưởng binh lính nói quả không sai, xét về số lượng thì bên Chriski đã nhiều hơn rồi, đó là chưa kể đến bên Chriski còn là những binh lính tinh duệ, đào tạo hoàng cung...

Vậy mà tên trùm nghe xong, còn đắc chí hơn

“Vậy mong thỉnh giáo... mời”

Hắn làm động tác mời, bên này trưởng binh lính nghe hắn cao ngạo như vậy, tức người, cầm gương lao lên so cao thấp

Sau một hồi giao chiến, thật sự là tên trùm trên cơ trưởng binh lính rồi... haizz, theo đà này, đám Chriski thua là chắc.

Lúc gương tên trùm hất văng thanh gương của trưởng binh lính, vung một vòng nhẹ nhàng kẻ sát cổ của trưởng binh lính, Chriski thật sự đành bước lên ra mặt

“Dừng tay.”

Đám đông đang chăm chú quan sát trận đấu, thì bỗng có một giọng nói thanh thoát của con gái vang lên, mọi người hiếu kì cùng nhau quay về phía phát ra âm thanh.

Trước mắt họ là một cô gái nhỏ nhắn, tuổi cũng khoảng 18-19, một thân y phục màu xanh biển, khuôn mặt xinh đẹp, thật sự là một mỹ nhân. Tà áo bị gió thổi bay bay, tóc thả tự nhiên lúc này cũng bị thổi bay, nhìn vào đôi mắt trong veo xinh đẹp ấy nhưng lại toát lên một sự quyền uy vô hình làm người ta phải kiêng nể.

Chriski nhìn một lượt, rồi đảo tầm mắt tập trung lên hai người đang đánh nhau tại trung tâm.

Nàng bước lên, nhẹ nhàng nói với tên trùm

“Các hạ tài nghệ hơn người, bọn ta thua. Muốn cướp thì tự nhiên. Mong làm nhanh chút cho bọn ta còn lên đường”

Mọi người cùng nhau hóa đá, bên bọn cướp còn đỡ. Chứ bên 'đội nhà' thì muốn ngất hết rồi, tướng công chúa họ đi ra làm gì? Chẳng hạn thể hiện quyền uy, giảng đạo lý, uy hiếp hay đánh với tên trùm cũng còn chấp nhận được... đằng này ra bảo 'quan gia, người cứ tự nhiên mà cướp đi a..' thật sự là uống cái phong thái vừa uy vừa mỹ vừa rồi... Haizz

Tên trùm phản ứng lại đầu tiên, hần cười lớn một cách sáng khoái

“Được.. hào sảng..”

#Chúc mn đọc vui vẻ.

Vài tuần này chỉ còn 1 chương, tính cố gắng kéo lại 'phong độ'. Cơ mà trời không thuận ta... phát sinh nhiều việc quá, nên có lẽ 1c/tuần thôi. Mn thông cảm

Lí do chính là time k đủ, thứ yếu là em nó cũng làm biếng sơ sơ, hi hi hi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tên trùm phản ứng lại đầu tiên, hần cười lớn một cách sáng khoái

“Được.. hào sảng..”

“Tiền thì đương nhiên bọn ta sẽ cướp, còn người thì...”

Hần nói đoạn, kéo dài âm vừa đánh giá Chriski từ trên xuống dưới một lượt, nói tiếp

“Bắt theo luôn”

Xong, cả bọn đàn em nghe được chỉ thị của đại ca mình thì nhanh chóng bay vào tóm gọn phe Chriski...

Ban đầu, binh lính tính liều lên đánh trả bảo vệ công chúa của họ và tôn nghiêm của quân lính triều đình... Nhưng Chriski lại leo lên xe, trước khi vào trong ngòi, căn dặn

“Đừng làm chuyện vô ích, giữ mạng và sức lực lại làm việc khác”

Rồi quay sang nói với Midi

“Đi theo họ”

Mọi người đành nghe theo lời của Chriski, nhưng vẫn thắc mắc. Công chúa của họ sao bình tĩnh vậy? Ra lệnh đi theo bọn cướp một cách nhẹ nhàng, không hề sợ hãi hay do dự.. thật chẳng biết công chúa của họ là có tính toán trước hay là bị dọa cho đầu óc lú lẫn rồi...

Thế là, cả đoàn người ngựa được bọn cướp bảo vệ ở trung tâm, lộ trình thay đổi.

Tổng hành dinh băng cướp thẳng tiến!!!

...

Tình hình trong xe ngựa thì thật khác so với vẻ trầm lặng bên ngoài.

Chriski trong lòng đang vò đầu bứt tóc, não hoạt động đến hết sức có thể để vạch ra các con đường cho bản thân

“Chắc chắn, chuyện ra đường gặp cướp là tình huống bình thường thôi...mà hên ở chỗ, gặp ngay bọn cướp còn giỏi hơn binh lính hoàng gia... ai da, số nhỏ, số nhỏ..”

Chriski lấy tay bưng trán, thở dài

“ai da, bị cướp tiền đã đau lòng rồi, mà giờ còn bị bắt luôn người... không lẽ do mị lực của ta quá mạnh đến nỗi tên trùm nỗi lòng tham, muốn cướp người?... dám làm chứ, mình đẹp vậy nè! Đáng yêu vậy! Khả ái vậy!...(lướt bỏ 3000 từ)”

“Công...” Midi tính khuyên can, nhưng thật tiếc, em không có khả năng kéo cái người đang tự kỉ ấy về hiện tại được đâu em à...

Chriski vẫn tiếp diễn dòng suy nghĩ của bản thân

“Ày, khả năng thành áp trại phu nhân cao lắm à nha... ôi ôi ôi...”

“Đừng quá đau...” Midi lại lần nữa muốn an ủi cho công chúa bình tâm lại nhưng chưa nói hết mấy chữ thì bị câu tiếp theo của Chriski làm im luôn

“Nghe bộ cũng không tệ. Làm cướp, không bỏ vốn mà vẫn có lời... mà nhìn tên trùm này cũng được, tuy không đẹp rạng ngời nhưng coi cũng được.. miễn cưỡng cho làm nam thiếp vẫn không sao!...”

Midi muốn ngắt rồi. Công chúa à, người vừa nói gì vậy? Người đừng làm nô tỳ sợ a.....

“À mà khoan, lỡ môi trường sống không hợp ý ta thì sao? Cũng nên tính đường trốn cái đã..” Chriski tay chống cằm, suy tư tìm phương án! Cuối cùng thì công chúa cũng nghĩ tới chuyện chính, suy nghĩ giống người bình thường rồi! Midi mừng trong lòng.

“Chui lỗ chó. Ày, đào lỗ mất thời gian nha, còn phải quan sát địa hình nữa chứ... không được”

“Chuồn rọu say. Không xong, lỡ mình hăng quá, uống tới sáng thì sao? Chưa kể lỡ tụi cướp nó tửu lượng cao thì người bị thiệt sẽ là mình..”

“Đốt son trại. Dô đó bị giam, đưa nào đi đốt. Bỏ”

“Hạ độc. Hahaha... cách này được... mà thuốc độc đâu ra. Mình làm gì có... haizzz”

“Hay là bỏ mấy người bọn họ lại, ta chạy mình... không được, vậy quá mất đạo đức..”

“Hay lấy thân mình làm mồi nhử, giúp bọn họ trốn thoát rồi kêu quân chi viện quay lại cứu mình.. không, chơi vậy ngu quá, lỡ có gì mình chết trước..bỏ đi!”

“...” Chriski vẫn dạt dào với những dòng suy nghĩ đầy hăng say.

Còn bên Midi thì, cô bé chán nản với những kẻ sách của chủ nhân nhà mình. Thôi, khuyên không được, góp ý không được, gọi cũng không nghe,... quyết chí đi ngủ cho xong. Khỏi phải nghe công chúa nói nữa. Nghĩ là làm, Midi dựa người vào thành xe, tựa đầu đánh giấc tới lúc đến hang cướp. Còn Chriski tự suy nghĩ hồi cũng mệt, đành lăn ra ngủ luôn...

...

Tới hang cướp, bọn cướp gọi nhưng bên trong xe ngựa không thấy ai trả lời, bèn vén rèm nhìn vào.

Đập vào mắt họ là hình ảnh hai chủ tớ ngủ ngon lành... tuy cả hai đều xinh xắn nhưng tướng ngủ thì... còn chảy cả nước dãi nữa chứ.

Nhìn sao vẫn thấy hai người này ngủ đến vô tư, bọn cướp thất vọng ảo não.

'Hai tiểu cô nương à, dù gì thì bọn ta cũng là cướp. LÀ CƯỚP ĐÓ!!! Làm ơn bùng ra trạng thái sợ sệt chút đi, cho bọn ta có chút xiu khoái cảm thành tựu được không?... đừng vô tư như vậy!!! Bọn ta làm cướp thật thất bại mà....'

Cả bọn buồn bã, hạ rèm xuống, kéo nhau đi khiêng hàng cướp được còn có cảm giác thành tựu hơn là đứng đây nhìn hai đứa nhỏ ngủ như vậy...

Cuối cùng, vẫn là binh lính bên phe Chriski bùng hai chủ tớ xuống xe, đi đến nơi được sắp xếp...

...

Lúc Chriski và Midi thức dậy, cũng là lúc ăn cơm chiều. Việc đầu tiên Chriski ý thức được là nơi này không phải nhà giam, có phòng ốc, bàn ghế. Chỉ không phải phòng đơn mà là phòng tập thể, thức ăn cũng không phải là cho tù binh ăn, vẫn có rau, có thịt vẫn đủ dinh dưỡng chỉ là không cao sang, đều là những món ăn dân dã nhưng cơm thì cho ăn thoải mái, không phải là mỗi người chỉ được nửa chén như trong phim chiếu hay sao?...

“Sao lại khác vậy? Không giống lẽ thường” Chriski tuy là mang đầy bụng nghi vấn nhưng vẫn không quên thưởng thức món ăn trên bàn.

Người của Chriski bị bọn cướp chia ra hai phòng, nam một phòng, nữ một phòng. Ngoài việc nam nữ đều bị xích tay, thì mọi chuyện như không phải bị cướp vậy... sao cái hang cướp này lạ quá. Để tối lên đi thám thính xem sao, kiếm đường thoát thân. Đêm đến, Chriski thử dẫn theo Midi, lên ra ngoài phòng xem xét tình hình. Vừa mới đẩy cửa phòng ra, Midi đã ngạc nhiên

“ủa, sao không có ai canh gác vậy?”

Chưa nói hết, đã có người chụp vai Chriski, làm nàng muốn hồn vía lên mây

“Ta đi vệ sinh, không phải trốn, ta không có trốn...”

“Công chúa. Là thần”

Trưởng binh lính bịt miệng Chriski lại, nhỏ giọng nói. Tránh để nàng kinh động đến bọn cướp.

“Ư ư.. a...a” Chriski gât gât đầu, ý đã hiểu. Tay chỉ chỉ cái mặt đang bị bịt kín của mình.

Trưởng binh lính thả tay ra, Chriski hóp mảy ngục khí lớn để kéo lại sự sống. Thật sự là nàng nghi ngờ tên trưởng binh lính này, muốn giết nàng hay sao mà bốp chặt quá vậy...

Đánh giá một vòng, thật sự là không hề có binh lính canh gác. Ba người Chriski khó hiểu, hang cướp này có chuyện gì xảy ra mà cần điều hết quân số đi đến nỗi không chừa người canh gác hay là bọn chúng quá tin tưởng vào việc giam giữ nên không tin chúng ta có thể chạy thoát... thật là kì quái.

Trên đường đi thăm dò, trưởng binh lính đi trước coi tình hình, Chriski và Midi đi theo sau. Đi cả quãng đường từ trong khu trại giam ra đến khu sinh hoạt mà chưa gặp “cướp đại ca” nào cả. Chriski thật cao hứng nghĩ

“Hahaha, cướp ơi cướp à, cung đâu rồi... chị đây đang bỏ trốn nè... há há...số mình quá hên...”

Đang mừng thầm trong bụng thì một giọng nói vang lên

“Này, ba người mấy người đi đâu đó?”

Ba người Chriski giật mình, Chriski mím môi thầm cảm thán

“Ai da, não mình đúng là não quạ mà. Mới nghĩ thôi mà có liền rồi...”

Ba người quay người lại, Chriski còn đang cuối đầu suy nghĩ nên nói thế nào thì phát hiện thì ra có bốn chân, vậy là có hai tên cướp thôi, Chriski suy nghĩ...

“Bên nó hai tên, mình ba tên, 'ba đánh một không chột cũng què'. Hay là mình xông lên đánh hai tên này rồi...”

Vừa nảy ra ý định, vừa nâng tầm mắt lên trên, Chriski miệng méo xẹo

“Đù, ba người đánh một tên còn khó.. nữa là...”

Đúng là số con rệp mà, không đụng thì thôi, đụng là đụng ngay 'động chữ' mới ghê. Hai tên cướp này không ai khác là tên trùm cướp hồi sáng, với tên thủ hạ của hắn. Mà tên thủ hạ này đô con kinh khủng

“Bắp tay hấn bằng bắp đùi em rồi đó Midi” Chriski quay qua nói với Midi, mắt hướng về tên thủ hạ. Midi nghe nàng nói xong, mặt cô bé đen đi...

“Bọn ta...đi vệ sinh...”

Midi buột miệng nói ra cái lí do muôn thuở, haiz thử nghĩ xem tên trùm có tin không chứ? Và sự thật chứng minh

“Nghĩ ta tin?”

Đúng lúc này, Chriskithấy trưởng binh lính trầm ngâm, dự là đang suy tư. Sau, thấy trưởng binh lính đưa mắt về phía Chriski...

'Á, ánh mắt ấy... như muốn nói với ta là... a, thì ra trưởng binh lính đã nghĩ ra lí do, vậy để cho hắn ứng phó đi'

Chriski hần giọng, động tác như chỉ thị, nói

“Trưởng binh lính, ông cứ nói thật đi.”

“Dạ. Vậy... bọn ta là... bỏ trốn”

Trưởng binh lính dứt khoát nói

Hay, trưởng binh lính thật giỏi. Có thể nghĩ ra cái lí do như vậy... hay.

Bỏ trốn... há? Bỏ trốn? Cái... cái gì vậy? Quát-háp-bòn???

Thôi xong, sao khai ra luôn vậy... trời ơi!!!!

Chriski quay qua khóc không ra nước mắt hỏi trưởng binh lính

“Không phải ông đã suy nghĩ ra lí do sao?”

“Nào có”

“Vậy nãy ông nhìn ta bằng ánh mắt...”

“Nãy là thần cầu cứu người mà. Thần nghĩ là người sẽ biết nói như thế nào”

“Đù, ta lại nghĩ là ông đã nghĩ ra, nên ta kêu ông nói”

“Thần lại tưởng người kêu thần nói thật. Vì có lẽ người đã có dự liệu trước”

“Ta nào có... thôi xong. Bỏ luôn”

Chriski mặt đen như đất nôi, trưởng binh lính thì hóa đá, còn Midi thì thở dài, ôm đầu không biết nói gì hơn...

Còn bên tên trùm thì hẳn phải dựa vào tên thủ hạ của mình, thật sự là cười đến chảy nước mắt, thân hình cũng rung theo, làm tên thủ hạ cạnh bên cũng khó xử...

“Ha ha ha, cười chết ta.... mấy người các người... ha ha ha, công nhận hiểu.. hiểu... hiểu ý nhau ghê...ha ha ha”

Trưởng binh lính: “...”

Midi: “...”

Chriski: “cám.. cảm ơn”

Tên trùm phải kiềm nén tiếng cười mình lại, khó khăn lắm mới nói hết được một câu. Cũng khó khăn lắm mới dừng cười lại.

Khi đã bình ổn lại, hẳn mới nói tiếp

“Dù gì cũng bỏ công đêm khuya không ngủ, bỏ trốn ra tận đây. Nhưng đã trốn không thành, chỉ bằng theo bọn ta... đảm bảo vui...”

Tuy là mời, nhưng hẳn không hề cho bọn Chriski có cơ hội từ chối... hẳn dẫn theo ba người đi về phía trung tâm hang cướp.

#chúc mn đọc vui vẻ.

Em nhỏ xin thông báo là sẽ dời lịch qua post thứ 5 nha.

Tính là post lên sáng cho mn đọc, nhưng do chỗ em nhỏ ở đang sửa điện nên cúp nguyên ngày. Thành ra bây giờ mới post được, vô cùng hổ thẹn *cuối đầu*

Mn đã chuẩn bị tết hết chưa? Dọn dẹp nhà chưa? Gói bánh chưa? Trang trí nhà chưa?...

Em nhỏ làm cận lực... mới gói bánh tết xong... còn mn thì sao????

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tiểu Nhu từ trước đến giờ chẳng khiến ai ghét mình vì nàng chỉ giao thiệp ở mức xã giao, khách sáo và có lễ độ. Nhưng cũng chẳng có bạn thân gì cả, vì chả chịu mở lòng với ai. Nhưng cuối cùng cũng có một con bạn thân đó là con Trần Bò Viên.

Nói ra, hai đứa cũng có duyên phận phết.

Hai đứa cùng thi tuyển vào cùng một quán cafe của một nhà hàng xin làm chân chạy bàn.

Hôm đó Tiểu Nhu mặc sơ mi trắng, quần jean, mang giày bata. Tóc buộc cao. Tâm trạng tươi tỉnh, tinh thần phấn chấn, khí thế bức người, sức lực chín trâu hai hổ... Tiểu Nhu cố tình đến chỗ tuyển sớm để tạo ấn tượng tốt, nhưng đến nơi thấy có người còn tới sớm hơn mình.

Tiểu Nhu quan sát người trước mặt. Một cô gái tóc xõa ngang vai, mắt sáng, mặt bầu bĩnh nhìn cực baby. Phong cách ăn mặc cũng lựa chọn giống Tiểu Nhu. Nàng nghĩ thầm, người này cũng kinh nghiệm đi xin việc làm đầy đặn đây. Phải cẩn thận.

Cô gái thấy Tiểu Nhu bước đến, vui vẻ cười xã giao. Tiểu Nhu cũng cười lại.

Nếu mọi người nghĩ tình bạn chúng tôi hình thành lịch sự, trân trọng, tinh khiết như vậy thì thật sai lầm..

Sự thật chứng minh, quả thật đứa đó là đối thủ đáng gờm nhất với Tiểu Nhu. Nhưng người chủ chỉ nhận một nên hai đứa tranh nhau xức dầu mỡ trán, xem đối phương là kẻ thù giết cha giết mẹ, giết thê, hiếp chồng, đào mồ tổ tiên...

Và trời không phụ con người, cuối cùng ông chủ nhận một bạn đẹp xinh, năng lực trung bình nhưng thân hình muốn lồi có lồi, muốn lõm có lõm..

hai đứa xách hồ sơ ra về.

Lúc đi qua ngang WC hai đứa vô tình nghe được cuộc đối thoại của những bạn cùng cuộc thi tuyển

“Mày thấy con nhỏ được nhận không? Lúc nãy tao thấy nó ôm ông trưởng cuộc thi tuyển, còn lên xe lão nữa đó”

“Vậy là nó đi cửa sau. Vậy mà mình cũng thi muốn chết”

“Mở cuộc thi làm gì để rồi biết trước người được chọn”

“Kệ đi, ai biết người ta có hậu thuẫn”.

...

Hai đứa nghe xong, hậm hực ra về.

Lúc ra bãi xe buýt, Tiểu Nhu thấy con nhỏ lúc nãy thi với mình, nó tên gì ý nhỉ? À, Huỳnh Thiên Trân. Lúc nãy có thấy gọi tên trong hồ sơ.

Tiểu Nhu lại gần thì thấy Trân đang ra sức dặm một hình vẽ trên mảnh khăn giấy. Hình vẽ một con người, ba cọng tóc, có tay, có chân, khuôn mặt có hai đường mỏng như sợi chỉ chắc là con mắt, lỗ mũi to như cái trống, môi thì đúng chất môi dày ... Quả thật, bạn này có năng khiếu hội họa ghê. Cụ Kandinsky có còn sống chắc sẽ nhận cô bạn này làm đệ tử chân truyền..

Nhưng chưa dừng ở đó, lại gần hơn. Tiểu Nhu nghe được những lời “chúc phúc” thân tình

“Con mẹ nó, bà đây bỏ cả thời gian. Bỏ cả mấy tiếng tuổi xuân để đi phỏng vấn. Vậy mà mày dẫn gà mày theo...”

“Đệt, bà đây thân thương tình cảm kính khản hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà mày...”

“Bà chúc mày vô sinh nhưng được cái con cháu đầy đàn nha con...” “Chúc cung bị con kia bỏ đi. Bị đuổi việc...”

“Chị thân thương ngày nào cũng sẽ lập đàn trừ ếm cung, hỏi thăm sức khỏe nhà cung...”

“Chúc cung sống lâu lâu lâu nha, một ngày già 10 tuổi...”

Mỗi lần chúc là mỗi lần nện, dặm các kiểu lên “cung”.. haizz, thật tội cho lão già dê kia. Tuy Tiểu Nhu cũng tức nhưng khi thấy bạn ấy trút giận thì lòng mình cũng khuây khoả nhiều...

Thấy cô bạn ấy thú vị, sự đối đầu do lúc nãy trong cuộc thi tuyển Tiểu Nhu cũng coi như không có. Mỉm cười đi lên chuyến xe buýt. Trên khung cửa xe nhìn xuống, cô bạn đó vẫn còn hăng say “chúc phúc”.... Tiểu Nhu thầm cảm thán, bạn ấy thật có tâm. Làm việc gì là dồn mọi tâm trí vào đấy....

Nhưng Tiểu Nhu cứ nghĩ hai người là đơn giản đi qua cuộc đời nhau. Chỉ gặp nhau đôi lúc, nhưng chẳng ngờ hai đứa lại dính nhau như vậy.

Ngoài giờ học, đi làm thêm mọi lúc để kiếm tiền trang trải học phí, sinh hoạt phí và gửi về cho gia đình. Thì Tiểu Nhu sẽ giúp tụi nhóc bán vé số, xin ăn và người già. Để tiện cho việc làm anh hùng, Tiểu Nhu hay giả làm con trai và giúp mấy đứa nhỏ khi chúng bị ức hiếp...

Và lần đó, sau khi đập cho đám du côn chặn đường hai cô bé bán vé số. Tiểu Nhu đi về trên con đường vắng, thì thấy chừng bốn tên con trai đang quay quanh một cô gái.

Tiểu Nhu nhanh chóng chạy lại, coi tình hình thì thấy được cô nhân- nạn nhân là cô gái tên Trân...

Tiểu Nhu ho vài tiếng, cho thông giọng rồi chuẩn bị câu thoại kinh điển

“E hèm, tụi bây làm gì vợ tao hả?”

Lúc đó anh hùng, nói cho oai vì đang làm con trai. Bà mẹ nó, ai mà biết là tự đào hố chôn mình....

Sau khi nghe lời 'hù' đầy khí thế phía đầu ngõ, cả đám ngừng động tác, quay ra nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Bốn tên con trai thì ngơ ngác, chỉ có cô gái nhân vật trung tâm thì nhìn người đang đứng đầu ngõ diễn vai anh hùng thì chớp chớp mắt sau đó mỉm cười, đầy mắt hiện tia tình nghịch

“Chồng à, bọn chúng ăn hiếp vợ... vợ sợ...” Trần giọng nhẹ nhàng yếu đuối nhất có thể, mắt long lanh ánh nước như thể bị ức hiếp mấy trăm lần rồi. Mà thực tế chưa ai làm gì cô nàng..

Thế là, Tiểu Nhu bay lên đánh hăng say mà chưa kịp cho đám côn đồ kịp nói những câu thoại mang tính chất nghề nghiệp với bốn phận của họ đại loại như

“Chuyện của tụi tao, liên quan gì mày”

“Cô em này được tụi tao chấm rồi”

“Mày khôn hồn thì biến..”

Tiểu Nhu tuy là con gái nhưng thật sự là mạnh tay đúng nghĩa, thêm do làm lụng vất vả nên đánh nhau chẳng thua con trai. Khi đang đánh hăng say thì có hai tên lên ra phía sau, âm mưu đánh úp Tiểu Nhu. Nhận thấy sự nguy hiểm, Tiểu Nhu quay ngoắt lại thì ... haizzz

Hai tên đó bị cô gái nhỏ nhắn xinh xắn mặt baby - Trần đập vào ngay chỗ hiểm. Bọn chúng khụy xuống, ôm người la oí ời đau.

Tiểu Nhu giải quyết xong hai tên còn lại thì móc điện thoại ra báo cảnh sát, thấy đã giải quyết xong, tính dẫn Trần đi. Ài dè, cô nàng đó gờ đôi giày búp bê đang mang dưới chân lên đập cho đám côn đồ mặt mũi sưng vù, có tên chảy cả máu mũi, có người gãy cả răng.. Tiểu Nhu thấy sợ có án mạng, liền túm lấy cô nàng bung đi nhanh. Không thời một lát cảnh sát tới, hai đứa từ người bị hại chuyển qua là kẻ hành hung mắc công..

Sau việc đó, Trần và Tiểu Nhu đã thành đôi bạn thân..

Một kết thúc quá có hậu, nhưng nó đã được hoa mỹ hóa và bỏ vài chi tiết.

Sau đây hãy nghe lời kể của nhân vật còn lại để xem toàn câu chuyện là như thế nào....

Huỳnh Thiên Trần, là một đứa trẻ mồ côi nên từ nhỏ đã mạnh mẽ, kiên cường và phóng khoáng. Tên gang hồ Trần Bò Viên. Tên đó là do con bạn thân kiếm người tình đặt cho sau quá trình dẫn nó đi ăn và hiểu về “niềm đam mê bò viên” là như thế nào.

Hai đứa biết nhau như phim truyền hình, tình huống đầy lãng mạn và hường phấn..

Hôm đó, Trần thức từ sớm, chuẩn bị hoàn tất mọi công đoạn và lên đường đi phỏng vấn xin việc, phải thể hiện những mặt tốt nhất vì mình là trùm xin việc mà. Đầu tư chỉnh chu từ quần áo, đầu tóc, giày dép và cả những kiến thức ...

“Yeah! Mình là người đi sớm nhất. Công việc này sẽ là của ta” Trần vui vẻ ngồi vào hàng ghế đợi phỏng vấn.

Lát sau, có người đi vào

“Cũng đi xin việc sao? Quần áo, đầu tư coi cũng bài bản đó. Phải coi chừng” Trần thâm đánh giá người mới vào sau mình..

Đột, chỉ nhận một người. Con nhỏ kia, tên gì nhỉ? À, Trần Tiểu Nhu. Bà đây sẽ cho mày biết trùm xin việc của bà không phải hữu danh vô thực...

Móa, con quỷ già. Mặt trát cả lớp phấn dày bằng đường bê tông, cái tướng ý lời lỏm là hơn người à? Do mày ăn nhiều nên mỡ thừa nó dồn về ngực với mông thôi con.

Tức quá hà, làm hại tranh với con nhỏ Tiểu Nhu gì đấy muốn chết. Cuối cùng công việc vô tay con bánh bèo...

Kệ, bỏ việc này, đi xin việc khác. Cứ nghĩ mình không được tuyển là do mình chưa thuyết phục được người chủ khảo. Trần là người “ruột để ngoài da” nên tuy chửi vài ba câu thì thôi, chẳng nghĩ gì nhiều. Ài dè, đi qua WC nghe được mấy chị gái “tám chính chuyên” thì hiểu rõ mọi chuyện.

Bực người, Trần đi nhanh ra bến xe buýt. Thấy xe còn xa, càng nghĩ càng tức, một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Nghĩ là làm, Trần móc cây viết và miếng khăn giấy trong ba lô ra. Về thật “chân thực” ông chủ khảo...

Ra sau lưng bến xe buýt, đặt mảnh khăn xuống đất. Ra sức dậm, đập. Lấy toàn bộ vốn liếng ra chửi ông chủ khảo... Sau khi chửi xong, Trần nhặt mảnh khăn giấy nay đã rách bươm, thiết nghĩ một con gió thổi mạnh là cũng đủ làm nó tan vụn ra.

Trần bỏ miếng khăn giấy vào thùng rác, mỉm cười với thành quả của mình

“Phải bỏ rác đúng nơi quy định. Mình thiệt là một đứa trẻ ngoan, lịch sự vào giàu lòng thương người” Trần tự hào về bản thân. Nhưng do chửi hăng say quá nên và thế là trẻ hai chuyển xe TT^TT

...

Hôm nay, tan làm. Trần đi trên đường về trọ lại được một đám bốn anh côn đồ chặn đường.

“Trời ơi, không lẽ cậu được ước thấy. Con đang bực thẳng quản lí chỗ làm thì giờ có người hy sinh cho con trút giận... thương để ời, cảm ơn người. Người thật tốt với con. Con hứa sẽ trân trọng món quà này” Trần thầm cảm tạ trời phật, hứa với lòng sẽ về cúng nải chuối để tạ ơn.

Một tên côn đồ lên tiếng trước,

“Cô em, đi đâu mà có một mình vậy. Hay để bọn anh đi chung cho vui...”

Trần cười tươi “em tính đi vào con hẻm đó, mấy anh thích thì đi chung” vừa nói tay vừa chỉ vào con hẻm tối gần đó.

Mấy tên côn đồ nghĩ bụng hôm nay vô mệnh rồi. Có con cừu non ngây thơ... hahaha...

Sau khi vào con hẻm, cả bọn vòng Trần lại. Trần thì chuẩn bị tận hưởng cảm giác xả stress. Bất thành linh, ngoài đầu hẻm có người chen ngang.

Trần đang coi ai đang phá hỏng chuyện tốt của mình thì thấy vị anh hùng đang đứng đó.

“Hả, nhìn quen quen. À, Trần Tiểu Nhu. Sao lại mặc đồ con trai. Còn diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân” Trần đang suy nghĩ thì bỗng thấy có trò vui hơn, nên thay đổi kế hoạch. Môi mím chặt, mắt ướt ướt, chớp khê dùng bộ dạng muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu yếu đuối có bấy nhiêu...

“Chồng à, bọn chúng ăn hiếp vợ... vợ sợ...”

Ngay sau đó, Tiểu Nhu bay vào đánh tới tấp.

“Oh, không ngờ nhỏ này vậy mà đánh hay ta” Trần đang tán thưởng, thì thấy có hai tên lên vòng ra sau tính đánh sau lưng Tiểu Nhu. Thế là Trần làm việc tốt, giúp bọn chúng nhận ra được nơi nào là mỏng manh nhất cơ thể của con trai..

“Bụp” “bụp”....

Hai tên ngã khụy xuống, sẵn đà Trần bay lên, lấy đôi giày mang dưới chân đánh tới tấp... càng đánh càng hăng... càng đánh càng sáng khoái,....

Đến khi Tiểu Nhu kéo Trần đi, thì đám côn đồ cũng ngất xỉu tự bao giờ..

[khi cảnh sát đến nơi, hiện trường có bốn tên côn đồ và một đôi giày búp bê nữ đã bong đế, rất te tua nằm bên cạnh..

Tại trụ sở cảnh sát, hai viên cảnh sát sau khi hoàn thành hồ sơ cho bốn tên côn đồ, bước ra khỏi phòng tra khảo.

Cảnh sát A xem xét những chứng cứ thu thập được tại hiện trường vừa nhìn chiếc bọc vật chứng chứa đôi giày hung khí đầy thê lương vừa lắc đầu

“Không ngờ nó lại là vũ khí lợi hại như vậy.. làm sao mà dùng chiếc giày như thế này mà đánh người ra được trình độ vậy... cao thâm cao thâm...”

Viên cảnh sát B quay sang nhìn cảnh sát A vừa cười khó xử

“Đây là lần đầu tiên tôi thấy thương tâm và có lỗi với mấy tên côn đồ đó..”]

Sau vụ việc, Trần quyết chí “nhảy” Tiểu Nhu đến cùng, sau bao nhiêu công sức đeo bám

Giả như “đi xin việc làm chung với Tiểu Nhu”

“Đem đồ ăn vặt mời ăn”

“Cứ bám theo với lí do 'báo ân’”

...

Và sau bao nhiêu ngày Tiểu Nhu thốt ra bao nhiêu lời cự tuyệt, đuổi xô, năn nỉ, quỳ lại ... cuối cùng tổng kết câu

“Tao không ngờ mày nhảy vậy, chơi lấy vậy luôn đó Trần”

Và hệ lụy của việc đó là Tiểu Nhu có thêm con “vợ”. Và nhờ ơn đức Trần Bò Viên ra sức “chồng ời”, “chồng à” nên giờ Tiểu Nhu đã được mọi người nghi ngờ và đồn thổi “giới tính lệch lạc”

Trời ơi, con bạn trời đánh....a....

Chúc mn đọc vui về.

Chúc mừng năm mới.

Mong chương mới đầu năm mở hàng đắt nhòa.... *chấp tay, khăn*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quần Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Dù gì cũng bỏ công đêm khuya không ngủ, bỏ trốn ra tận đây. Nhưng đã trốn không thành, chỉ bằng theo bọn ta... đảm bảo vui...”

Tuy là mời, nhưng hẳn không hề cho bọn Chriski có cơ hội từ chối... hẳn dẫn theo ba người đi về phía trung tâm hang cướp.

Hiện tại ba người Chriski đang đứng trước một nơi hết sức nhộn nhịp, phải gọi từ gì cho đúng? Có lẽ từ “HỘI CHỢ” phù hợp nhất với nơi này...

Ở đây có gian hàng, nào có đồ ăn, nào có buôn bán..

Thật sự số lượng người có lẽ là hàng trăm.

“Đây là quân số của bọn cướp sao? Đông quá vậy” Midi nhỏ giọng nói với Chriski

“Ngó bộ đụng dờ cướp cao cấp rồi em à” Chriski nhìn sang trưởng binh lính

“Thần.. sẽ liều chết bảo vệ người đến cùng” Trưởng binh lính kiên định hứa

“Khỏi, ta chỉ mong người đừng manh động. Bọn chúng đưa nhò vài ngụm nước bọt cũng đủ chìm chết bên ta. Nhấn nhin là thượng sách” Chriski nói xong, khoát tay, chạy lại kẻ tên trùm cướp.

“Đại ca, chỗ của anh thật sự náo nhiệt, thật sự khí thế nha... hôm nay ta mở rộng tầm mắt a.. anh thiệt là anh minh thần võ, anh kiệt xuất chúng.. ta đây thật đã xem anh là thần tượng rồi nha... xin cho ta được học hỏi...” Chriski ra sức nịnh nọt tên trùm. Vừa khua môi múa mép vừa làm ra bộ dạng như đã tìm ra lý tưởng sống của cuộc đời... khí thế ngất trời..

“Haha.. người nói phải. Ta thích.. nào, theo ta” tên trùm vui vẻ dẫn ba người đám Chriski đi vào nơi trung tâm, nơi có nhiều người chụm lại nhất..

Vào đến trong thì ba người Chriski trợn ta mắt, Midi và trưởng binh lính thì ngạc nhiên còn về Chriski nhìn sao cũng thấy đó là ánh mắt thập phần hứng thú..

“Đại ca.. cái này...cái..” Chriski chỉ tay vào trong, mắt nhìn về bên trùm cướp chờ câu trả lời

“Số mấy người các người tốt lắm đó. Bị bắt trúng ngày làm hội ăn mừng của chúng ta... hai tháng mới có một lần đó. Nào, vào đây... tránh qua một bên..” dưới sự bảo hộ của trùm cướp, bọn họ đã vào đến bên trong.

Một tên cướp cạnh bên ngó sang thấy ba người Chriski đi cùng với lão đại. Không tránh khỏi thắc mắc

“Đại ca, mấy tên này là tù binh mới bắt được thì phải?”

“Đúng đó, ta dẫn bọn họ vào đây cùng vui với chúng ta.”

“Nhưng lỡ bọn chúng..”

Tên trùm khoát tay “không cần lo, có ta ở đây...”

“Anh bạn này yên tâm. Bọn ta là vô cùng ngưỡng mộ quý động của lão đại đây... nên xin được tham gia để mở mang tầm mắt.. chứ không có ý gì..”

Chriski tiếp lời

“Thôi, cùng chơi nào...” tên trùm ngồi xuống vị trí, Chriski ngồi xuống theo. Còn Midi và trưởng binh lính đứng sau lưng.

“các người tên gì?”

“Chriski. Cô bé này là Midi, còn chú này là Goshu”

'Chú? Minh già vậy sao?' vừa lấy tay sờ mặt, trưởng binh lính vừa đau lòng, nói nhỏ "Ừm, mọi người đường chỗ cho ba người bọn họ vào cùng chơi nào"

Trùm đẩy tên bên cạnh, đẩy hẳn ra bên kia, cho ba người Chriski ngồi xuống.

Chriski và Midi sao khi đã ngồi xuống, trưởng binh lính thì đứng sau lưng bảo hộ. Thì mọi chuyện bắt đầu.

"Chẳng hay đại ca có thể cho em vay chút vốn làm ăn không ạ? Tiền bạc em bị mấy huynh đệ của anh lấy hết rồi."

Chriski quay qua hỏi nợ tên trùm, mặt vô cùng nịnh nọt

"Được" tên trùm đưa cho Chriski một túi tiền

"Không biết mọi người có thể đường cho ta làm nhà cái không?" Chriski hướng mọi người còn lại hỏi

Vâng, đúng là băng cướp đang chơi tài xỉu đó a... và Chriski đang xin làm nhà cái

"Được" sau khi được sự đồng ý của mọi người, Chriski đưa túi tiền cho Midi,

"Em giữ" nói xong, xoắn tay áo lên, nhòm người ngồi chồm hồm, tay vớ lấy ba viên xí ngầu bỏ vào trong hộp lắc.

"Bắt đầu" vừa nói dứt tiếng, Chriski đã tung hộp lắc lên trên không, chiếc hộp xoay tròn vài vòng thì rơi xuống, Chriski chụp lấy, đặt xuống đất.

"Mời đặt.." nàng mỉm cười chờ mọi người đặt

"Rồi, đặt xong lấy tay ra..." Chriski hơi hé nắp hộp.

Mọi người nhón nháo cả lên

"Tài"

"Xỉu"

"Tài... tài"

...

"Hả.. ba con đều là sáu..."

"Không"

"Không thể nào"

Mọi người không ai tin vào kết quả vừa thấy, mọi người đều nghĩ có lẽ là Chriski ăn may thôi.

"Á, xỏ bảo a.... nhà cái gom. Midi, gom đi em." Chriski cười tươi, nói tiếp

"Hên thôi, hên thôi.. tiếp nào."

Tiếc thương thay, trò gì chứ ba dục cờ bạc, nhất là trò lắc xí ngầu thì ôi.. Chriski có kinh nghiệm lâu năm trong nghề rồi, ai chơi cùng nàng thì chỉ có nước thua trắng...

Thế là mọi người tiếp tục đặt, Chriski tiếp tục lắc...

"Tài nha"

"Lại tài"

"Tài nữa"

"Xỉu rồi"

"Xỏ bảo nữa nha..."

...

Cứ vậy, gần hai tiếng trôi qua, Chriski ăn đậm, trả nợ tiền vay cho tên trùm xong. Nàng còn dư lại cho bản thân không ít... nàng còn muốn chơi tiếp, nhưng mọi người thì đều không chịu chơi nữa, nên nàng đành thu dọn chiến lợi phẩm.

“ai nói chỉ có cướp mới lấy tiền người, bữa nay cướp cũng bị người ta cướp sạch rồi... ôi, tiền để dành cưới vợ của ta”

Tên trùm cũng là nạn nhân trong vụ vừa rồi, nên không tránh khỏi than vãn..

Tên trùm còn chưa than hết câu thì lỗ tai đã bị người ta nhéo lên

“Rayn! Chàng muốn cưới vợ? Sao chàng không bàn với ta. Để ta để dành tiền tiếp chàng... hả?”

Người vừa nói là một nữ nhân đoan trang, nhìn dáng dấp thì là phụ nữ đã có chồng, đúng tiêu chuẩn 'nội trợ'

“Anna, ta không có... ta chỉ nói cho vui... chứ ta không có ý nghĩ đó...” tên trùm nhăn mặt vì bị nhéo đau quá, giọng điệu nhỏ nhẹ “Đúng đó chị dâu, đại ca nói chơi...nói chơi thôi, không có ý nghĩ đó đâu.” bọn đàn em nhanh chóng giải vây cho đại ca..

Midi cười, nói nhỏ vào tai Chriski

“Công chúa, người xem. Bộ dạng cướp chúng ta ban sáng và bộ dạng sợ vợ bây giờ thật khác biệt a..”

Chriski cũng gật đầu đồng ý.

Bên này, vị đại tẩu Anna đã bỏ tay ra khỏi lỗ tai của đại ca Rayn. Tuy là đã bỏ qua, nhưng vẫn răn đe

“Nếu để cho ta biết chàng có ý nghĩ đó thì, Rayn chàng chuẩn bị tinh thần trước đi. Ta không dạy dỗ chàng đến nơi đến chốn thì tên Anna của ta viết ngược lại cho chàng xem”

“Nàng nói phải... ta không bao giờ có ý nghĩ đó..” Rayn cố nịnh hót cho qua chuyện, không nên để Anna lên cơn ghen. Rất kinh khủng a...

Vậy mà tên nào không biết sống chết, phán câu tình queo

“Chị dâu, tên chị dù viết xuôi hay ngược cũng như nhau mà...”

Lập tức hắn bị mấy người xung quanh bịt miệng lại, đồng thời dè đầu hắn xuống, thay hắn nói

“Chị dâu, tên này bị ngốc bẩm sinh, chị đừng để ý..”

“Ừm.ừm..” hắn cố vùng vẫy, hắn muốn nói 'ta không có bị ngốc, làm gì các người lại nói ta ngốc...các người mới là đám ngốc á...'

“Á..”

Chriski và Midi đang xem kịch vui, thì Midi bị một cách tay ôm ngang eo. Nhìn xuống thì thấy cánh tay con nít.

“Chị, không ngờ gặp chị ở đây” cái người đang ôm Midi vừa nói vừa ngước mặt lên nhìn nàng.

“Hả? Là nhóc, sao nhóc lại ở đây” Midi ngạc nhiên. Đây không phải thằng nhóc được cô và công chúa cứu hôm lên đi chơi sao..

“Nhà em ở đây. Thì đương nhiên em phải ở đây rồi. Mà sao chị cũng ở đây?”

“Chị bị cướp”

Nhóc nghe xong, quay qua phía Rayn hỏi

“Cha, sao người lại cướp của chị. Chị là người đã cứu con mà con kể với cha đó”

“Hả. Vị này là người đã cứu con.. ta thật sự không biết” Rayn áy náy

“Em gái, cho nhà chị xin lỗi.. không cố ý đâu, nếu biết trước em là ân nhân của Hali thì chị đã cho người mời em đến để cảm ơn rồi...” Anna nắm tay Midi

“A, còn người nữa đâu. Anh trai kia đâu, có đến không chị” Hali vẫn ôm Midi mà hỏi

“Có, bên kia kia...” Midi hướng ngón tay về phía Chriski

Khi mà nghe thằng nhóc Hali hỏi là Chriski đã cố gắng thăm ra hiệu cho Midi đừng khai ra nàng... nhưng chưa kịp làm gì thì Midi đã nhanh tay hơn rồi..

“Ha..ha.. chào..” Chriski đành cười khan

“A, thì ra hôm đó chị giả làm nam. Hèn chi lúc này em không nhận ra chị”

Hali chạy lại ôm Chriski, lại quay qua khoe với cha mình

“Cha, đây là người anh giỏi võ con nói với cha đó”

“Thật sự là cảm ơn hai người đã đánh mấy tên côn đồ. Cứu con trai ta” Rayn cảm ơn Midi và Chriski rồi rích.

“Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ. Mấy tên côn đồ thôi mà..” Chriski đang khoát tay vì được khen ngợi thì trưởng binh lính Goshu bên cạnh đã đen mặt lên tiếng

“Công chúa, người giải thích sao với thần.. giả nam nhân, còn đánh nhau với côn đồ.. thần xin chờ được nghe công chúa nói rõ”

Rồi, lão Goshu này bình thường dễ nói chuyện lắm, nhưng chỉ cần đụng tới việc nhảy cảm của lão là lão cẩn thận còn hơn mấy tí nữ nữa. Mà cái dụ trốn đi chơi và gặp rắc rối chính là chỗ nhảy cảm của lão a.. kiểu này bị thuyết giảng mấy ngày luôn quá.. sự thật chứng minh. Chriski và Midi đã được giảng giải trọn vẹn hai ngày sau đó.

Còn hiện tại thì nàng chưa kịp giải thích sao cho thỏa đáng thì lại nghe thêm một câu của Anna

“Người.. người là công chúa”

Xong luôn, lộ vụ lên đi chơi, giờ lộ thêm vụ thân phận... bộ hôm nay là ngày thú tội à? Sao ta bị phanh phui hết vậy...

Vậy là Chriski đành kể lại chuyện nàng trốn đi chơi và cứu Hali như thế nào. Và cả việc nàng là công chúa của Babylon đang trên đường hồi cung về kinh thành thì bị cướp..

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng qua, Rayn và Anna muốn cảm ơn nên đã thả mọi người đám Chriski ra, trả lại đồ đã cướp và còn mở tiệc ăn mừng. Và vì muốn xin lỗi việc đã cướp nên cả nhà họ sẽ hộ tống đám người Chriski về kinh thành an toàn..

Tối đó, mọi người cùng nhau ăn uống, vui chơi. Và đánh võ, uống rượu với nhau... làm cho mọi người trong băng cướp đều thích người bên Chriski.

Goshu thì luận võ rất hợp ý với Rayn, Midi thì ban đầu còn không dám uống rượu, sau khi bị dụ dỗ cuối cùng cô bé đã khám phá ra khả năng của bản thân, thật sự là Midi có thể uống rượu như uống nước, một mình cô đã diệt hai phần ba bên phía băng cướp... còn Chriski thì hùng vốn với Anna làm nhà cái, lại có dịp làm thêm vài vụ tài xỉu, gom tiền bạc cũng kha khá..

...

Trưa hôm sao, mọi người cùng chuẩn bị xe ngựa, và các thứ cùng nhau đi về kinh thành. Theo bảo vệ đám Chriski có cả nhà Rayn và hai tên cận vệ...

Chriski, Midi, Anna và Hali ngồi chung xe ngựa. Các cung nữ, nô tì thì ngồi xe ngựa phía sau.. các binh lính hộ tống đi phía sau. Goshu, Rayn và hai hầu cận bảo vệ phía trước..

Đoàn người cùng nhau tiến về kinh thành Babylon. Ở kinh thành, mọi người cũng đang chuẩn bị đón công chúa quay trở về.

#chúc mn đọc vui vẻ

Cuối cùng cũng xong, quay về với cặp đôi Asisu và Ragashu. Ba chương này toàn tập trung vào Chriski, mị có cảm giác nv chính đã bị thay đổi..

“Nên có lẻ tiền cát xê cho Asisu giảm xuống chút. Người coi, được không?”

“Người dám..” Asisu cầm xăn đôi dép trên tay...

“Giờ mà... giờ thôi”

(Ta cảm giác ta bị mất quyền hành rồi, dạo này nv khó hầu quá.. làm người hiền thiết khó sống a...)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Đoàn người cùng nhau tiến về kinh thành Babylon. Ở kinh thành, mọi người cũng đang chuẩn bị đón công chúa quay trở về.

Kinh thành Babylon,

Mọi người đang chuẩn bị đón công chúa, nào dọn dẹp cung điện, nào chuẩn bị nghi thức,... nhưng có ba người là không bị cuốn vào việc này.

Một là Ragashu, hẳn không chuẩn bị đón em gái trở về vì hẳn quá bận chuyện triều chính

Còn hai người là Asisu và Max, hai tên này không chuẩn bị vì họ quá rảnh rồi, mọi chuyện đều có người lo, mà họ cũng chẳng muốn đi lo. Nên an nhàn vui chơi qua ngày, giết thời gian cho qua ngày đoạn tháng.

Vâng, và sau đây chuyên mục 'làm gì hôm nay' xin trích dẫn một vài lịch trình gần đây nhất của hai nhân vật chính như sau

Bản thứ nhất

- ăn sáng
- dạo hoa viên
- tắm nắng
- ăn trưa
- đánh bài
- ngủ trưa
- ngắm trai
- ăn chiều
- chạy xe
- tắm rửa
- ...

Bản thứ hai

- ăn sáng
- trốn đi chơi
- ăn trưa
- chăm sóc da
- ngủ trưa
- về cung
- ăn chiều
- nhẩy dây
- tắm rửa

Bản thứ ba

- ăn sáng
- ra hồ sen
- ăn trưa
- chơi lô tô
- ngủ trưa
- qua cung Ragashu ăn chực

- chạy xe

- tắm rửa

- đem theo đồ ăn vặt, qua điện nữ thần Isis kể chuyện ma..

...

Rồi ngày đón công chúa trở về, cả hoàng cung chuẩn bị nghênh đón. Mọi người cùng nhau ra trước cổng thành chờ đoàn xe công chúa.

Max, Ari đứng cạnh Asisu. Asisu thì đứng cạnh Ragashu. Phía sau là các quan thần.

Max quay qua hỏi Ari

“Công chúa này lai lịch thế nào mà cả hoàng cung nghênh đón dữ vậy?”

Ari trả lời

“Ta có nghe mấy cung nữ nói là đây là công chúa Chriski đứa em duy nhất của hoàng đế. Công chúa này từ nhỏ đã bị bệnh, thân thể yếu ớt hầu như không xuất hiện ra bên ngoài. Nên hoàng đế hết mực yêu thương, năm 14 tuổi nghe đâu bệnh sắp chết, tất cả ngự y đều bó tay. Chỉ đành thuận theo tự nhiên...”

Max hỏi tiếp

“Rồi sau đó?”

Câu này tới phiên Asisu tiếp lời

“Nhưng nàng ta không chết, ngược lại còn hồi phục nhanh chóng. Bệnh tật trên người cũng biến mất luôn. Mọi người đều nói là thần linh ban phép lành, công chúa hết bệnh khỏe mạnh. Sau đó, không chỉ hết bệnh, nàng ấy còn trở nên hoạt bát. Cưỡi ngựa bắn cung kiếm pháp đều học được hết, còn đưa ra ý kiến và những chính sách giúp Ragashu phát triển đất nước. Nhưng việc này chỉ có hoàng đế, công chúa và cận thần binh lính bên cạnh công chúa biết. Còn với người ngoài thì nàng ấy chỉ là một công chúa hoạt bát đáng yêu.”

Max quay qua Asisu thắc mắc “đã là bí mật. Vậy sao cung biết?”

“Đương nhiên là nhiều chuyện từ chỗ Ragashu moi ra rồi...” nàng cũng là vô tình một hôm đi ăn tiệc bên Ragashu sau đó ngồi chơi ăn trái cây thì nghe chuyện công chúa sắp về, thế là thuận mồm hỏi. Ai dè, tên kia kể cho nghe luôn... tính ra tên này cũng nhiều chuyện, hỏi chơi mà kể cho nàng nghe luôn...

Max ra chiều nghi hoặc “dù hết bệnh cũng không thể nào cải thiện thể trạng ngay được, huống chi một người đã bệnh lâu năm bị suy yếu từ nhỏ. Còn cưỡi ngựa, bắn cung, đấu kiếm, đã vậy còn có thể đưa ra các chính sách trị quốc... người bình thường chưa chắc đã vậy... không lẽ là phép màu thật?” Max còn chưa suy nghĩ xong thì bên dưới cổng thành đã có đoàn người ngựa tiến vào, theo sau là lệnh báo

“Công chúa hồi cung..”

Bên này Ragashu dẫn đầu theo sau là nhóm Asisu cùng các quan viên chạy xuống cổng thành đón công chúa

Lúc này, rèm xe đã được vén lên, một thân nữ tử màu tím trong trang phục hoàng gia Babylon, không trang sức hay trang điểm. cô gái thanh thoát, giản dị làm cho người ta cảm giác thanh mát như sen vừa nở, tình khôi như sương sớm. nàng nhẹ nhàng đi lại phía Ragashu, cười vui vẻ gọi

“Anh..”

“Cuối cùng cũng chịu về rồi, ta tưởng em đi luôn rồi chứ... còn nhớ người anh này à?”

“Em có đi luôn đâu. Người ta cuối cùng cũng về rồi bộ...”

Chriski le lưỡi tinh nghịch, phát hiện bên cạnh anh mình có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, một nét đẹp sắc sảo và uy quyền, ánh mắt không khỏi dừng lại quan sát Asisu thêm chút, rồi hỏi

“Vị này...”

“Chị dâu em đấy” Ragashu trả lời

“Nữ hoàng Asisu của Ai Cập! Người đẹp quá đi... chả trách anh lại cưới nhanh như vậy, không kịp thông báo để em về dự hôn lễ nữa...thì ra là muốn mau mau ôm người đẹp về nhà”

“Nghịch ngợm” Ragashu cười, đối với cô em gái này vô cùng thương yêu

“Công chúa, người thiết có mắt nhìn hàng nha.. chị đây thật sự là xinh đẹp tuyệt trần, là bảo vật hiếm có đó...hahaha” Asisu được khen, không hề khiêm tốn, lại còn tự sướng bản thân..

Ragashu hướng Max hỏi “đây là vì sao?”

Max đành hướng Ragashu thỉnh tội “hoàng đế lượng thứ, có lẽ thần nên tăng lượng thuốc cho hoàng hậu”

Asisu nghe vậy, quay qua trừng mắt với Max “ngươi mới cần uống thuốc á”

Còn Ragashu thì coi như không có gì,nhưng khóe miệng đã nhếch lên, rồi dẫn theo Chriski đi vào trong hoàng cung, để lại Asisu cùng Max còn cãi nhau phía sau...

...

Yến tiệc dọn lên, mọi người cùng thưởng thức, ăn uống, ca hát... chỉ có ba nhân vật cực mắt khi tiết khi cầm đầu vào bàn thức ăn, không quan tâm thế sự xung quanh. Đó không ai khác là Asisu, Max, và Chriski. Ba người cầm đầu ăn, đến cả Chriski lâu ngày gặp lại anh trai mình cũng chẳng thêm nói chuyện gì, nàng chỉ cầm đầu vào ăn thôi... nhưng Ragashu lại rất mực yêu thương cô em gái này, còn về phía Asisu thì dù nàng là hoàng hậu nhưng hẳn đã lĩnh ngộ được khí chất của nàng rồi, còn Max thì dù gì cũng không nên chọc tên đó, tên đó ăn uống im lặng là phước của muôn dân. Nên một mình Ragashu chủ trì buổi tiệc, các quan viên lại biết thân phận, hoàng thượng dung túng cho người nhà như vậy thì ai lại dám lên tiếng chứ, thế là cả triều đình cùng nhau mắt nhắm mắt mở coi như nhân vật chính đêm nay là hoàng đế, ba kẻ kia là ba bức tượng..

Tiệc tàn. Mọi người lần lượt ra về.

Lúc này thì Asisu với Max cũng đã no nê, đành nói vài câu coi như kết thúc buổi lễ, quay về cung mình. Còn Chriski cũng đã đặt ly rượu xuống bàn, đứng lên phui phui tà váy, hướng Ragashu làm nũng

“Anh, em mệt rồi. Hôm nay tiếp bao nhiêu khách khứa như vậy... em về cung nghỉ ngơi đây. Chiều sẽ qua cung anh chơi.. đi đây” nói rồi cũng nhấc dích lắc lắc rời khỏi.

Ragashu đen mặt 'nó có nhầm không? Cả buổi nó chỉ ăn không? Chỉ có mình là phải tiếp khách mà...'

[Mì: vâng, là tiếp khách nha~]

Nhưng rồi cũng thờ dài, bước về cung mình nghỉ ngơi 'đâu phải nó nghịch ngợm ngày một ngày hai' hẳn còn vừa đi vừa tự an ủi bản thân

...

Cung hoàng hậu

Đang ở ngoài vườn lẩn qua lẩn lại ăn trái cây, Asisu nằm vô cùng hưởng thụ để cho cung nữ quạt và che nắng cho mình, Ari thì gọt trái cây cho nàng. Max đi vào trên tay bụng hai chén nhỏ, đi lại gần Asisu, đặt hai chén nhỏ xuống

“Asisu, cung ăn cái này thử đi. Ngon lắm, chế mới ăn thử. Không biết là ai làm nữa, phải kêu làm nhiều nhiều mới được”

Asisu bụng chén nhỏ lên, nhìn quen quen, sau đó múc một muỗng đưa lên miệng

“á...” nàng kinh ngạc thốt lên..

“Con mẹ nó.. đồ của ta...” một giọng nói vang lên ngay sau lưng..

..

Đề nhìn nhận vấn đề được khách quan, chúng ta cùng quay lại thời điểm một tiếng trước,

Chriski sau khi quay về cung của mình, gặp lại đám người Rayn, cả bọn bàn về thức ăn hoàng cung ngon thế nào, đẹp thế nào... cuối cùng Chriski phán câu

“ta có món còn ngon hơn mấy món trong hoàng cung cả trăm lần”

Nói là làm, Chriski chạy xuống phòng bếp, bắt tay làm đồ ăn.. đồ ăn cuối cùng cũng xong, chỉ cần đợi lửa thêm chút nữa là chuẩn ngon thì có thể ăn được rồi...

Thế là, Chriski đi thay bộ đồ cho sạch sẽ đã, sẵn đợi đồ ăn chín luôn.. nàng đi ra khỏi phòng bếp thì Max đã chân trước chân sau đi vào phòng bếp kiểm thức ăn. Thì ôi thôi, chuyện gì đến nó đến... chế Max, cõm đồ ăn của người ta, rồi còn tốt bụng múc ra hai chén đem cho Asisu và Ari dùng nữa...

Xong chạy ra khỏi phòng, thẳng về phía Asisu. .

Lúc này, Chriski vừa mới vào tới, thấy hiện trường vụ án..

Khuôn mặt đổi màu, bật chế độ xì khói

“Aaa, bảo bối của ta... đứa nào? Là tên nào cả gan dám cướp đồ ăn của ta...”

Chriski chạy nhanh ra ngoài cửa, nhìn trái nhìn phải chỉ mong nhìn thấy kẻ khả nghi, thì thật sự thấy bóng Max vừa vẹo phía trước...

Chriski lập tức chạy nhanh đuổi theo

“Tổ tông nhà mi, chộc đâu không chộc? Dám chộc bà.. lát bà bắt được bà đây thiên mi a.... món nợ đoạt thực không báo thù không làm người... không đập người chèm bèm bà đây sẽ thiên địa bất dung... ta và người không đội trời chung...aaaaa...”

Lúc Chriski chạy vào cung, cũng chả có tâm trí quan sát coi đây là cung của ai..

Nàng chạy vào, vừa vào đến là thấy một cô gái đang ngồi vừa bung chén đồ ăn của nàng lên ăn. Xung quanh cos hai tí nữ và cái tên mắc dịch mới vừa cướp đồ ăn của nàng. Liền không kịp suy nghĩ, khẩn trương hét lên. Can ngăn người nào đó đừng ăn đồ ăn của mình...

“Con mẹ nó...đồ của ta...”

Asisu và Max giật mình, nhìn sang bên này thì thấy một cô gái đang hùng hổ xông lại phía này

Lúc đến gần, mới phát hiện đó là cô công chúa Chriski vừa gặp lúc nãy, sao giờ lại đến đây?

“Người... người... tên khôn kiếp, dám lấy đồ ăn của ta... ta thiên người” Chriski nghiến răng ken két, mắt trợn nhìn Max

#chúc mn đọc vui vẻ,

Ngại quá a, e quên up hôm qua. Cái không biết sao, lẩn ra ngủ luôn. Sáng giật mình vậy, nhớ ra, up liền tay...

Vô cùng xin lỗi mn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Nghĩ là bực, Chriski đánh úp qua phía ngực Asisu,

“Bà đây bóp cho mày chảy xệ luôn...”

Thế là xảy ra tình trạng như Ragashu thấy...

Ragashu đi lại phía ba người, định mở miệng nhắc nhở không nên có hành động như vậy, thì đến gần hẳn mới nhìn rõ được y phục của mọi người

Ragashu liền trách mắng “thân là hoàng hậu, lại mặc trang phục như vậy? Còn gì là thể thống? Lỡ người ngoài hay hạ nhân thấy thì sao?”

Chriski còn đang ngó người vì anh mình tự nhiên xù lông, thì cũng bị vạ lây

“Còn em nữa, thân là công chúa, mà còn chưa xuất giá, mà lại ăn mặc như vậy, thì thử hỏi còn ai dám cưới em hả?”

Hắn lại tiếp

“lại còn đáng ngồi, còn đâu là nữ hoàng, công chúa?? còn cả người nữa” Ragashu chỉ tay về phía Max “chứ tớ không tôn ti, còn biết gì là nam nữ bất thân. Nàng là vợ của ta đó.....”

Vừa nói xong khỏi miệng Ragashu cũng thấy không hiểu nổi bản thân

Khoan, vợ? Mình không gọi Asisu là hoàng hậu mà là vợ? Chắc do bản thân nói nhanh quá. Không có gì, mà nàng thật sự đã gả cho hắn thì gọi là vợ có gì sai chứ?? Ủ, không có gì không đúng cả...

Đang suy nghĩ thì Max đã tết xong tóc cho Asisu, nàng đứng lên khỏi băng ghế, tay chống hông, mắt nhìn Ragashu, chu mỏ chuẩn bị phản công

(đứng chất chợ búa)

“Ta mặc gì là chuyện của bản thân ta. Không nhọc bệ hạ thay ta lo lắng”

Max, cùng Chriski cũng đứng dậy theo. Max tiếp lời

“Thần thấy y phục rất thoải mái, bệ hạ có muốn mặc thử?”

“Anh cố hù quá”

Ragashu còn chẳng hiểu mình, hần chỉ thấy bức mình khi thấy Asisu ăn mặc như vậy, nào là hở tay, rồi hở cả chân.

Rồi chỉ ở đây với Max, tuy hần cũng ngờ ngợ biết Max sẽ không thích phụ nữ, vì cũng qua ăn ké bên hần nhiều lần rồi, và hần cũng biết Asisu và Max thân nhau và coi nhau như chị em, nhưng lạ là hần vẫn bức. Thêm nữa, hần lại nổi giận lây cả Chriski, đưa em gái hần luôn cung chiều. Mà giờ hần lại la luôn cả nó, hần thật chẳng hiểu nổi mình..

Chriski chu mỏ, hướng Ragashu cần nhân

“Em muốn ngồi sao thì có gì phải sợ... đường đường là công chúa mà lại sợ người khác... mà ở đây không có người ngoài, hạ nhân cho lui hết rồi.. thật chẳng hiểu anh bức chuyện gì?”

Ragashu “anh...”

Asisu tiếp lời

“ công chúa đùa giỡn với ta thì là do ta có mệnh lực quá lớn, nên nàng ấy thích ở đây chơi cùng ta, có gì mà bệ hạ lại trách??”

Ragashu “ta..”

Haiz, bình thường hần đứng trước cả triều thần, hần còn chẳng lo gì, nói chuyện, ra quyết định thờ còn không gấp, vậy mà giờ hần lại đuối lý, chẳng biết giải thích thế nào về sự bức bối của bản thân...

Chriski đã nghịch ngợm đó giờ, đâu phải hần không biết, mà em gái mình thân với nàng thì càng tốt chứ sao? Không phải lo chuyện tranh cãi sẽ phát sinh...Asisu lại nói

“Ta thích mặc quần áo như vậy đó, có lẽ bệ hạ chưa biết. Ta mặc vậy từ lúc còn nhỏ rồi...đây đã là thói quen và sở thích của cá nhân, nên bệ hạ không cần làm lớn vấn đề vậy đâu...”

“Từ nhỏ?” Ragashu nhăn mày

“Ừm” Asisu bình thản gật đầu

“Vậy nàng cũng mặc vậy trước mặt Menfusu?”

“Không, ta chỉ mặc khi ở một mình thôi” đùa sao? Nàng mặc vậy đi nhong nhong ở cô đại chác được nổi tiếng luôn rồi..

“Ừm” Ragashu bỗng thấy tâm trạng mình vui ra.

Chriski không buông tha, nói tiếp

“Thật chẳng hiểu anh xù lông chuyện gì?”

Ragashu: “...”

Hần đúng là chẳng nói được gì, tự nhiên bộc phát trách nàng rồi giờ bản thân bị nói ngược lại thì chẳng biết giải thích như thế nào...

Asisu thấy Ragashu không có gì để phản bác lại, nàng lại tiếp

“Còn về phần nam nữ bất thân thì xin bệ hạ yên tâm. Nếu không tin người có thể cùng Max trải nghiệm. chắc hẳn người cũng biết rõ về sở thích của Max phải không ạ???”

Cho xin đi, hần thừa biết Max thích đàn ông, không nên tiếp tục chủ đề này, mắt mặt quá... nên hần đành lảng sang chuyện khác

“mùi gì thơm quá vậy?”

Hên cho Ragashu là nay cả ba đều đang vui mừng nên chỉ trách hần vài câu, bây giờ nghe hần lảng sang chuyện khác thì ba người cũng chẳng để tâm. Mà thật sự mùi thơm của miếng thịt bò nướng đã bay ngào ngạt rồi..

“Aa... thơm quá!!!” Chriski hít lấy một hơi sâu, nàg chạy nhanh về phía bếp nướg. Kế đến là Max cũng chạy theo,

“Thịt bò béo ngậy của ta...”

Sau cùng là Asisu cùng Ragashu bước đến, Asisu chạy nhanh lại, cấn hai tên ham ăn kia lại

“Chừa ta, đũa nào ăn hết làm chó...”

Thoát khỏi đại địch trách móc, nên Ragashu thở phào nhẹ nhõm..

Ragashu bước chậm rãi, thứ quý giá gì mà hấn chưa thấy, đồ ăn thì càng bình thường đối với hấn.

Còn ba tên bên này thì đang cắt xé, chia ba xẻ bảy miếng thịt bò vừa chín tới, nóng hổi vẫn còn đang chảy mỡ trên bếp...

Ragashu ngồi xuống ghế, Chriski đưa một miếng thịt bò vào bát của hấn, nói

“Anh ăn đi, ngon lắm đó..”

Ragashu nhìn miếng thịt trong bát, ừm, màu sắc và hương thơm thì nhìn cũng ngon đó, nhưng chẳng qua cũng là thịt bò thôi sao? Hấn không hiểu nổi, Max thì còn có thể hiểu, chứ đường đường là một nữ hoàng và một công chúa thì thịt bò có gì gọi là món ăn cực phẩm để giành ăn như vậy đâu.

Thấy Ragashu còn chưa ăn, Chriski lại nói tiếp

“Anh chấm vào cái nước chấm trên bàn ấy, ngon lắm luôn... đảm bảo ngon hơn đồ đó giờ anh đã ăn... nhanh đi, không thôi nguội bây giờ...” Dưới sự xúi giục của Chriski thì Ragashu cũng gấp miếng thịt chấm vào cái chén màu xanh xanh trên bàn.

Hấn cho vào miệng, nhai...

“Cái này... vị rất lạ..” Ragashu nói với vẻ mặt ngạc nhiên...

“Ngon chứ?” Chriski hỏi

Ragashu gật đầu, miệng vẫn đang nhai miếng thịt bò...

“Đồ của chồng.. à không, chị Asisu nấu mà.. “ Chriski vừa khen, thì cũng vừa cho vào miệng một miếng lớn thịt..

“Ừm, đồ của Asisu nấu là bao ngon luôn..” chế Max cũng không ngớt khen tay nghề của Asisu

“Đương nhiên, ta nấu mà..” Asisu hãnh diện, cười híp mắt

'Chát', vừa nói Asisu vừa đánh vào tay của Max

“bỏ ngay ý định cướp đồ ăn của em đi”

“vậy mà cũng bị mày thấy...” Max ôm cánh tay vừa bị đánh, chu mỏ

“Đồ đáng ghét!!”

“Vậy đừng ăn đồ em nấu nữa”

“Chế nói vậy chứ thương cung nhất, bỏ cung sau được...” Max ra chiều nịnh nọt

Bên này Ragashu cũng bất ngờ, Asisu biết nấu ăn? Mà còn nấu rất ngon nữa.

Sao hấn không biết, nàng là một nữ hoàng mà cũng đích thân xuống bếp nấu nướng sao?

“Nàng nấu?” hấn không tin nên hỏi lại

“Ừm, ta nấu đó. Sao ngon quá phải không?” Asisu không hề khiêm tốn chút nào

Ragashu tính khen, vì thật sự Asisu nấu rất ngon nhưng thấy nàng tự cao như vậy, hấn lại chả muốn cho nàng lên mây nên lại nói

“Ừm, có thể nuốt được”

“Ngươi..” Asisu lườm hấn

Ragashu vừa gấp thêm miếng bỏ vào miệng, môi hấn nhếch lên 15 độ...

Hắn thấy việc chọc cho Asisu điên lên rất là vui nha...

Chriski bỗng vỗ tay, thốt lên

“Á”

Max quay qua hỏi “chuyện gì?”

“Em quên mất tiêu bỏ bọn người Rayn ở trong cung công chúa rồi. Em hứa là làm đồ ăn cho họ a...”

[tập thể đám người Rayn:

“Rất mừng là công chúa cuối cùng cũng nhớ đến chúng tôi, nhưng chúng tôi đã ăn và tắm rửa xong hết rồi.”]

“Rayn?” Ragashu thắc mắc

“À. Là những người bạn em mới quen trên đường về cung, bọn họ rất tốt, hôm nào em giới thiệu với anh sau. Nhưng bây giờ, em bỏ quên họ rồi...”

“Mà cung hẹn họ lúc nào?” Max hỏi tiếp

“ạ, trước lúc qua đây. Hình như lúc chiều.. em có hứa sẽ ăn cùng họ và nấu bò viên cho họ ăn..”

Chriski đang nhớ lại

“Vậy em có còn nhớ là em có hẹn sẽ ăn cơm với một người nữa không?” Ragashu mặt đen dần

Hay lắm, hắn tưởng là chỉ hẹn hắn, không ngờ nó lại hẹn thêm đám người khác, xong cuối cùng nó qua cung của Asisu chơi, quên mất hai cuộc hẹn... thật là tức chết với nó mà...”Á,.. em..em.” Chriski cảm giác có gió lạnh thổi qua nha.

“Mày vẫn không bỏ cái tật quên hẹn, vẫn nảo tép như vậy” Asisu nhìn Chriski bằng ánh mắt bất lực..

“Tao cũng đâu có muốn...” nói đoạn, quay qua nịnh nọt Ragashu,

“Anh, em không có cố ý nha... anh thừa biết em hay quên hẹn mà...”

Chriski thừa biết Ragashu cứ nịnh tí là được. Hắn thương nàng nhất từ bé đến giờ mà..

“Ừm, ta thừa biết tính của em rồi.. có phải lần đầu em cho người anh này lỡ hẹn đâu...”

Chriski đành lè lưỡi cho qua chuyện. Chuyện nàng lỡ hẹn cũng chả có gì bất ngờ, chuyện bình thường hay xảy ra mà.

Quay lại vấn đề chính, Chriski hướng Asisu nói

“À, mai tao dẫn đám người Rayn qua đây, cùng làm quen và ăn uống một bữa thiệt đã nha...”

“Được đó cung, ý kiến tốt... chế cho cung một like” Max vừa khen vừa giơ ngón cái, rồi nói tiếp

“Cơ mà có trai không cung?”

“Có chế, bao đẹp..” Chriski nháy mắt với Max

Max càng hăng máu hơn

“được, được.. Asisu mai mình làm tiệc lớn hơn đi cung, món gì nè... gà ăn mỳ? Vịt quay bắc kinh? Hay lẩu thái?”

“gà ăn mỳ đi!! Mà nhớ thêm món bò viên nha” Chriski cũng góp phần

“Mày không quên được bò viên à?” Asisu chống cằm nhìn Chriski

“Sao quên được? Mà em lâu rồi chưa ăn cupcakes á? Hay mình tráng miệng bằng cupcakes đi”

“Ok cung, chế ủng hộ. Mà sẵn vậy mình thêm...”

Max cùng Chriski bàn tính tất cả, nào là ăn thứ gì, uống thứ gì, mặc đồ gì, trang trí như thế nào,... nhưng không thêm hỏi ý kiến của bếp trưởng

Asisu: “...”

Ragashu bên này thì nghe bọn họ bàn toàn món lạ, bản thân hắn cũng thấy hiếu kì, dự là ngày mai hắn sẽ đi qua cung hoàng hậu một chuyến..

Lúc này, Ben đi vào thông báo với Ragashu

“Bệ hạ, bên chính điện cho người thông truyền có sứ giả bên Trung Quốc xin được yết kiến”

“Sứ giả Trung Quốc?” Chriski thắc mắc

“À, bọn họ có xin yết kiến lúc trưa, nhưng ta bận về đội người nào đó, nhưng có người cho anh nó ngồi đợi”

Ragashu như cười như không nhìn về phía Chriski.

“Khụ. Miếng thịt này thơm quá chế há..” Chriski cúi xuống ăn làm như không biết gì

Còn Asisu thì quay qua hỏi Ben

“Họ qua đây làm gì?”

Ben trả lời “bẩm lệnh bà, nghe đầu họ qua đây xin thông thương mua bán gì đó”

“Thông thương mua bán?” Asisu buông chén và đưa trên tay xuống. Quay qua nói với Ragashu

“Đã là sứ giả của nước khác đến thăm, thì sao cũng là ban giao hai nước. Thân là hoàng hậu, ta cũng nên chào hỏi mới phải đạo. Phải không bệ hạ?”

“nàng muốn đi?” Ragashu biết tông ý định của Asisu, hắn thầm nghĩ

'Nàng đúng là không bỏ qua cơ hội làm ăn nào mà. Thôi kệ, dẫn nàng theo cũng chả sao'

Ragashu dễ dàng đồng ý với Asisu

“Nàng đi cùng cũng được”

“Vậy em cũng đi” Chriski chạy vòng qua ôm cánh tay của Ragashu, làm mặt cún con. Chriski thừa hiểu con Asisu, nó chẳng bỏ dở bữa ăn để làm chuyện không đâu, nên Asisu đã muốn đi thì chắc là có chuyện thú vị. Mà chuyện thú vị thì đương nhiên nàng cũng sẽ tham gia.. haha

“em cũng đi?” Ragashu còn chưa kịp phản ứng thì Max lại tiếp lời

“Chế cũng đi”

Thế là đoàn sứ giả Trung Quốc được cho đợi ở chính điện, trong khi đợi bốn nhân vật đang thay xiêm y để đến.

#chúc mn đọc vui vẻ

Em nhỏ cúi xuống đây, huhu

Mong mn giờ cao đánh khê

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 14

“Ngươi... ngươi... tên khốn kiếp, dám lấy đồ ăn của ta... ta thiên ngươi” Chriski nghiêng răng ken két, trợn mắt nhìn Max

Asisu đặt chén xuống mâm, đưa mắt nhìn Max

Max ngại ngần cười

“Ta chỉ là thấy trong bếp có, nghĩ là của đầu bếp làm nên...”

“Nên người ăn hết nguyên nồi hả???” Chriski tiếp lời

“Ta có chừa lại bộ...”

“À, một ít nước, vài miếng rau củ và hai viên bò viên là cái mà người gọi là chừa hả?” Chriski nghiêng răng

“Cái thứ ngon ngon này là bò viên?” Max nhìn vào chén bò viên đang nằm trên mâm bưng

“Người như người thì làm sao biết 'tinh túy gói trọn trong từng viên bò’ “ Chriski đưa cho Max một ánh mắt 'phàm phu tục tử'

Asisu nghe đến bò viên, không hện mà có linh cảm chuyện này có điểm lạ

“Xin hỏi công chúa món này do ai làm ra?”

Chriski mới đưa mắt qua phía này, thì thấy Asisu, 'chị dâu cũng là đồng phạm a'

Nhưng nàng vẫn phải trả lời

“Là do em tự làm, có gì không chị?”

“Vậy em có từng nghe đến người tên 'Trần bò viên’ ?” Asisu ánh mắt đầy hy vọng

“Chị... chị... sao chị biết Trần bò viên?”

Asisu nghe Chriski nói vậy, khẳng định là nàng biết Trần bò viên rồi. Nên nói ra thân phận mình

“Huỳnh Thiên Trần”

Chriski chỉ tay về Asisu, không tin vào mắt mình

“Người là...”

“Trần Tiểu Nhu” Asisu chắc nịch tiếp lời để khẳng định thân phận mình..

“Người là Tiểu Nhu? Ta tìm người vất vả lắm a... chồng ơi ~”

Nói rồi bay vào ôm Asisu siết mạnh, nói tiếp

“Chồng ơi ~ ta tìm người không dễ nha... ta nhớ người quá đi...”

Asisu cũng kích động không kém, nàng cũng ôm Chriski thật chặt..

“Oa oa, ta cũng nhớ người lắm a... vợ ơi ~ “

Hai người ôm nhau, nhảy tung tung, vui mừng chảy cả nước mắt còn luôn miệng gọi nhau là chồng vợ thân thiết...

“Tiểu Nhu ~”

“Ừ, tao đây..”

“Tiểu Nhu...”

“Ừa, tao...”

“Tiểu Nhu... “

“...”

“Tiểu Nhu...”

“Nín. Tên tao để mày gọi cho sướng mồm à con kia” Asisu đẩy Chriski ra, hừm.

Chriski lại hăng máu, bay lại ôm Asisu tiếp, miệng thì cười không khép lại được...

Mấy vị cung nữ không thể thích ứng kịp, còn Max thì cũng không chịu nổi để hai con bánh bèo này ôm nhau mà quên đi thế giới nên ho khan, lên tiếng ‘Hai đứa đáp xuống Trái Đất ngay cho chế’

Nghe vậy, hai người mới buông nhau ra, Asisu mới nhớ đến còn chế Max và mấy người hầu ở đây. đành phải lấy lại phong thái và giới thiệu chế Max

“chế, đây là con bạn thân của em. Cũng giống như hai chị em mình. Trân trọng”

Rồi quay qua Chriski

“Đây là chế Max, đều là người như mình... nhưng chế có lí do cao thâm lắm mới qua đây giống mình đó...”

“Đạo này trò 'xuyên không' giảm giá một tặng một hay đang sale 90% mà ai cũng kéo nhau 'xuyên' vậy nè...” Max nhận xét, đặt mông xuống ghế, rồi nói tiếp

“Ngồi xuống nói...”

Asisu và Chriski ngồi xuống theo, Asisu lên tiếng trước

“Mấy qua lúc nào vậy? Tao đang tính đợi có nhân lực sẽ đi kiểm mầy nè”

“Tao qua cũng...”

“2năm” Max vừa bỏ vào miệng quả nho vừa nói

“Sao chế biết?” Chriski nhìn Max hỏi

“đổi với chuyện công chúa bỗng hết bệnh, còn cả việc thay đổi tính cách thì chỉ có một khả năng là 'xuyên’”

“Nhưng cũng có thể do công chúa được thái y trị hết bệnh thì sao?” Chriski hỏi tiếp

“Với thái y này? Nếu là chế trị còn có thể tin được... thêm chuyện 'xuyên' này thường là xảy ra lúc một người ở thế giới này vừa chết thì chúng ta xuyên vào...”

“À, như lúc em xiêu.... Như lúc chế bị đánh tới chết.... Và cả chuyện công chúa bị bệnh trở nặng” Asisu cũng vừa nuốt xong mấy trái nho trong họng rồi mới nói

“Đúng vậy”

“Sao chế biết rành vậy?” Chriski lại nghi vấn

“Trên phim với truyện có nói đầy đủ đầy cung...” Max đắc ý, giở chữ phim, tiểu thuyết BL* ba cái thể loại này max đều đã luyện qua hết rồi

(*: boy love)

“Ê, mà sao tao qua sau mầy 2 năm lận” Asisu khó hiểu quay qua hỏi Chriski

“Không biết, tao qua đây rồi cố gắng nghe ngóng tin tức của mầy.. mà không hề có hy vọng, ở đâu có chuyện lạ có dị vật dị tượng là tao tìm đến... nhưng không ngờ mầy lại ở ngay trong kinh thành...”

“Tao gả qua đây mới xuyên vào á, có được gặp mầy đâu...”

“Vậy còn chế, sao xuyên qua vậy?” Chriski hiếu kì nhìn Max

“Cái... cái này... đâm máu và nước mắt nha... chế xuyên đầy tính bi kịch a...” Max làm ra vẻ thần bí

“Chế bị côn đồ chặn đường đánh? Hay bị tai nạn, hay bị hạ độc..?” Chriski đoán già đoán non

Bên này Asisu đã cố nhịn cười, vai run run đầy khả nghi...

Chế Max ra dạng nghiêm túc lắm, nhìn thẳng vào mặt Chriski, nói rõ ràng từng chữ “ coi GV, bị đâm máu, chết...”

“Hả?” Chriski không tin vào tai mình. Cố quay qua nhìn Asisu như mong Asisu sẽ nói ' nói giỡn thôi'

Nhưng Asisu vừa nhịn cười vừa gật đầu khẳng định với Chriski.Chriski vẫn chưa chấp nhận được sự thật, nằng cổ hỏi lại

“Đang kể chuyện cười hả?”

“Không. Sự thật đấy!!!” Asisu nhún vai

“Nãy chế nói đâm máu mà?”

“Thì chảy máu mũi đó” Max gật đầu nói

“Chảy nước mắt..”

“À, chế đang coi tới đoạn gay cần nên hạnh phúc quá, rồi nước mắt cũng à..”

“Còn tình tiết đầy tính bi kịch thì sao?”

“Cái này để tao nói cho” Asisu nói “bi kịch đây là do chế chưa coi hết mà đã ra đi, tiếc nuối nên đầy bi kịch...”

Chriski đỡ trán, thở ra “haizz... đúng là mình còn ngây thơ quá”

...

“ còn này, qua đây làm công chúa 2 năm rồi, kể chuyện của này đi...” Asisu hứng thú

“ ừa, tao qua đây cũng có nhiều chuyện vui... phải kể là...”

Ba chị em ngồi nói chuyện hăng say, kể chuyện hào hứng, cười nói vui vẻ, còn lưu lại cùng ăn cùng tám nữa...

...

Ở đâu đó trong hoàng cung, có những con người đã bị bỏ quên!!

Cung công chúa:

Anna tay chống cằm, mắt nhìn ra cửa

“Chùng nào Chriski mới về..”

Hali nằm dài trên bàn, mím môi nhìn qua Anna “mẹ, con đói, nào chị mới về...”

“Mọi người không cần đợi nữa, ta vừa hỏi thăm được công chúa đang bên cung của hoàng hậu, chúng ta đi ăn thôi...” Midi vừa vào đến cửa vừa nói,

Nghe xong toàn bộ người đều đứng vậy, kéo nhau hướng phòng bếp...

“Ta đói”

Nhưng không quên than vãn...

“Công chúa hại chúng ta đợi lâu như vậy..”

“Ngực ta sắp dính với lưng rồi nè...”

“Ta sắp xỉu rồi, đi lẹ lên... ta đói quá rồi..”

...

Bên này,

Cung hoàng đế:

“ con nhỏ này, bao giờ nó mới tới... đi lâu như vậy vẫn không bỏ cái tật cho anh nó leo cây...” Ragashu chống cằm

“Hoàng thượng, người dùng bữa và nghỉ ngơi đi ạ! Cung nữ mới báo công chúa không có ở trong cung công chúa mà đang ở cung hoàng hậu... E là...”

Ben (hầu cận của Ragashu) dè dặt nói

“Ồ cung hoàng hậu?”

“Dạ”

“Nó đến đó làm gì?”

“Thần không biết”

“Đi, đến cung hoàng hậu..”

...

Trong cung hoàng hậu,

Asisu đã cho mọi người lui đi nghỉ ngơi, để mình nàng, chế Max và Chriski ở lại trong sân

Ba người đang mở tiệc ăn mừng cho sự tìm gặp nhau ngày hôm nay, và phong cách thì theo chuẩn dã ngoại.

Thực đơn gồm đồ nướng, đồ nướng và đồ nướng... Cả ba đang vừa bắt nướng một miếng thịt bò thơm phức, ...

Thì ngoài cung truyền vào “hoàng đế giá đáo...”

Cả ba Asisu, Max, và Chriski đều dừng tay lại, hướng ra phía cửa..

...

Ragashu đi đến cung hoàng hậu, hần nhìn cung hoàng hậu chỉ có vài tên lính còn đứng trước cửa.

“hoàng thượng vạn tuế” các binh lính đều cung kính quỳ xuống

Ragashu “ừm” rồi đi vào trong sân viện cung hoàng hậu.

Vào đến sân viện, Ben lên tiếng thông báo “hoàng đế giá đáo”

Còn Ragashu vừa bước vào trong đã bị đứng hình, Ben tính bước lên “hoàng thượng .. “

Ragashu giơ tay lên, ngăn Ben đi vào, quay người lại ra lệnh “ngươi ra ngoài canh chừng, không cho ai vào đây”

Nói rồi đi vào trong, còn Ben thì ra ngoài phân phó như lời Ragashu nói

Trong này, cả ba người Asisu, Max và Chriski đều đang còn bất ngờ, vẫn giữ nguyên tư thế 'đang làm việc'.

Và tư thế đó là như thế này:

Max đứng sau lưng Asisu, tay đang tết tóc cho Asisu,

Chriski đang ngồi khoanh chân trên băng ghế dài, người nhón về trước, tay thì đang bóp ngực Asisu

Asisu thì cũng ngồi trên băng ghế dài, cũng khoanh chân và ngồi đối diện Chriski, lưng hướng về Max để tết tóc, một tay nắm cổ tay đang bóp ngực mình của Chriski, tay còn lại đang đẩy đầu Chriski ra xa mình...

Cộng thêm phục trang mà cả ba đang mặc:

Max mặc áo thun, quần short ngang đầu gối

Asisu và Chriski mặc áo sơ mi form rộng, quần short đùi

Đây đều là do Asisu và chế Max do không chịu được việc tối đi ngủ mà còn phải mặc đồ cổ đại vừa dài, vừa nóng, nên chế Max thiết kế, còn Asisu thì cho Ari gọi người đến may... thường thì nào đi ngủ Asisu với Max mới mặc để cho thoải mái và không bị người bên ngoài hỏi tới, nhưng hôm nay do mở tiệc nướng mà mặc đồ cổ đại thì thật vướng víu, mà bình thường chiều đầu ai đến cung hoàng hậu chứ đừng nói tới, nên hôm nay cả bọn mặc đồ hiện đại cho khỏe..

Bình thường chỉ có Asisu kéo người qua bên Ragashu ăn chực, vậy mà nay Ragashu lại đến, mà không đến thì thôi đã đến là lựa ngay khúc gay cấn xuất hiện...

...

“Con kia, mày ngồi yên không chế lật đầu mày giờ..” chế Max đang lấy tép tóc trên đầu Asisu để tết tóc, Asisu nghe vậy, biết điều ngồi ngay ngắn lại.

“Dạ dạ, em ngồi đàng hoàng ngay... chế đừng nóng, tóc em có nhiều đó... đừng bứt..”

Asisu nịnh bợ.. nhưng được chút lại tái mái tay chân, thò móng vuốt qua bên Chriski

“Mày sờ cái nữa, ta bẻ gãy liền nha con kia..” Chriski vừa uống ngụm rượu nho, vừa đánh vào tay của Asisu

“Tao chỉ là nhớ cái cảm giác cup C của mày thôi mà...”

“Nín ngay..”

Cạnh bên thì lại có thêm một nữ nhân tuổi nhìn còn trẻ, đem đến cho người ta nét đáng yêu. Nhưng với họ, hoàng đế bàn công việc lại dẫn theo hoàng hậu và công chúa thì chắc cũng vì nuông chiều hai người..

Đáng chú ý là người nam nhân đang ngồi phía sau lưng hoàng hậu và công chúa, nhìn thì trông còn ít tuổi, thân là thần tử, nhưng lại được ban ngồi, đã vậy còn theo cùng các nhân vật quan trọng, thêm cái thần thái làm biếng quản sự đời kia, thì họ cho rằng đây có lẽ là đại thần của triều đình, không thì cũng là người đắc lực bên cạnh hoàng đế...

Sau khi quan sát một vòng, họ tin tưởng vào đánh giá nhìn nhận của bản thân..

Từ đám người sứ giả, một người nhìn lớn tuổi nhất trong 3 người bước lên, cung kính nói

“Thần đại diện sứ giả Trung Quốc khấu kiến hoàng đế Babylon” (Tiếng Trung)

Ragashu thật sự không hiểu tiếng Trung, đành hỏi lại sứ giả

“Các ngươi có ai có thể nói tiếng bản địa ở đây không?”

Đám sứ giả nhìn nhau, đoán chừng hoàng đế Babylon không hiểu tiếng mình nói, đành bàn với nhau

Sứ giả ắt: “Sao giờ? Hình như hoàng đế Babylon không hiểu được tiếng nói của nước chúng ta” (tiếng Trung)

Sứ giả giáp: “vậy giờ đành chờ người đi kiểm thông dịch viên hay sao?” (tiếng Trung)

Sứ giả bình vừa được tên lính thông báo, nhả mồm nói: “ không hay rồi, ta mới vừa nhận được tin là không kiểm ra được người thông dịch viên” (tiếng Trung)

Sứ giả ắt: “ vậy bây giờ làm sao có thể bàn vấn đề được? Không lẽ lại phải dời ngày yến kiến... haizzz”(tiếng Trung)

Đang đau đầu vụ thông dịch viên, Chriski thấy vậy, thì không nhin được mở lời

“ các vị sứ giả xin chớ lo, cũng vừa hay bỗng công chúa có biết chút ít ngôn ngữ nước các vị. Tạm thời để ta thông dịch dùm cho” (tiếng Trung)

Chriski chủ đích đến đây hóng chuyện, nhưng quân lại thì bị chuyện ngôn ngữ bất đồng làm cho không thể hóng chuyện. Mà nàng thật bức hai kẻ ăn không ngồi rồi này - Asisu và chế Max, hai người họ cũng thừa biết tiếng Trung mà...

Con quý Asisu học tiếng Trung cùng với nàng, còn muốn học giỏi hơn nàng ấy chứ, còn chế Max thì nghe đâu là con cháu gốc bên Trung, nên việc ngôn ngữ càng khỏi bàn. Vậy mà hai tên này làm biếng, đùng đây qua lại cuối cùng bắt nàng đứng ra làm thông dịch, còn bản thân thì thành thói ăn trái cây... thật tức nàng mà..

Thời điểm Chriski vừa nói xong, từ Ragashu, Ben cho đến đám người sứ giả đều bất ngờ, cùng tập trung ánh mắt về phía Chriski

“Em biết nói tiếng của họ?” Ragashu thắc mắc

“Biết sơ một ít” Chriski hướng Ragashu trả lời.

“Công chúa biết nói tiếng của nước chúng thần?”(tiếng Trung) sứ giả cũng thắc mắc

“Chỉ là vô tình hiếu kì nên biết chút ít” (tiếng Trung) Chriski cười nhẹ, không nên phô trương bản lĩnh bản thân ra quá, nếu không sẽ bị đưa lên đứng trước ngọn sóng, nên giả ngu chút chút. Đạo lý này, nàng hiểu được nha..

Nên trách sao hai tên kia, đem công việc này gán lên người nàng.. thôi, vì sự nghiệp nhiều chuyện, nàng phải làm công việc thông dịch viên này vậy..

“Vậy chúng thần xin phiền công chúa một phen” (tiếng Trung) sứ giả ắt lên tiếng, hướng Chriski thì lễ

“Không phiền, không phiền.. xin mời sứ giả thông đạt ý tứ của nước ngài” (tiếng Trung)

Nghe vậy, đám sứ giả liền quay hướng về Ragashu, nói

“Bẩm bệ hạ, chúng thần phụng lệnh vua nước thần, mang trọng trách đến đây, để xin được thông thương con đường mua bán. Các hàng hóa sẽ được trao đổi, mua bán cùng nhau.. mong bệ hạ đồng ý” (tiếng Trung) sứ giả Giáp đại diện nói

“Họ xin được thông thương mua bán” Chriski dịch lại

“Nước các ngươi có những hàng hóa gì?” Ragashu trả lời

“Hàng hóa nước ngươi gồm những gì?” (tiếng Trung) Chriski lại dịch.

...

Cứ như vậy, việc thông dịch nhằm chán làm cho Chriski nghi ngờ việc nay mình đến đây hóng chuyện hay làm tí nô vậ trời???

Thế là càng ngày càng làm biếng, sứ giả giới thiệu nào cả trằng dài 18 mét 50, thì nàng tóm còn 5cm 18 li..

Đại khái hai bên bàn nào là mặt hàng sẽ bán, các đặc sản, các con đường vận chuyển, phương tiện vận chuyển, giấy phép thông hành, ...

Và cuối cùng cũng nói đến địa điểm tiêu thụ...

Asisu suốt buổi chỉ nghe không lên tiếng, nàng đã lấy quạt che miệng, lén ngáp mấy lần...

Thì cũng đã đợi được vấn đề trọng yếu ngày hôm nay, vấn đề địa điểm tiêu thụ a... đây là vấn đề sinh ra tiền đó. Nàng nhanh chóng ngồi thẳng lưng, mắt sáng lên hẳn, việc thay đổi này của nàng được Ragashu thu trọn vào mắt, môi hẳn khẽ nhếch lên..

Asisu ngay lập tức, chồm người về phía hẳn. Nói

“Bệ hạ, người thấy thế nào khi đem các mặt hàng này tiêu thụ tại Rasu của chúng ta?” “Nàng tính trực lợi cho bản thân?” Ragashu không nhìn nàng mà trả lời

“Ày, bậy ời... đâu có cho bản thân, người không nhớ sao? Rasu cũng có phần của bệ hạ đó, cái này không gọi là trực lợi bản thân mà là tăng cường ngân khố quốc gia, củng cố vị thế, tiềm lực kinh tế cho bệ hạ... đồng thời việc này giúp người dễ quan sát việc lưu thông mua bán, tránh bị gian lận. Không phải một công đôi chuyện là gì?? Còn chưa kể đến làm sao có người anh minh thần võ, tâm cao khí ngạo, minh quân như bệ hạ đây mà có thể cai quản được món lợi từ việc mua bán từ hai nước nha..” nói xong, nàng còn cười lấy lòng..

Sứ giả phía dưới vì không nghe hiểu được hai người nói gì, nên nghĩ là đang thương thảo việc đồng ý ban giao mua bán với bọn họ hay không? Thì thấy hoàng hậu Babylon nở nụ cười, công nhận hoàng hậu Babylon thật sự rất đẹp nha, làm họ bất chợt thừ cả người

Phía trên này, Ragashu nghe Asisu nịnh hẳn như vậy, liền quay qua nở nụ cười lại với nàng

“Nói nghe cũng khéo quá đó”

Tuy nói là hẳn biết cuối cùng thì nàng vẫn trực lợi từ hẳn, nhưng hẳn lại thấy vui, đồng ý mắt nhắm mắt mở cho nàng được lợi.

Asisu không ngờ Ragashu lại dễ đồng ý như vậy? Cũng không phản bác lại nàng.. đã vậy bất ngờ hơn là hẳn còn cười với nàng a... bộ dạng hẳn cười nhìn cũng.. đẹp trai đó chứ, tự nhiên Asisu thấy hơi ngượng ngượng, liền ngoan ngoãn quay về ghế mình, cuối đầu không nói.

Ở bên dưới, đám sứ thần vừa mới hồi phục tinh thần, lại thấy một màn như vậy, cư nhiên hoàng đế Babylon lãnh khốc trong lời đồn, lại có mặt dịu dàng như vậy, cười nói với hoàng hậu của mình... hai người thật sự rất thuận hòa, rất yêu thương nhau a... lại làm cho bọn họ thừ người lần nữa.

Qua thêm một hồi bàn bạc, cuối cùng việc giao thương với sứ giả Trung Quốc cũng thành công, với điểm quan trọng, địa điểm tiêu thụ là độc quyền cho Rasu..

Ragashu vì để chúc mừng việc giao thương lần này, nên đã lệnh mở tiệc, thiết đãi sứ giả

Lúc này, hai bên vui vẻ nói chuyện, giao lưu văn hóa.. hai tên Asisu và Max thì lại há hê ngồi ăn tiệc rượu. Còn Chriski thì vừa phải ăn, lại phải thông dịch cho hai bên... làm nàng ăn chả được bao nhiêu, hại nàng bức bối trong lòng..

Rồi nào các tiết mục đàn ca, nhảy múa lần lượt trình diễn. Cũng di dời sự chú ý, mọi người đều dễ tâm thưởng thức, nên Chriski tạm thời thoát khỏi công việc thông dịch viên.

Nàng phải tranh thủ ăn lại phần thiếu hụt nãy giờ, và không tránh khỏi việc giành đồ ăn giữa những kẻ ham ăn...

Asisu và Chriski đang giành một cái đùi heo sữa quay, cả hai đều bặm môi trợn mắt, quyết không nhường ai thì nghe sứ giả nói có một số cống phẩm giành tặng quý quốc...

Mọi người cùng tập trung chú ý về phía các món đồ đang được trùм bằng khăn lụa, đang được khiêng vào giữa điện.. (bỏ quên cái đùi heo qua một bên rồi)

Các chiếc khăn lần lượt được vén ra, nào là ngọc lưu ly gì đó, nào là cẩm thạch phù vân gì đó, còn nào tơ tằm dệt từ con quýt tằm gì đấy mà tên dài thường thướt trên núi băng nào đấy, rồi nào nạm, nào cổ gì trên núi nào đó đó, nghe đâu mấy trăm tuổi,... tóm lại nghe tên là đã thấy quý rồi a...

Nhưng món tiếp theo lại làm cho Asisu có hứng thú, đó là một cây đàn tranh nha..

Họa tiết tinh xảo, phía đầu còn được treo thêm một đồng tâm kết cầu kì với một viên trân châu ở giữa tâm.. thật sự nhìn thôi cũng biết là hàng cực phẩm nha.

Nói ra thì Asisu (Tiểu Nhu) biết tới đàn tranh là nhờ mê phim kiếm hiệp, mà đỉnh cao là phim ' tiểu ngạo giang hồ', mê cách đánh bằng đàn tranh trong

phim, mê bài hát trong phim, mê các nhạc phổ được rải bởi đàn tranh, nó du dương, chạm vào tim như thế nào...

Lúc gia đình còn khá giả, nàng đã mê đàn tranh, nên được cha gửi qua nhà cô dạy nhạc cạnh nhà. Mà cô ấy lại là giảng viên ở một học viện âm nhạc nổi tiếng trong thành phố. Thế là Asisu đam mê đàn tranh, nếu nói nàng đánh như bậc thầy hay thiên tài thì chưa tới, nhưng cũng được gọi là giỏi, cũng được cô giáo khen và khích lệ theo con đường nghệ thuật.. nhưng sau này gia đình gặp chuyện nên đã lâu Asisu không còn đụng đến đàn tranh nữa,...

Mà dù sao chuyện cũng qua rồi, không nên làm xa vắn đề nữa. Hiện tại khi nghe sứ giả nói muốn đem tặng cho Ragashu, thì Asisu không nhin được đành lên tiếng

“Chẳng hay sứ giả có thể tặng cây đàn này cho ta?” (tiếng Trung)

Sứ giả nhìn Asisu với ánh mắt không tin được, hẳn không ngờ tại hoàng cung Babylon không chỉ công chúa, mà ngay cả hoàng hậu cũng biết nói ngôn ngữ của nước họ. Nghĩ vậy, họ thật sự cảm phục sự hiểu biết và nhân tài tại đất nước Babylon..

#chúc_mn_đọc_vui_về

Có chương mới.. *tung bông tung hoa*

Không ngờ trời mưa tầm tã, nằm nhìn mưa rơi viết trong vòng 1h 03ph là xong một chương, từ việc chưa có chữ nào đến hoàn thành xong.. mai mất thật, sợ không có chương mới cho mn, sẽ bị ăn đòn chứ... giờ thì ăn ngon ngủ yên thêm được khoảng thời gian rồi

chấm mồ hôi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Asisu không nhin được đành lên tiếng

“Chẳng hay sứ giả có thể tặng cây đàn này cho ta?” (tiếng Trung)

Sứ giả nhìn Asisu với ánh mắt không tin được, hẳn không ngờ tại hoàng cung Babylon không chỉ công chúa, mà ngay cả hoàng hậu cũng biết nói ngôn ngữ của nước họ. Nghĩ vậy, họ thật sự cảm phục sự hiểu biết và nhân tài tại đất nước Babylon..

Sau khi suy nghĩ, hẳn mới hỏi

“lệnh bà cũng biết nói tiếng Trung?” (tiếng Trung)

“Không dám nói biết, chỉ là hiểu một chút. Cũng là nhờ công chúa có vô tình dạy được một ít, xin sứ giả đừng cười chê” (tiếng Trung)

“Nào có, chúng thần rất lấy làm vinh dự khi lệnh bà và công chúa biết đến văn hóa nước chúng thần... vậy xin dâng tặng chiếc đàn này cho lệnh bà” (tiếng Trung)

Asisu tiếp nhận đàn từ tay xứ giả, rồi xứ giả lại tiếp tục công việc dâng tặng

“Vật tiếp theo nước thần xin dâng tặng là...” (tiếng Trung)

Sau một hồi nói chuyện xả giao.. thì cả bọn cũng chia chác được như sau:

Asisu: đàn tranh công phẩm, hợp đồng mua bán giữa Rasu với Trung Quốc..

Chế Max: vài ba khúc lụa tơ tằm thượng hạng (gần cả thùng mà dám nói vài khúc)

Chriski: ăn ăn ăn và ăn...

Về phần Ragashu giành được những gì thì đám Asisu cũng không biết, vì cả bọn ôm chiến lợi phẩm rút quân về tự bao giờ, để lại cho Ragashu một thân một mình tiếp đón xứ giả..

...

Phòng hoàng hậu

Asisu đang ngủ trên giường, với cái chân bị nằng đập xuống góc giường..

Tay chân thì.. ôi, tưởng ngủ quá cường hãn đi mà...

Phòng Max,

Chế Max đang cuộn mình trong tấm chăn với lót nệm là lụa tơ tằm Trung Quốc tiến cống

Phòng công chúa,

Trên giường, ... người đâu??

À, thì ra nằng đang uống nước chanh mật ong gừng để tiêu bớt cái đồng thức ăn đã ngốn hồi chiều, Chriski vừa đặt chén xuống bàn, vừa lấy tay kia xoa bụng

“Haiz, tức bụng quá... biết vậy ăn ít lại rồi...ui...”

Phòng hoàng đế,

Ragashu nằm trên giường, mắt nhìn lên trần, bất giác nhớ đến những việc đã xảy ra hôm nay. Khỏe môi hần khẽ nâng lên...

Đêm đó, toàn bộ hoàng cung chìm dần trong màn đêm thanh tĩnh, thật là một đêm ngon giấc.

..

Đúng như lời hứa với bọn Ryan, cung hoàng hậu lại nhộn nhịp đón những người bạn mới... mở những bữa tiệc nho nhỏ, và với sự xuất hiện của hoàng đế Ragashu, công chúa Chriski thường xuyên đến cung hoàng hậu..

Làm cho hoàng cung đều truyền tin nhau về “gia đình hạnh phúc ấm êm”

Cung hoàng hậu

Hình ảnh bữa tiệc khá quát như sau:

Chriski cùng Max, ngồi trên ghế dài, Max ôm guitar ngồi đàn, còn Chriski thì cầm ly rượu vừa hát...” Khi hai ta về một nhà ..Khép đôi mi chung một giường ..Đôi khi mơ cùng một giấc ..Thức giấc chung một giờ..Khi hai ta chung một đường ..Ta vui chung một nỗi vui ..Nước mắt rơi một dòng..Sống chung nhau một đời ...”

Bên lò nướng thì Hali đang ngồi ngoan ngoãn ăn một đĩa thức ăn đầy ắp, cạnh bên là hội nghị chị em bạn dì gồm Anna, Asisu, Midi và Ari.

“Hay.. công chúa hát hay quá đi.. “ Midi khen chủ nhà mình

Asisu gấp thức ăn cho Chriski và Max, nói

“Thường cho hai người nè, bài tiếp theo hát bài 'Trái táo nhỏ' đi...”

“thịt này chín rồi nè nữ hoàng...” Ari cũng gấp thức ăn cho mọi người..

Bên phía khác, bên chiếc bàn đựng trái cây và rượu, thì Ragashu, Ryan, và Gosu đang vừa uống rượu cùng thảo luận vài ba chuyện gì đó, thỉnh thoảng lại bị tiếng cười lớn, tiếng la hét giành đồ ăn của bên hội chị em bạn dì làm giật mình mà quay qua xem..

Ba người họ cũng chỉ biết lắc đầu, mỉm cười cho qua, và thường thức đồ ăn rượu thịt thôi, chứ họ bó tay với sự 'nết na' của đám bên kia rồi...

Càng ngày đám người Ryan và đám Asisu càng thân thiết, thật sự là náo từ trong cung ra đến ngoài cung, từ cung hoàng hậu qua cung hoàng đế, từ điện thần ra tới ngoài chợ, từ những sạp hàng nhỏ lẻ đường cho đến khu VIP của Rasu...

Mà quan trọng là hoàng đế của họ - vua Ragashu lại cứ nuông chiều vợ và em gái mình, mắt nhắm mắt mở cho qua, đôi khi còn tán thưởng những ý nghĩ quái lạ của họ thì mọi người còn ai dám ý kiến cơ chứ??

và hôm nay, lại một lần nữa cả bọn kéo nhau ra khỏi cung.. đứng trước phía bên trái cổng thành, dưới chân là một lỗ chó đã được che lại, nếu không nhìn kĩ sẽ chẳng thấy được

(chú thích luôn là cái lỗ chó đó chính là con đường mà bọn Asisu trốn ra khỏi cung)

“hôm nay chúng ta làm gì đây?” Anna hỏi cả nhóm

“con muốn ăn cái món hôm bữa” Hali nhanh chóng đưa ra ý kiến.

“Em cũng muốn ăn” Chriski cũng đồng ý với Hali

“Vậy nay mình đi ăn, rồi ghé qua chợ xem có gì mua không. Rồi hà ghé Rasu” chế Max tổng kết lịch trình hôm nay cho cả bọn

“Yeah...đi thôi!!” Hali nắm tay Chriski và Asisu kéo nhanh về hướng quán ăn..

..

Lúc nhóm Asisu đang ăn ngon lành trong quán cạnh chợ, thì nghe có tiếng ồn ào bên ngoài, theo tính cách hóng chuyện nên cả bọn thanh toán tiền rồi đi qua xem có chuyện gì ..

Nhưng đám đông chen lấn quá, không thể nào chen vào được. Chỉ nghe loáng thoáng cái gì mà

'Tội quá'

'Chắc bị thương nặng lắm'

'Chắc sắp chết rồi!...

Thế là cả bọn nhìn nhau, cùng suy diễn ra cảnh nào là có người bị đánh sắp chết, có người bị thương, có người bị truy sát, rồi nào là băng đảng thanh trừ lẫn nhau...v.v...

Rất muốn biết tình hình bên trong, nhưng đám đông như vậy sao chen vào được...

Thế là chế Max nảy ra ý nghĩ, bồng tụt cầu vào tay mình cho chảy cả nước mắt rồi nắm tay một người gần đó, nghèn nghẹn nói”Làm ơn, tôi là con của người bên trong... xin cho chúng tôi vào...”

Ôi, thương tâm.. thương tâm...

Vị huynh đệ nghe xong liền nhường chỗ cho chế Max, rồi nói với mấy người gần đó

“Nè nè, tránh ra.... cho người thân của người bên trong vào nè...”

Rồi người này nhường, lại nói với người cạnh đó

“Cho người ta vào kìa”

“Mấy tên này thật là, cho người thân người ta vào kìa”

“Tránh qua bên”

“Né né coi...”

Và cứ thế, cả bọn đi theo chế Max lần lượt được nhường chỗ, cuối cùng cũng vào đến bên trong

Thì ôi thôi. Khuôn mặt của chế Max bây giờ chỉ có thể hình dung: rất buồn cười - hai mắt tròn to, chút nước mắt hồi nãy vẫn chưa khô hết, nên đôi mắt có phần bi ai. Mặt hồng hồng, có hơi hướng trắng, miệng thì hơi há ra...

Tổng thể thì chế Max đang bị đứng hình trước hình ảnh trước mắt

Một đám gồm sáu tên cao to, ba tên bên này đánh một chú chó trên đất, một tên thì ghì giữ một bé trai tuổi tầm 13 trên mặt cũng bết máu đang cố chạy về phía hai tên đang đánh chú chó kia. Còn phía bên này thì có hai tên đang bắt giữ 3 đứa trẻ nhỏ khoảng 5-6 tuổi

Cả bọn cũng đang chưa kịp xử lý thông tin, thì Asisu phản ứng đầu tiên - nàng ôm bụng cười sằng sặc, vừa cười vừa cố nói cho tròn câu

“Há há... con... con của... con của chó.. há há... không ngờ.. chế... chế là con.. là con của chó...há há há...”

Chriski cũng cười theo,

“ há há ha.....”

Nàng tính nói gì đó, nhưng do cười liên tục nên chả còn hơi để nói..

Asisu và Chriski cười ngoặt ngoẹo, khoa trương tới nỗi phải bám vào nhau để đứng, không thôi sẽ bị ngồi xuống đất mất

Hali thì thấy mặt chế Max từ hồng chuyển sang trắng, bây giờ thì có xu hướng hơi ngả qua màu tím thì không dám cười lớn như hai người kia, chỉ đành

mím môi cố gắng cho bản thân đừng cười, nhưng hai vai đã rung có nhịp độ rồi...

Chỉ có Anna, khuôn mặt bình tĩnh, không cười cợt mà đi đến bên cạnh Max, đặt tay lên vai Max nhìn với ánh mắt cảm thông, nói

“Chị hiểu cung..”

“Chị..” Max vừa cảm động, tính nói tiếp thì bị câu sau của Anna đánh một cú làm cho hóa đá..

“Qua xem cha cung có sao không kia” và chị Anna nói một cách thân thiện như đứng rồi, làm cho Hali cố nén cười từ nãy giờ cũng phải “phụt..” rồi cười lớn. Mấy người xung quanh cũng không khỏi phì cười cho số phận của chế Max, thậm chí là hai đứa Asisu với Chriski - hai đứa vừa mới ổn định lại nhịp thở, tính đùa nhau đứng lên cho thẳng người thì lại cười đến mức ngồi bẹp xuống đất, dựa lưng vào nhau...

Trận cười được dừng lại bằng cái nhìn muốn đục lỗ trên người của chế Max, cuối cùng mọi người cũng nín cười, hai con người cười đến thở dốc kia cũng khó khăn đùa nhau đứng dậy được rồi.

Bây giờ tình hình bên trong lại được chú ý lần nữa..

Lúc này chú chó đã nằm gần như bất động, cậu bé thì cố gắng thoát khỏi tên đàn ông đang ghim giữ mình, bọn trẻ bên kia thì gào khóc xin họ dừng tay nhưng chúng chẳng quan tâm

Bây giờ đám Asisu mới vào việc chính, chế Max lên tiếng trước

“Này, làm gì mà một đám người lớn lại đi ức hiếp bọn con nít thế này...”

Một tên trong nhóm 3 người dùng động tác lại, ra hiệu cho hai tên còn lại đang đánh chú chó dừng tay lại. Rồi nói, vừa quan sát chế Max

“Liên quan gì mày?”

Một tên tiếp lời “bọn mày khôn hồn thì đi ra chỗ khác, đừng vô bọn tao là chết đó..”

Anna tiến lên đứng cạnh Max, nhướn mày nói “khẩu khí lớn dữ..”

Lúc này Asisu và Chriski cũng đã đi đến bên cạnh Max, Asisu cũng nhìn rõ hơn đám người đang đánh chú chó, nàng như suy nghĩ điều gì.

“Chuyện gì vậy?” Chriski hỏi Asisu

“Hình như nhìn bọn này quen quen..” rồi chột Asisu búng tay, như nhớ ra một chuyện

“Hèn chi... bảo sao nhìn bọn chúng quen quen... thì ra là cái đám đánh chế Max lần trước”

“Hà, là bọn chúng?” Max không nghĩ trái đất tròn vậy, lại để cho bọn họ gặp được đám đánh mình lần trước, dù người bị đánh tới chết không phải là mình, nhưng dù sao cũng là chủ nhân của thân thể này, cũng nên vì chủ nhân trước đây đòi lại một chút tiền lãi chứ ...

Max tiến lại gần, cười đến sáng lạng

“Mấy huynh, ngại quá chuyện này ta quản chắc rồi..”

tên kia vẫn còn hùng hổ cười khinh khinh nhìn chế Max “bằng người? Người lấy có gì can dự vào chuyện này?”

Hàng vạn lí do, nhưng không ngờ tới chế Max lại nói ra lí do thuyết phục lòng người như sau

“Bằng việc người đánh cha ta...”

Nói rồi xông vào, Asisu cũng nhảy vào tham chiến, nhưng không quên đâm cho chế Max một câu

“Bác trai, con đến cứu người đây..”

“giải cứu bác trai!!!” Chriski sợ thiên hạ chưa đủ loạn, bồi thêm một câu, rồi cũng bay vào đánh

Anna bên này tính đứng coi 3 đứa kia diễn vai chính, ai dè một tên không biết sống chết, nhảy lại tính đánh Anna, vì nghĩ nàng là phụ nữ duy nhất trong nhóm, có lẽ sẽ dễ xử hơn ba tên con trai đang hăng máu kia..

(Nói luôn là đám này đi chơi thì Asisu và Chriski đã giả làm con trai nên nhìn tổng thể cả nhóm là 3 trai, 1 nữ, 1 trẻ em)

#chúc_mọi_người_đọc_vui_vẻ

Tha lỗi cho em nhỏ nha* chớp chớp*... đừng đánh nhiều quá, em sợ bị trọng thương lắm..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Anna bên này tính đứng coi ba đứa kia diễn vai chính, ai dè một tên không biết sống chết, nhảy lại tính đánh Anna, vì nghĩ nàng là phụ nữ duy nhất trong nhóm, có lẽ sẽ dễ xử hơn ba tên con trai đang hăng máu kia..

Hắn mang mười phần khí thế xông thẳng về phía Anna, vừa mới hét

“Ahhhh...” một tiếng thì đã bị lãnh trọn nguyên cú đá của Anna. Vậy là bao ý nghĩ, bao kế hoạch sẽ đánh nàng ra sao, rồi bắt làm con tin, rồi uy hiếp bọn kia như thế nào của hắn bay theo gió rồi..

Anna bẻ khớp tay, vừa khởi động gân cốt vừa cười với tên đến nạp mạng

“Bé trai, ngoan, lại đây chơi với chị chút nào...”

Xong rồi giờ móng vuốt túm lấy hắn lôi lại, nói “lại đây!!!”

Haiz, tên đó ban đầu còn tưởng đầu quyết định đi tấn công bên này của hắn là đúng đắn, ai dè lại là quyết định chuẩn xác 'xuân này con không về'..

Trận chiến kết thúc với chiến thắng chung cuộc thuộc về phe Asisu, năm tên kia đi đánh với ba người Asisu, Chriski và chế Max thì kẻ bị bầm mắt, người sưng má, người thì bầm vài chỗ thôi. Chỉ duy nhất tên số khổ đánh với Anna thì đã bất tỉnh nhân sự với một cái đầu heo sưng vù, tội cho hắn đúng là hôm nay ra đường quên xem hoàng lịch rồi.

Sáu tên đỡ nhau nhanh chóng bỏ chạy, chỉ kịp bỏ lại một câu

“Hôm nay bọn bây gặp may đó..”

Chriski ở phía sau làm mặt quỷ với bọn chúng

“Ngon thì kéo người đến tìm ông nội người nói chuyện nè...”

Chế Max đứng cạnh bên cũng bồi thêm thêm một câu

“Ông nội ở đây đợi mấy con trở lại nha...”

Hali này giờ không thấy tham chiến, thì ra cậu nhóc tranh thủ ngồi cạnh nói chuyện phím với ba đứa nhóc vừa bị bọn kia giam giữ, nhìn kỹ thì ba đứa nhỏ đó đều là bé gái, mặt mũi nhìn cũng xinh xắn, Hali hết sức ân cần với mấy bé gái, nào quan tâm, nào nói chuyện chọc cho mấy bé vui mà quên luôn là đang có trận đánh bên này...

Còn Asisu thì đang lo cho cậu trai, cậu bé bây giờ đã ngất xỉu vì kiệt sức

Nên chỉ duy nhất Anna lại chỗ chú chó đang nằm bất tỉnh với một thân đầy máu. Anna quay sang nói với Max

“Cha cùng bất tỉnh rồi nè... mau đưa cha cùng đi cứu chữa”

Làm hại chế Max nghe xong thân hình chói với, xúu nữa là ngã rồi..

...

Cung hoàng hậu

Hôm nay cung hoàng hậu lại có thêm hai kẻ được hoàng hậu cử mang, đối với việc 'bạ đầu tha đấy', đem người về cung thì Ari cũng đã chấp nhận phần nào tính cách mới này của Asisu. Cơ mà hôm nay nàng lại đem về một người một chó, đã vậy còn máu me đầy người, thật khiến người khác đau đầu mà...

Ari đã than vãn lần thứ hai mươi sáu

“Lệnh bà, người không nên như vậy. thần biết người có lòng tốt, nhưng mà...”

Asisu đang nằm sấp trên tràng kỉ, hai tay chống cằm, hai chân thì tự do đá tới đá lui, nghe Ari than nài lại một lần nữa kiên nhẫn trả lời với Ari, nhưng ánh mắt vẫn đang theo dõi chế Max chữa trị cho hai kẻ kia” con biết rồi, người đừng lo nữa mà. Chỉ trị thương thôi, cứu người xong sẽ đưa ra ngoài ...”

Ari cũng đành thờ dài, biết khuyên thế nào cũng chẳng được. Nên đi ra ngoài chuẩn bị thức ăn cho mọi người.

Cuối cùng việc chữa trị cũng kết thúc, chế Max đi ra khỏi phòng, phân phó cho cung nữ lo cho bọn họ, rồi đi qua bên bàn ngồi xuống, tự rót cho mình chén trà

Asisu nhòm người ngồi dậy, chạy chân nhỏ qua bàn Max đang ngồi, với tay kéo một chiếc ghế ra ngồi nhanh xuống nói

“Sao chế? có gì đáng lo không?”

Max đặt chén trà xuống, lấy tay vuốt tóc, làm dáng ngầu rồi mới trả lời

“ Sao làm khó được chế! Chế của cung là xinh đẹp, anh tuấn oai phong, khí chất ngời ngời, ngọc thụ lâm phong, hào hoa phong nhã....”

Asisu vỗ vai chế Max, cắt ngang lời đang nói của Max, lắc đầu, điệu bộ thương tâm

“Bạn nhỏ à, bệnh này căn rễ quá nặng, nhớ uống thuốc, đừng bỏ điều trị nghe...”

Max chưa kịp phản ứng thì Asisu đã chuồn nhanh ra ngoài

Khoảng hai canh giờ sau, cậu bé và chú chó cuối cùng cũng tỉnh lại.

Bọn Asisu chăm sóc cậu bé rất tận tình, cuối cùng cũng biết đôi chút, cậu bé tên Ruko, gia đình thường dân, cha chăn nuôi, mẹ thì dệt vải. Gia đình ở ngoại thành, cậu bé đi chơi thì thấy bọn lưu manh, nên chạy lại cứu mấy cô bé, còn về phần chú chó thì ở gần đấy có người thợ săn bắt được nên đem bán, ai ngờ lúc thấy bên này chuẩn bị đánh mấy cô bé thì nó nhảy lại sủa, rồi còn nhảy bổ vào cắn bọn lưu manh...

Cuối cùng hai kẻ này giúp người yếu, nhưng chả liên quan gì nhau. Sau khi vết thương đã không còn gì đáng ngại, thì Ruko cũng từ biệt rồi ra khỏi cung.

Còn về phần chú chó thì chả biết đem đi đâu, nhưng dưới sự xúi giục của mọi người, cuối cùng chế Max đã nhận nuôi chú chó. Ban đầu chế Max còn đặt cho nó cái tên tiếng pháp gì đấy, dài 16 mét 50 ...

Nhưng do đám Asisu, Chriski và Anna gọi 'bác trai' riết nên vô thanh vô thức cả cung đều nói chế Max nhận chú chó là 'cha' và mọi người đều gọi là 'bác trai'

Người ngoài thì vui vẻ, chỉ có người trong cuộc khổ sở ...

[chuyên mục hậu trường:

Phóng viên: xin chế phát biểu cảm nhận của mình về sự kiện 'bác trai' và việc mọi người trong cung đều hưởng ứng phong trào này ạ?

Max: xin hỏi tôi chửi tục được không???

Phóng viên: (chảy mồ hôi) ngại quá, đây là chương trình trực tiếp nên không thể ạ!

Max: vậy tôi không có gì để nói.

Phóng viên: Ó...

Max: xin lỗi, đến giờ tôi dẫn 'cha' đi dạo rồi... tạm biệt]

Một tuần sau, 'bác trai' đã khỏe hẳn, chạy nhảy tung tăng, còn thích nghi với trong cung một cách nhanh chóng, lúc này diện mạo thật sự của 'bác trai' đã hiện rõ, thì ra 'bác trai' là một chú chó sói, lông màu xám bạc, có một chóp lông trắng trên đỉnh đầu...

Nhìn cũng thấy rất khí thế, rất ngầu nha,... nhưng có một vấn đề ở đây là 'bác trai' chỉ chạy nhảy, năng động và làm trò với các bạn nữ. Còn với giống đực điển hình là Max, Ragashu hay Rayn đều có chung nhất một thái độ- đó là BỎ... Ví dụ như nếu Midi cầm một ít bánh điểm tâm đến, thì 'bác trai' sẽ chạy chân chó ra đón, còn nguẩy đuôi vui vẻ.. nhưng nếu là Max đem đến một cái đùi gà to, thơm ngon đặt xuống trước mặt, thì 'bác trai' chỉ ngẩn mặt lên, nhìn lướt Max, rồi sẽ cuối đầu ăn đùi gà, ăn xong là sẽ xách đít bỏ đi qua chỗ có các bạn nữ đang ở...

Thật sự là làm cho đám Asisu nghi ngờ lúc trước là do mấy bé gái bị ăn hiếp nên 'bác trai' mới xông vào cứu như vậy... hay nếu đó là các bé trai thì có thể 'bác trai' có xách đít đi lướt qua luôn không???

Hiện thực lại lần nữa chứng minh, bây giờ 'bác trai' đang nằm trong lòng Anna, nhắm mắt hưởng thụ để cho Anna chải lông hộ...

Max ngồi một bên với Asisu, chịu không được đánh trách móc

“Cha!!! Người thật sự bất công...”

Nghe Max trách vậy, 'bác trai' chỉ mở mắt nhìn về bên này, rồi lại chuyển mình. Thật sự là thay đổi tư thế nằm cho thoải mái thôi...

Asisu ngồi bên nghe xong mắt tròn trắng, biểu thị cho việc bị nghẹn cái bánh vừa mới nuốt... may mắn uống cả chén nước to mới trôi xuống được,

Ngay lúc ấy, Chriski lại bồi một câu

“Theo em thấy là bác trai nhặt được chế rồi, không phải thân sinh đâu...”

Asisu vừa mới thoát chết nghẹn lại phun ngụm nước trong miệng ra, sặc ho khù khụ.. nàng lại đối diện với chết sặc.

Ari phải vỗ lưng một hồi mới hết cơn ho, lúc này nàng đã ho đến đỏ cả mặt..

Thật là không nên ăn uống khi đám này nói chuyện với nhau, không thôi có ngày nàng đang yên đang lành lại về với quê cha đất tổ không chừng... mà để thiên hạ biết nàng vì nghẹn hay sặc nước mà chết thì chắc sẽ là chuyện cười cho giang hồ ba ngày ba đêm quá...

Vào một ngày đẹp trời của hai tuần sau đó, thật sự cả bọn đã làm biếng lắm rồi, chả có gì chơi cả... những trò có thể chơi đều đã chơi, những món có thể ăn đều đã nấu, những nơi có thể đến đều đã đi... phá rết cũng chẳng còn nơi nào thú vị. Bây giờ thật sự là chán quá đi!!!!

Anna nằm dài trên bộ tràng kỉ, Max thì ngồi ở bậc cửa, buông tiếng thở dài. Ngoài sân thì Midi, Ari và Hali cùng 'bác trai' cũng chả muốn làm gì..

Ai cũng một bộ dáng uể oải

Trên sân nhà, Asisu ngồi bẹp ở đấy, còn Chriski gối đầu lên chân nàng..

Asisu thở dài một hơi rồi tiện tay khều tóc của Chriski, nói

“Ê, giờ mày đưa đầu đây tao mượn đếm rận coi”

Chriski giựt lại tóc, chửi

“Đẹp, tao làm gì có rận. Mà nếu có đi nữa thì bà đây cũng nuôi làm kiềng chứ cho mày chơi à”

Asisu cũng chả thèm quan tâm nữa. Nàng nằm bịch ra sân nhà...

Ngoài cửa thấy bóng Ari chạy vào, Ari chạy lại bên chỗ Asisu đang nằm, bà ngồi xổm xuống, nói nhỏ vào tai Asisu thông tin bà mới nhận được.

Asisu lập tức ngồi phắt dậy, nàng như có lại sức sống của mọi ngày, nàng cười rồi nói với cả phòng

“Có chuyện để làm rồi!!!!”

Mọi người nghe vậy đều cùng phản ứng lại, xúm lại Asisu hỏi

“Hả? Vụ gì?”

“Kể chế nghe”

“Nữ hoàng, chuyện gì ạ?”

“Nói tao nghe với...”

Cả nhóm chụm đầu lại bàn chuyện với nhau, khi xong mọi người đều cười thích thú, mọi người lần lượt giải tán đi làm việc mình được giao

Max đi ra đầu tiên, hắn đã nằm đây chán muốn nổi mồm mấy ngày nay, bây giờ có việc đương nhiên là phải nhanh đi làm thôi

“Chế đi đây!!!”

Nói rồi dẫn 'bác trai' cùng về

Anna cũng dẫn Hali chào tạm biệt

“Chị cũng đi về chuẩn bị”

Chriski cũng nói

“Đội tin tốt từ tao..” rồi cũng cùng Midi đi ra ngoài.

Ari quay sang nhìn Asisu hỏi “lệnh bà, thần cũng đi chuẩn bị mọi thứ..”

“Ừm, người đi chuẩn bị đi. Đồ cần chuẩn bị cũng khá nhiều đó. Để con đi giúp người”

Rồi cũng cùng Ari đi vào hậu viện..

chiều hôm đấy, sao khi giải quyết xong các tấu sớ thì Ragashu đã được Chriski lôi kéo, cuối cùng cũng túm hân qua được bên cung hoàng hậu..

#chúc_mn_đọc_vui_về

Ci: biên à, ta tính viết tình tiết theo thể loại cung đấu thì sao?

Biên tập: oh, vậy người sẽ mở ra một dòng mới cho cung đấu đấy

Ci: thật á, ta có thể sao?

Biên tập: đương nhiên được, đó sẽ là truyện cung đấu DỠ HOI nhất là ta từng đọc và sẽ đọc..

Ci: ĐI CHẾT ĐI !!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

chiều hôm đấy, sau khi giải quyết xong các tấu sớ thì Ragashu đã được Chriski lôi kéo, cuối cùng lôi hân qua được bên cung hoàng hậu..

Mọi người cùng họp mặt, ăn uống như thường ngày, đến lúc mọi người kéo qua bên cạnh thì trên bàn chỉ còn Asisu và Ragashu.

Asisu mở lời trước

“ta sẽ trở về hạ Ai Cập một chuyến”

Ragashu vừa đưa cho Asisu một que thịt nướng, vừa nói

“Để giải quyết chuyện hôm bữa nàng nói..”

“Ừm”

“Nàng đang là muốn xin ý kiến ta?”

“Không, ta chỉ thông báo cho bộ hạ biết, và tiện thể xin một cái phí công tác đó mà..”

Ragashu thắc mắc “phí công tác?”

Asisu cười hì hì, trả lời “à, có thể hiểu đó là người tài trợ cho ta một khoản tiền để đi làm việc đó”

Ragashu chống cằm hỏi

“Sao ta phải chịu cái khoản phí gì đó cho nàng? Mà ta có đồng ý cho nàng đi đâu?”

Asisu nghe vậy, liền nhanh chân chạy qua ngồi bên cạnh Ragashu

“Ày, đâu có được.. người và ta cùng chung hợp tác mà, lần này ta đi xem xét như thế nào cũng có phần tốt cho chúng ta, nên cái này phải coi là đi làm việc chính. Nên đương nhiên việc chi trả phí lần này thì nên để người chi rồi..”

Ragashu mỉm cười, tiếp tục nghe Asisu trình bày

“Ta biết bộ hạ là người anh minh thần võ, thông minh sáng suốt nên dù thế nào cũng sẽ cho phép ta đi thôi mà.. mà thời gian qua ta đã rất là tận tâm với vai diễn của mình nha.. ta cũng đã hy sinh rất nhiều đó..”

Ragashu giật giật khóe miệng, đã không nhắc thì thôi, nhắc đến là làm hấn lại đau đầu với sự 'hy sinh' của Asisu

“Nàng nói nàng hy sinh??”

“Ừm” Asisu gật đầu chắc chắn

“Vậy ai là người đề nghị nên làm một hoàng hậu nhân hạ, không làm việc lớn?”

“Thì ta, để giúp người làm an lòng quan thần, để họ nghĩ ta không tham gia triều chính và là một nữ hoàng chỉ suốt ngày ở hậu cung”

“Ừm, vậy không làm việc lớn chính là ăn no rủng mỡ chạy đi chơi à?”

“Cái này chỉ làm cho hình ảnh hoàng hậu 'vô dụng' nổi bật lên thôi, rất cần thiết nha” Asisu rất tự tin về 'thành tựu' của bản thân

“Ừ, cũng cho là hợp lý đi, nhưng sao mỗi lần xuất cung đi chơi là nàng đều chạy qua ta xin tiền bạc”

“Cái này thì càng hợp lý, ta đây nghèo như vậy, suốt ngày làm một hoàng hậu 'vô dụng' thì làm gì có tiền, với lại ta đã vì người mà mất thanh danh đến thế thì việc tiền bạc cũng nên do người chi trả chứ”

“Chi tiền cũng thôi đi, vậy có cần cứ hai ba hôm lại kéo cả đội ngũ qua bên ta ăn uống không?”

“Ày, việc này cũng quan trọng không kém, phải qua người thường xuyên mới để cho mọi người nghĩ chúng ta ân ân ái ái, tình cảm dạt dào chứ, nên cùng nhau ăn, rồi ở chung sẽ giúp cho khung cảnh hoàn cung hường phần, tìm bay pháp phối... “Ragashu cứ hỏi thì Asisu lại biện hộ thành công, rồi còn đưa ra cả đồng lý luận, riết làm cho Ragashu bất lực, hấn chỉ còn cách lắc đầu chưa xót, trong lòng thật sự bất phục mấy cái lý luận kiểu đó của Asisu... hấn thật không hiểu hoàng thất Ai cập nuôi như thế nào mới dưỡng ra được một cô nữ hoàng như thế này?

“Cái gì nàng cũng nói hợp lý cả, vậy còn lần này “

“Lần này lại càng cần thiết, một phần là đi đường xa, lộ phí cần nhiều mà ta lại nghèo như vậy thì làm sao lo được..”

“Ừm” Ragashu uống ly rượu trên tay, vừa nghe Asisu nói

“Mà ta lại càng không muốn người khác nói ta làm hoàng hậu mà nghèo như vậy thì mặt mũi bệ hạ để đâu? Oai nghiêm còn đâu? Đất nước Babylon giàu mạnh còn đâu? Đây là ta thay bệ hạ suy nghĩ đó... à mà bệ hạ không cần cảm kích ta quá đâu? Hi hi, chỉ cần cấp ta nhiều lệ phí chút là được”

Ragashu đặt ly rượu trong tay xuống, lắc đầu bất lực

“Haiz, đúng là cái gì vào miệng nàng cũng có thể hợp lý cả.. ta đây chịu thua, vậy nàng đi bao lâu?”

“Cũng không biết, tính khoảng tầm một tháng nhưng còn tùy tình hình thực tế như thế nào mới biết được”

“Để ta điều vài cấm vệ cùng theo bảo vệ”

“Không cần đâu, lần này ta tính sẽ đi bí mật chút, cũng dẫn theo đủ người rồi, người không cần lo”

“Nếu nàng đã có sắp xếp, vậy ta cũng chẳng còn ý kiến gì, thế định bao giờ thì xuất phát?”

“Chắc là sáng mai, vì tình hình cũng cấp bách”

“Ừm, để ta dặn Ben đi chuẩn bị mọi thứ cho nàng”

“Cảm ơn bệ hạ, mời ăn uống vui vẻ, ta đợi tin tốt từ ngài...” nói rồi Asisu nháy mắt, chạy qua tụ họp với nhóm Chriski,

Tiệc tàn, mọi người trở về nghỉ ngơi, rồi màn đêm cũng buông xuống

Khi mọi người đã an giấc, thì Ragashu lại một thân một mình đi dạo...

Nhưng đi một hồi chẳng biết sao lại đến trước cung của Asisu. Nhưng bây giờ cửa đã khóa, Ragashu nhìn rồi lại đi tiếp. ..

Đi đến cửa sau, thấy cửa không đóng, chẳng hiểu như thế nào, hấn lại bước vào...

Vào đến sân hấn lại thấy chẳng hiểu nổi bản thân, tự dung lại vào đây làm gì? Định bụng quay ra, toan đi về... thì lại nghe có thoảng tiếng đàn..

Ragashu đi theo tiếng đàn thì tìm đến hồ sen, đến gần thì thấy thì ra người đàn là Asisu, nhưng vào giờ này nàng ấy còn ngồi đây đánh đàn làm gì? Hấn muốn tiến lên hỏi, nhưng vào lúc này có một cơn gió thổi qua, làm bay tà áo choàng, mái tóc đen xõa dài bị gió thổi bay lên.

Hoa sen trong hồ bị gió thổi làm đung đưa mang theo hương sen thoang thoảng trong gió, tiếng đàn thì trầm bổng du dương, Asisu ngồi đó, mi mắt khép

lại, hòa mình vào tiếng đàn, mái tóc đen dài, cùng áo choàng màu vàng nhạt càng làm tôn lên nước da trắng hồng của nàng. Asisu ngồi đó như một bức tranh thủy mặc, nàng xinh đẹp, mang vẻ đẹp tinh khôi của hoa sen...làm cho Ragashu ngưng lại động tác, hần đứng ngay đó, chỉ thất thần nhìn khung cảnh trước mặt.... qua một lúc lâu, đến khi Asisu ngưng tiếng đàn, đặt đàn xuống đất, nàng đứng dậy đẩy hông gấp người trái phải cho giãn gân cốt, thì nàng phát hiện Ragashu đang đứng cách đó.. Asisu chạy chân chó lại bên Ragashu, thấy hần thất thần, nàng vỗ vai hần rồi chọc “ta biết ta đẹp nhưng đừng nhìn đến gốc như vậy chứ?”

Ai ngờ Ragashu lại trả lời “ừm, đúng là rất đẹp”

Asisu bị dọa cho đơ ra, thầm nghĩ 'Sao hần lại thất thần như vậy? Bình thường khi mình tự phụ như vậy đều bị dim cho góc đầu không nổi mà'

Bầu không khí tự nhiên ngưng ngừng, cảm thấy không tự nhiên Asisu đành phải đổi chủ đề,

“bệ hạ, tôi rồi người còn làm gì ở đây?”

Ragashu không biết nên giải thích thế nào về việc mình ở đây, đành hỏi ngược lại

“Thế giờ này nàng còn ở đây làm gì?”

Asisu vừa đi trước, dẫn hần lại chỗ để chiếc đàn, vừa trả lời

“Tại ta ngủ không được nên ra đây hóng mát”

Nàng phải nói như vậy nó mới thanh lịch, chứ còn lâu nàng mới khai thiết ra là do buổi trưa ngủ hơi nhiều cùng ăn no quá nên giờ ngủ không được, ra đây vận động cho tiêu bớt để nhẹ bụng mới đi ngủ được...nếu nói vậy thì chắc có nước độn thổ

Ragashu nhìn về phía cây đàn “không nghĩ là nàng lại đàn hay như vậy?”

“Không ngờ tới sao?” Asisu ngồi xuống đất, vỗ vỗ chỗ đất bên cạnh. Bảo Ragashu ngồi xuống

Ragashu cũng ngồi xuống thật, còn là ngồi bẹp. Lúc này mà có Ben ở đây hần sẽ la làng lên “bệ hạ, người như vậy không được!! ngồi vậy mất uy nghiêm....bla bla”

Nhưng chắc do bị đám Asisu ảnh hưởng nên giờ Ragashu cũng chẳng câu nệ ba cái nghi thức kia.

Quay lại câu hỏi của Asisu, Ragashu khen nàng

“ừm, ta thật không ngờ nàng lại biết đàn lại còn đàn hay như vậy, ban đầu ta tưởng nàng xin cây đàn này về là vì muốn sưu tập, với lại bình thường nhìn nàng ngơ ngơ, ham tài, háo sắc, lại còn thích bày trò, rồi hơi, ...”

“Khoan!!!” Asisu đưa tay chặn không cho Ragashu tiếp tục nói

“ngươi đây là đang khen ta đàn hay sao lại biến thành bôi nhọ ta vậy??”

Ragashu phì cười. “Ta chỉ nói sự thật thôi”

“Thôi, có ngưỡng mộ quá thì để trong lòng dùm ta cái, không cần khen ra miệng đâu” Asisu nói xong, như phát hiện ra điều gì, miệng “a” lên tiếng rồi đứng dậy chạy lại gần đám sen giữa hồ, thắc mắc Ragashu cũng đi theo.

Thì thấy Asisu với tay hái mấy nhánh hoa sen, lật vài cánh sen còn lại, cuối cùng lộ ra đài sen. Asisu ngồi xuống, bóc từng hạt sen cho vào miệng, hạt sen non, vị thanh thanh thật sự ăn rất là ngon.

Ragashu nhìn đáng vẻ ngồi bóc hạt sen ăn của Asisu, hần bỗng nhìn chăm chăm nàng.. hai người mặt đối mặt

Rồi một tay Ragashu chống xuống đất, một tay chạm vào má nàng, từ từ hạ thấp người xuống, từng bước ép sát, Asisu lui dần, dùng hai tay để chống cho cơ thể không ngã ra sau.

Bây giờ tim Asisu có thể nghe rõ tim mình đập thình thịch từng nhịp, Asisu lắp bắp “ngươi..ngươi muốn làm gì?”

Nhưng Ragashu không đếm xỉa đến lời nàng nói, hần lại càng đến gần, bây giờ Asisu đã hô hấp khẩn trương, bao nhiêu ý nghĩ cứ xẹt qua xẹt lại, chạy qua chạy lại trong đầu

Đến lúc còn cách mặt Asisu khoảng tầm một tấc, thì bỗng Ragashu dừng lại, hần mỉm cười rồi lấy tay đang chạm má nàng quẹt một đường trên má, xong đưa lên trước mặt nàng

“Mặt nàng dính bùn”

Nói rồi lấy tay kia xoa đầu nàng, nói tiếp “ngoan, đừng suy nghĩ đen tối nữa”

Bây giờ Asisu mới ý thức được bản thân ngại ngần biết bao nhiêu, mặt nàng đã hồng lên một mảng, nào tim đập nhanh, rồi còn cái suy nghĩ vớ vẩn lúc này nữa. Thật sự bây giờ muốn nhảy xuống hồ sen cho xong...

Ôi, mặt mũi của ta!!!!

Ragashu chọc nàng xong hẳn thỏa mãn ngồi cười ở đó, còn Asisu bên này mặt đang đỏ dần lên... ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách

Thật sự nàng muốn trốn ngay, nên đành lấp liếm cho có lí do rồi chạy

“haha, ta cũng hóng mát đủ rồi... ta về trước đây, người ở lại vui vẻ”

Đoạn tình chạy đi, thế nào lúc xoay người chân lại đập trúng tà váy, làm nàng mất thăng bằng ngã sấp về phía trước, cảm giác mặt sấp được hôn đất mẹ thì có một lực đạo kéo nàng ngược lại, nhưng vì lực đạo lớn nên kéo nàng ngược lại ngã về phía sau,...

Bịch một tiếng, nàng khi đã tiếp đất thì thấy hình như mình đè lên cái gì đó, khá êm ái.. nhưng khi ý thức rõ ràng hơn một tí, nàng lại phát hiện bản thân té xuống mà không kêu lên, ở môi lại có cảm giác mềm mại, hơi ẩm lại có chút lạnh lạnh...

Một ý nghĩ set ngang não bộ Asisu, đó là loại tình tiết hay xuất hiện trong phim truyền hình dài tập...

Tâm hồn nàng khẽ chấn động, lấy hết can đảm mở mắt ra thì hình ảnh trước mắt là khuôn mặt phóng to cực đại của Ragashu..

Đúng lúc này Ragashu cũng vừa mở mắt, cả hai nhìn nhau như vậy... một giây, ba giây, năm giây, tám giây..

Asisu cuối cùng cũng lấy lại ý thức của bản thân, nàng lập tức ngồi dậy, không dám nhìn vào mặt Ragashu, chỉ kịp để lại câu “cảm ơn, ngủ ngon” rồi chạy mất dép... không dám quay đầu lại suốt cả quãng đường cho đến khi vào đến trong phòng, ngồi trên giường

#chúc_mn_đọc_vui_về

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Asisu cuối cùng cũng lấy lại ý thức của bản thân, nàng lập tức ngồi dậy, không dám nhìn vào mặt Ragashu, chỉ kịp để lại câu “cảm ơn, ngủ ngon” rồi chạy mất dép... không dám quay đầu lại suốt cả quãng đường cho đến khi vào đến trong phòng, ngồi trên giường

Asisu lấy hai tay ôm mặt.

“Ôi, sao nóng vậy nè..”

Rồi lại đưa tay đặt lên tim

“còn đập thành thịch nữa chứ...”

Tiếp đến lại lấy tay chạm lên môi, thấy cái cảm giác ẩm ẩm, mát lạnh vẫn tồn tại.. nàng lại ôm đầu

Á.... cầu huyết!! Đúng là cầu huyết mà.. cái tình tiết lỗi thời trong phim thần tượng dài tập vậy mà lại xảy ra cơ chứ...

Aaaaaa.....

Asisu chạy lại bàn, ôm bình nước uống liên tục,..tự nhủ

“Uống nước vô, uống nhiều chút. Lát sẽ hết nóng, tại trời nóng quá thôi...”

Rồi lại lăn lên giường “đi ngủ. Đi ngủ, ngủ thì mọi việc sẽ quên đi, đúng, sẽ quên đi...”

Asisu chỉnh lại gối. Nhắm mắt, thì cái gương mặt phóng to của Ragashu lại hiện ra...

“A.. sao lại nhớ tới nữa rồi”

Ôi là trời, có để người ta sống không đây???

Sau khi trần trọc, than vãn cuối cùng Asisu cũng chìm dần vào giấc ngủ..

Còn bên phía Ragashu sau khi Asisu 'bỏ của chạy lấy người' thì chỉ còn hần nhìn theo hướng Asisu chạy mất...

Hần quay sang nhìn chiếc đàn còn nằm dưới đất, đóng vỏ sen vương vãi cạnh đó...

Rồi bất giác hần đưa tay lên môi, cái cảm giác mềm mại cùng hương thơm thoang thoảng của sen vẫn còn vương đâu đó, cứ phảng phất ngay chớp mũi của hần...

Ragashu cúi xuống ôm chiếc đàn lên, rồi nhìn ra hồ sen cùng cảnh vật xung quanh, gió về đêm thật lạnh, thật sáng khoái... càng làm cho tâm tình người khác thêm phần dễ chịu.. hần cảm thấy cảnh vật hôm nay bỗng đẹp hơn bình thường biết bao, cùng với trên môi một nụ cười mỉm Ragashu tiến về phía cung hoàng đế.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa ửng lên ánh đông, Asisu đã kéo mọi người thức dậy chuẩn bị khởi hành

Ai cũng vừa mắt nhắm mắt mở thay đồ, chuẩn bị và đem đồ ra xe

Asisu đã đứng bên cạnh xe, đợi chế Max cùng Chriski đem những thứ cuối cùng lên xe..

Chế max vừa để phần hành lý cuối cùng lên xe ngựa, vừa trách móc

“Cung làm gì đòi đi sớm như vậy. Sáng sớm đã lòi đầu chế dậy... thiệt là”

Asisu nhanh chóng lấp liếm

“đi sớm tới sớm...”

Chriski cũng vừa để xong đồ, chui ra từ trong xe ngựa

”á. Anh Ragashu đâu? Em còn chưa chào anh. Chưa ai thông báo cho anh sao?...”

Asisu nhanh chóng trả lời.

“khỏi chào, khỏi chào...tao có cho người thông báo rồi. Nhanh lên xe thôi. Trễ bây giờ...”Nói xong, Asisu chui nhanh lên xe ngựa, thấy vậy mọi người cũng leo lên...

Asisu lấy tay lau mồ hôi trên trán, hèn là mọi người không ai hỏi tiếp, chứ cả đêm Asisu cứ bị ám ảnh chuyện lúc tối, sáng chịu không nổi nên mới kéo mọi người dậy sớm, cuốn gói chạy trốn như vậy. Chủ yếu là muốn tránh mặt Ragashu thì lý do gì mà đi thông báo cho hần biết sáng sớm nàng đã chạy trốn cơ chứ...

Phù, thật là đau tim mà.. mong là không gặp hần, đi xong chuyện này mình sẽ bình thường lại..

Đoàn xe ngựa xuất phát, đây là xe và ngựa do Ragashu chuẩn bị cho cả đám. Ngựa được cưỡi đều là ngựa tuyển hoàng gia, còn về xe ngựa thì bên trong xe dùng nhiều viên đá ngọc bích xanh nhạt xuyên thành màn treo, cứ động đung đưa phát ra tiếng đĩnh đàng thanh thúy.. dưới sàn xe thì đệm bông được thêu hoa sen tinh xảo lộng lẫy, cửa sổ thì được thả phù bởi vải voan thường đẳng..toàn bộ bên trong xe trang sức tinh xảo,hoa lệ nhưng nhìn bên ngoài thoát nhìn lại chính là bộ dáng tiểu xe ngựa, giản dị tự nhiên nhìn không ra chút xa hoa bên trong. Có thể thấy người chuẩn bị đã dụng tâm như thế nào, bên trong thì đầy đủ, bên ngoài thì không phô trương tránh để người khác chú ý lại gây nên phiền toái không nên có ..

Đoàn xe đã dần khuất sau cổng thành..

Bên trong cung hoàng đế,

Ben đưa một bát canh sang cho Ragashu vừa thông báo “bệ hạ, hoàng hậu và mọi người đã xuất phát, người thật sự không đi tiễn”

Ragashu dời ánh mắt khỏi tấu chương trên bàn, đưa nhìn ra cửa, hướng về cổng thành

“Không, nàng ấy đã chạy trốn rồi. Ta còn tới thế nào nàng cũng chui vào mai rùa thôi...”

Ben lại thắc mắc “vậy người..”

“Sớm thôi..” Ragashu cười, bỏ lại một câu không đầu không đuôi xong rồi lại tiếp tục công việc của mình. Ben cũng không dám hỏi tiếp, chỉ im lặng bên cạnh hầu hạ...

Ngoại thành, hiệu cầm đồ..

Một cô gái mang khăn che mặt tuy chỉ để lộ đôi mắt, nhưng cũng từ đôi mắt phượng tinh xảo cùng vóc người cũng đoán được phần nào nàng là một người xinh đẹp..

Nàng ngồi đối diện với một người trung niên, mặt thì ú, mắt thì híp như đường chỉ, đã thế còn để râu ria mép, nhìn sao cũng giống nhân vật quần chúng 50 ngàn cát sẽ một ngày vậy... và đúng vậy, ông ta là ông chủ hiệu cầm đồ, quần chúng không hơn không kém..

[Ông chủ hiệu cầm đồ: này, quần chúng cũng là diễn viên... giới thiệu kiểu gì vậy hả???

Đạo diễn: ta thấy cũng hoành tráng mà..

Asisu: đạo diễn, người thật là... ta thấy 50 ngàn cát sẽ còn cao quá đó..

Chriski: ừa, chỉ bằng người hóa trang cho ta một tí rồi để ta đóng vai này luôn cho, tuy khí chất của bốn cô nương phóng ra tứ phía, hào quang chiếu rọi khó có thể che dấu nhưng ta sẽ cố diễn thu điểm nhất có thể.., còn tiền cát sẽ thì cứ đưa đại ta 100 là được

Asisu: ...

Biên tập: ...

Ông chủ hiệu cầm đồ:...

Mọi người:...

Đạo diễn (phát tay): bụng nó nhót dô lãnh cung, nhớ cho uống thuốc đầy đủ...]Trên bàn là một túi đồ, tay nài đã được mở ra, bên trong đều là hàng tốt, nào là mảnh ngọc bích, một cặp phong linh dát vàng, và rất nhiều những hạt đá quý, vàng lát, trân châu, lớn nhỏ đều các kích cỡ..

Cô gái đó không ai khác là Asisu, còn đồng bảo vật trên bàn chính là “phụ kiện” xe ngựa hàng thật giá thật...

Lúc vừa lên xe nàng đã để ý ngay cơ sở vật chất của chiếc xe này rồi. Rèm treo thôi mà, đâu cần thiết, đã thế còn xa xỉ tới độ là xuyên từng viên ngọc bích to tròn căng bóng như vậy... thật là tốn kém. Nàng nảy ra ý định đem chúng đi bán ngay.. vừa dựa lưng vào thân xe, nàng lại thấy trên thân xe được khảm đầy đá quý, vàng nhỏ lấp la lấp lánh..

Kakaka, bây giờ mắt Asisu đã sáng như bóng đèn pha, nó chiếu ra tứ phía biểu tượng của tiền '\$^\$'...

Xe ngựa xuất phát, tiếng đinh đang phát ra từ rèm châu cộng thêm đôi phong linh treo cửa sổ làm nàng bực bội, nghe nhột lỗ tai quá đi..

(Chị bầy à, người ta là kêu thanh thúy, nhỏ nhẹ, chị dùng từ thành nhột tai là sao???)

Cái đệm lót nhờ ơn phước xe ngựa hơi xóc nên vì muốn bảo toàn cái chảo thân yêu nên đã được thoát kiếp 'bán thân' .. suốt quãng đường từ cung ra đến ngoại thành, cả bọn Asisu hi hụi hớt tóc, dỡ, cạy các món 'trang sức' mà Ragashu cho người chuẩn bị..

Và trở lại hiệu cầm đồ, bây giờ Asisu đang đàm phán giá cả 'bán thân' của đám vàng ngọc trên bàn.

Asisu lấy một góc áo đưa lên khoe mắt, chùi ghèn mà vờ như chấm nước mắt..

“Ông chủ, ông thấy đồ của ta toàn là đồ chất lượng thượng đẳng.. đây đều là bảo vật trong nhà. Bình thường ta không đem bán đâu, chẳng qua bây giờ gia cảnh đang gặp khó khăn: mẹ ta lâm bệnh nặng, em trai ta ngã ngựa bị thương hấp hối, anh trai ta bị bọn cướp bắt đòi tiền chuộc, chị dâu ta bị lừa bán vào nhà khách cần tiền chuộc thân, cháu ta cần phải đến trường, cô ta bị hôi chân, cậu ta bị trĩ... mọi việc đều cần tới tiền, nên ta mới lần lượt đem đồ có giá trị trong nhà đem đi bán... ông xem, có thể châm chước nâng giá lên chút nữa không..”

Ông chủ nhìn đồng vàng ngọc trên bàn

“ thứ lỗi, cái này...”

“Ông chủ..” Asisu bụng mặt khóc, hai bả vai rung nhẹ, nhìn vào thật thương tâm, nếu bỏ qua chi tiết mặt nàng không có nước mắt thì thật sự mọi người sẽ tin là nàng đang khóc tê tâm liệt phế..

Ông chủ nhìn cảnh này đành thở dài “thôi, thêm 1 trăm nữa vậy..”

Nghe vậy, Asisu lại lần tới “ông chủ. Ông tâm địa bỏ tát, là đáng cứu thế, ông làm việc thiện thì làm cho chót... gia đình ta thân sự rất cần tiền a...”

Ông chủ đau đầu, nếu nâng giá nữa thì hẳn không còn lời được bao nhiêu..

Trong lúc hần vừa đưa ra lời từ chối “thật sự ta không thể giúp cô...”

Thì ngoài cửa có một đôi nam nữ bước vào, nam thanh tú, nữ đáng yêu. Hai người nắm tay nhau đi vào, hoàn thành xong việc bán một chiếc vòng vàng, cũng vừa chuẩn xác nghe trọn câu truyện của Asisu và ông chủ..

Họ bước qua, người nam lên tiếng trước “ông chủ, hoàn cảnh của cô gái này đã khó khăn như vậy, ông nên châm chước chút đi”

Ông chủ quay qua “ quý khách thông cảm Ta..”

Chưa để ông chủ nói xong, người nữ đã đi lại ngồi sát Asisu, ôm nàng vào lòng, vỗ về

“tội nghiệp cho cô gái, hoàn cảnh như vậy...ông chủ còn bắt ép, thật không có lương tâm mà.”

“Ta đâu có ép..” ông chủ chưa lên tiếng thanh minh xong lại bị người nam cướp lời

“Ây, đây chẳng phải là đồ thượng phẩm mà ông chủ hiệu cầm đồ trong kinh thành đang cần tìm mua hay sao?”

Nghe vậy người nữ cũng quay qua nhìn, nàng tiếp lời “đúng vậy, nghe đâu ông nói sẽ trả giá cao lắm để mua loại phong linh và mảnh ngọc bích loại này a..”

Ông chủ nghe vậy lại quay ra đánh giá lại đồng vàng ngọc trên bàn

Người nữ lại tiếp “cô gái à, ông chủ tiệm kia đang tìm mua rèm ngọc bích và phong linh như này, cô đem những thứ này đi lên đó bán đi biết đâu lại có giá cao hơn..”

Ông chủ nghe vậy, nhận thấy mối đe dọa tính lên tiếng thì Asisu này giờ chỉ khóc lại mở miệng

“Ta đang cần tiền gấp, sợ một thân con gái lại đem theo nhiều châu báu như vậy vào kinh thành sẽ gặp sự cố. Hiện ông chủ đây đã có giá gần với số tiền ta đang cần để xoay sở việc nhà.. nếu ông ấy có thể trả lên giá đó ta thật sự mà cắn răng bán hết cho ông ấy cũng được...”

Ông chủ suy tính trong bụng, đồ này thật sự là đồ tốt, nếu để mất thì thật uổng. Chưa kể trên kinh thành đang cần mua thì mình có thể đem lên đó bán.. thôi, thu lại không lời luôn, chỉ cần bán giá cao hơn cũng bù lại được rồi.. ông chủ cắn răng nói

“Được, cô gái, ta chấp nhận giá cô đưa ra.. mời đem đồ qua bên này làm thủ tục bán đồ”

Asisu đạt được mục đích, nàng quay qua cảm ơn đôi nam nữ đã giúp mình “cảm ơn hai người, ân này không sao báo đáp..mong có ngày hội ngộ, ta sẽ cảm tạ đầy đủ..”

Đôi nam nữ mỉm cười, nắm tay nhau đi ra ngoài..

Asisu cầm trong tay bao tiền vừa nhận được từ việc bán đồ, bước lên xe thì thấy đôi nam nữ lúc này giúp mình đang ngồi trong xe ngựa...

#chúc_mn_đọc_vui_về

Mị tính đăng vào 2 hôm trước, nhưng mạng hư, không up được. Nên trì trệ đến bữa nay... mong mn không giận♥

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Asisu cầm trong tay bao tiền vừa nhận được từ việc bán đồ, bước lên xe thì thấy đôi nam nữ lúc này giúp mình đang ngồi trong xe ngựa...

Thấy Asisu vào, người nam lên tiếng hỏi

“Được nhiều?”

Asisu vừa đưa bao tiền qua cho hai người vừa trả lời

“Tốt hơn dự tính”

Người nữ và Anna đang hí hục đếm lại số tiền trong bao.. vừa luôn miệng khen

“mấy đứa giỏi đó.. tốt..tốt..”

Asisu cao hứng hưởng ứng

“tụi em là ai cơ chứ...chuyện này dễ ợt “

Người nam cũng nói “chế cứng mà..”

Người nữ cũng không chịu thua

“nhờ tao đó, tao không năn nỉ ỉ ê thì sao có được hiệu quả như vậy!”

Ôi, cả ba được nước làm tới, tự khen bản thân càng lúc càng hăng.. vâng! Và ba người này chính là bộ ba dõ dỏi nổi tiếng kinh thành: Asisu, chế Max và Chriski

.. đoàn xe cứ thế tiếp tục lên đường trong tiếng khen của ba người, và tiếng các đồng tiền vàng va chạm nhau của Anna, cùng tiếng giục ngựa của Goshu

... thoảng cái đoàn xe đã đi được 2/3 chặn đường, mọi việc bình an, mọi thứ suôn sẻ. Có thể nói nó như một chuyến du lịch

Buổi chiều, đoàn xe vào được một vùng trấn nhỏ, sau khi ổn định nơi nghỉ ngơi và sắp xếp các thứ thì không thể nào cái đám ham hố này chịu ngồi yên ngoan ngoãn trong phòng đợi tới bữa tối.

Và để đảm bảo an toàn cho mọi người, Goshu chỉ cử lại một binh lính giữ đồ, và chuẩn bị hoàn tất mọi việc lật vật, còn lại kéo nhau xuống phố

Nơi nhóm chợ ở trấn nhỏ bỗng xuất hiện một nhóm khách 5 nữ 2 nam, mọi người ăn mặc hết sức đơn giản nhưng chất liệu thì không phải loại rẻ tiền, nhìn thì thấy giống con nhà có tiền nhưng hành động thì lại làm người khác liên tưởng đến hai từ 'lưu manh'

Asisu nhảy lên choàng cổ Max, lúi sang một hướng, tay vừa chỉ về một gian nhỏ bên đường..

“Qua đó đi”

Đây là một sạp nhỏ bán khăn trùm đầu và mạng che mặt.. cả nhóm kéo nhau lựa và thử, Asisu chọn một mạng che mặt đeo lên cho chế Max, chế Max cũng đùa theo

“Sao? Thấy chế thế nào?”

Asisu làm bộ cười nửa miệng, đưa một tay ôm ngang eo chế Max, vừa đưa tay nắm cằm của chế, giọng điệu chuẩn mười phần trên hoa ghen nguyệt..

“Ấy, mỹ nhân, ngược mặt lên cho gia xem nào...”

Chế Max làm bộ đáng thẹn thùng, còn làm lơ bằng cách lấy tay ôm mặt, nói thẹn

“Đáng ghét ~ Đại gia, người ghen người ta~...”

Còn chưa nói dứt lời, thì bị câu nói tiếp theo của Asisu đánh gãy

“Cũng có chút tư sắc, nhưng không đẹp bằng ta...hahaha” rồi sáng khoái cười to.

Mặc kệ cái bốp lên đầu của chế Max, ánh mắt kinh bi của Chriski và Anna, cộng thêm thái độ ái ngại

'xin lỗi, gia đình quân giáo chưa nghiêm' của Ari,

cả cái thờ dài lắc đầu của Goshu, và ánh mắt không thể tin được của những người bán hàng xung quanh.... sau buổi dạo chơi là thành tích được mấy món đặc sản, cùng vài đồ thủ công, mỹ nghệ tào lao...

Cũng đã thấm mệt, mọi người quyết định quay về nghỉ ngơi. Chriski đi sau cùng, tay đang bận ôm một bọc nhỏ đặc sản mới mua được, nàng lấy tay bóc ăn ngon lành, còn nút 'chụt' ngón tay sau mỗi lần ăn..

Đang say sưa thưởng thức món ăn, thì vô tình một người va vào nàng làm bọc đồ ăn trong tay nàng rơi 'bộp' xuống đất.

Chriski nổi điên lên, kéo tên vừa đụng nàng lại, nổi giận nói

“Này, đụng người khác rồi tính bỏ đi luôn sao?”

Tên vừa đụng nàng tuy hấn trùm kín đầu, chỉ chừa ra đôi mắt, nhưng cũng nhìn ra được hấn bọc mình vì bị Chriski kéo lại..

Hắn muốn giật lại tay áo đang bị Chriski nắm, nhưng do nàng nắm chặt quá nên không ra được

“Muốn chạy?” thấy hắn không thiện cảm muốn xin lỗi, Chriski càng nắm chặt hơn

Hắn bực bội, gằn lên “buông tay”

Khi gặp trường hợp như thế này, thì sẽ có hai loại người. Một loại là khi gặp điều khó hoặc điều làm họ sợ thì sẽ chọn cách tránh đi. Loại còn lại thì là loại tư duy ngược, càng có độ khó càng đâm đầu vào.. và theo sự đánh giá của cả đoàn quay phim thì Chriski thuộc loại hai.

Chriski bị hắn gấn, chẳng những không dọa được nàng, ngược lại nàng còn hăng máu hơn

“Này, người đứng ta trước, còn làm rơi đồ ăn của ta.. còn không xin lỗi”

Nghe nàng tố cáo, tên kia tuy bực bội nhưng cũng nói nhanh một tiếng “xin lỗi” không hề có chút cảm xúc..

Còn toan muốn đi, trông bộ hắn đang vội lắm. Nhưng lại bị nàng nắm lại

“Còn đồ ăn của ta?”

Thấy hắn đưa tay vào trong áo, Chriski đoán hắn sẽ bồi thường lại bọc đồ ăn cho nàng..nhưng một lát lại thấy hắn lấy tay ra khỏi áo với tay không, rồi nói

“Hừm, hiện tại ta không đem theo tiền..”

Chriski bĩu môi

“Nhìn bộ dạng cũng không nghèo khó, vậy mà không có tiền..”

Đang tiếp, thì Asisu đứng phía trước thấy Chriski còn đang ở phía sau, nên gọi

“Ki ki.. làm gì vậy?”

Nghe mọi người gọi, nàng trả lời

“Lại ngay...”

Rồi quay sang nói với tên đang bị nàng nắm áo

“haiz, coi như hôm nay ta ra đường gặp xui quấy đi, tha cho người đó...”

Nói xong, nàng liền xoay người chạy thẳng về phía trước

“Chồng, chề.. hai người đợi em với..”

...

Sống trên đời, đều không thể thoát khỏi quy luật 'nhân- quả'.

Nhân ở đây là ngày ăn nhiều, uống nhiều thì quả không thể tránh là buồn đi vệ sinh...

Và người đang trong tình trạng này chính là Asisu

Asisu buồn đi vệ sinh, nhưng nàng lại sợ trời tối một mình. Nên rủ thêm Chriski

“Vợ, vợ... đi vệ sinh với tao..”

Hai người đi vệ sinh xong, đang xoay người quay về phòng, thì nghe có tiếng động 'xoạt xoạt' bên cạnh

Cả hai còn đang không biết chuyện gì, thì một cục trắng trắng bò ra giữa đêm khuya...Asisu với Chriski hét toáng lên “Aaaa”

Nghe tiếng hét mọi người trong phòng đều chạy ra...

Chạy lại đầu tiên là Goshu “hoàng hậu, công chúa...”

Anna và chế Max đến kể “ chuyện gì?”

Ari và hai tên lính cũng đến

Trước mắt họ là cảnh tượng Asisu và Chriski đang ngồi chồm hổm xuống đất, cạnh bên là một cục màu trắng, nhìn kĩ sẽ thấy là một người thân hình hơi

nhỏ đang nằm bất tỉnh nhân sự...

Ari lên tiếng hỏi trước “nữ hoàng, đây là..?”

Được câu trả lời gần như cùng lúc của Asisu và Chriski

“hình như ta đã/đắm hơi mạnh”

(Ó...ó..ó... một con quạ bay qua)

Mọi người đều nghĩ 'hình như mình lo hơi quá. Hai kẻ này quá mức cường hãn đi'

“À, quên xem coi đây là thần thánh phương nào” Chriski giờ mới nhớ đến cục trắng trắng nằm trên đất

Nghe vậy, Ari tiến lại gần kéo một góc áo choàng bên ngoài ra xem thì ngạc nhiên

“Nữ hoàng, là hoàng phi Carol..”

Mọi người đều ngạc nhiên, tại sao Carol lại xuất hiện ở đây? không phải nàng nên ở trong hoàng cung Ai Cập sao? lại còn bị đánh bất tỉnh như vậy..

Asisu và Chriski đưa mắt nhìn nhau, chắc không bị đánh đến chết hay mất trí gì chứ? Lúc này hai người có dùng hết sức để đánh không vậy? Lỡ có gì, có dẫn đến chiến tranh không???

Asisu phản ứng lại, nhanh chóng nói với mọi người “trước hết đem nàng ấy lên phòng, mau cứu người...”

...

Tầm nửa tiếng sau, Carol cũng tỉnh lại..

Ban đầu thấy sao nàng bất tỉnh lâu quá, Asisu và Chriski còn sợ bản thân sắp thành tội phạm quốc tế, hên là chế Max xác nhận lại nàng chỉ do kiệt sức nên mới ngất lâu như vậy.

Carol dần lấy lại ý thức, mí mắt nàng khẽ mở.. hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng là một người phụ nữ trung niên, người này nàng cũng biết - đó là Ari

Nàng như thấy được ngọn cỏ cứu mạng

“Ari.. help me...help, please.... “

Ari thấy nàng tỉnh lại, liền quay qua bên bàn đang có 4 người đang gật gù ngủ

“nữ hoàng, hoàng phi tỉnh rồi..”

Asisu và mọi người nhanh chóng chạy lại, để chế Max xác nhận lại lần cuối là Carol không sao. Thì Asisu và Chriski thở phào nhẹ nhõm khi được thoát tội 'muru sát hoàng phi Ai Cập'

Sau khi giúp Carol uống thuốc và ăn tí thức ăn thì Asisu mở lời đi vào vấn đề mọi người đều đang thắc mắc từ đầu hôm đến giờ

“Carol, em có thể cho ta biết sao em lại ở đây không?”

“Oh my god...Tên Izumin bị crazy, mọi người help ta với... đưa ta về Ai cập đi.. please”

Carol kể lại đầu đuôi câu chuyện cho mọi người nghe, số là sau khi Carol tham dự đám cưới của Asisu, nàng cùng đoàn tùy tùng trên đường về Ai Cập, thì bị Izumin bắt cóc may mà nhờ có tướng Nesu và binh lính Ai Cập nên đã giúp nàng trốn thoát, nhưng bọn họ thì không biết sống chết thế nào.. nàng lo chạy trốn truy binh nên đã chui vào lỗ chó ở quán trọ này, may mắn thay gặp được mọi người ở đây.. sau khi kể xong mọi chuyện, nàng cầu xin Asisu giúp mình cứu các binh lính Ai Cập và có thể để nàng về nước...

Asisu có thể cho nàng đi ké về Ai Cập, nhưng còn binh lính kia thì nàng thật sự là 'có lòng mà không có sức' vì nàng đi không dẫn theo binh lính hay tùy tùng gì nhiều, chỉ có lác đác mấy người bọn nàng thì thật 'không làm nên cơm áo' gì..

Asisu ái nái nói

“ta chỉ có thể giúp đưa em về Ai Cập, còn về phần khác thì thú thật ta không có biện pháp....”

Carol cũng biết nàng không thể đòi hỏi gì hơn ở Asisu, nên cũng gật đầu ưng thuận.

Chriski thấy nàng buồn nên lên tiếng an ủi “dù sao thì cô cũng đã trốn thoát được. Cô an tâm, tên Izumin đó không thể nào đuổi tới...”

Lời còn chưa nói xong thì Goshu chạy vào thông báo

“hoàng hậu, có nhiều người đang sắp đến quán trọ này, sợ là quân của Hitaito.. quân ta ít, nên trốn thì hơn”

Asisu thầm chửi tên 'đĩa' Izumin bám dai kia...

“Mau trốn, đem đồ cần thiết vào xe ngựa “

“Dạ”

Asisu vừa ban lệnh vừa chạy lại tú đồ ôm đồng tiền bạc, của cải của nàng cho vào tai nải.. mọi người cũng nhanh chóng thu dọn...

Ở trên xe ngựa, Chriski nhìn qua cửa xe thấy có người đang cưỡi ngựa đuổi theo..

“Thằng điên Izumin đuổi đến tận mộng rồi.. cho xe chạy nhanh lên”

Nhưng dù sao ngựa chạy còn kéo theo một xe chở đầy người thì làm sao chạy nhanh bằng ngựa chạy một người cưỡi cơ chứ. Chẳng cần bao lâu, xe ngựa của Asisu đã bị quân Izumin vây chặt...

Chuyện gì đến cũng đến, Carol bị bắt lại, nhưng khi thấy trong xe còn có Asisu thì Izumin liền lườm nàng

“Nữ hoàng cũng ở đây?”

Asisu ý thức được sắp có chuyện không lành

“Ha ha... hoàng tử cũng ở đây sao??? Ha ha.. ta ra đây ngắm trăng.. trăng đêm nay đẹp quá”

nói rồi nàng ngước lên trời vờ như ngắm trăng, nhưng đêm nay trời không thấy được ánh trăng.. số nhỏ mà

Asisu liền biện hộ

“À, ta nhầm.. ta ra đây ngắm màn đêm..ha ha.. vậy hoàng tử ở đây vui nha, ta về trước..bye”

Izumin không nói gì..

Và vui thay cả đám cùng bị bắt theo cùng..

#chúc_mm_đọc_vui_về

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Quân Chúng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.